XIV. évfolyam 35. szám. Ára: 1 forint 1958. augusztus 28

Ludas Matyi

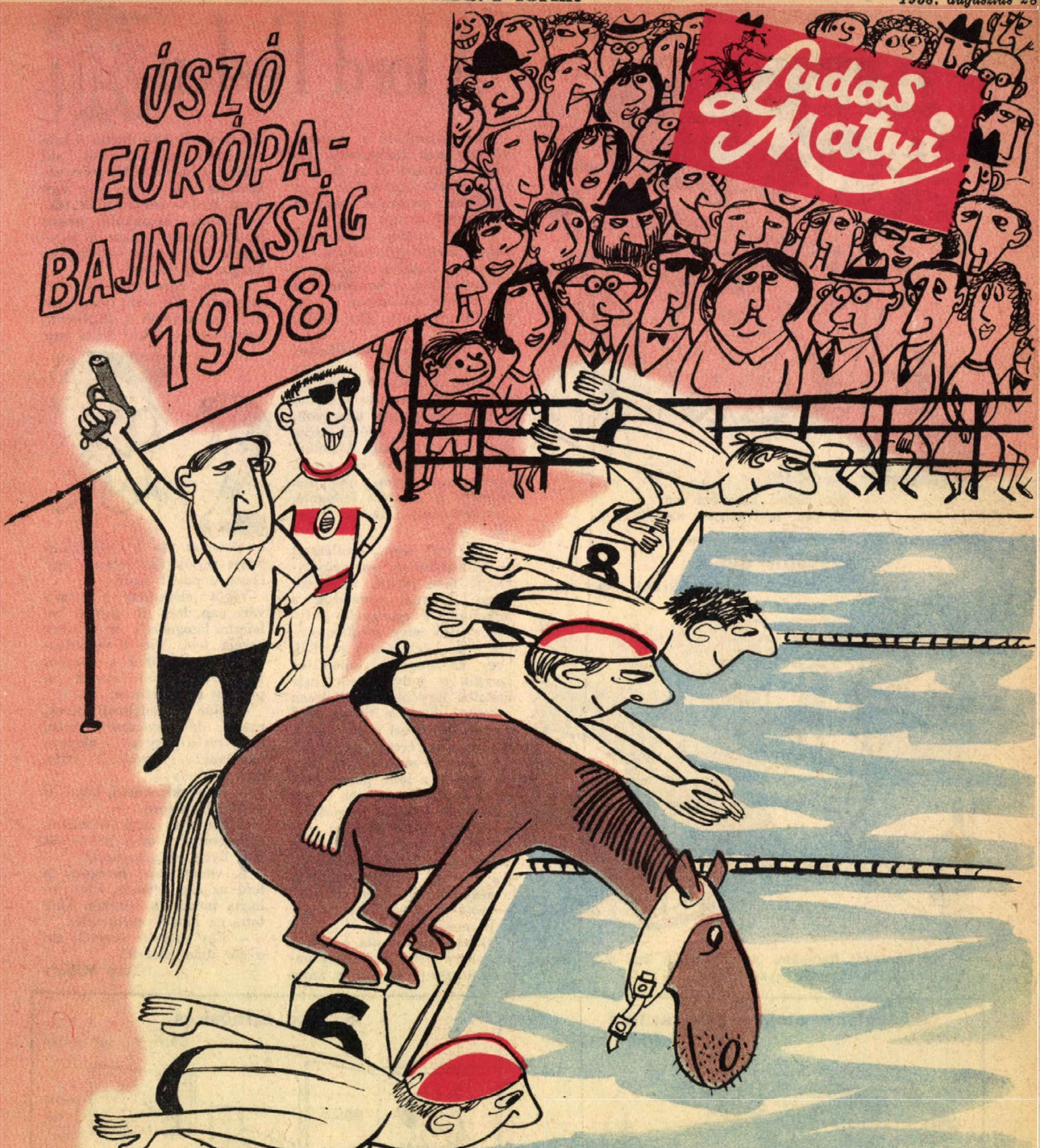
ÚSZÓ EURÓPA-BAJNOKSÁG 1958
8
6
5

Várnai György rajza

Lovas nemzet vagyunk...

Így talán megnövekednek az esélyeink...

Kiküldetésben

Mészáros András rajza

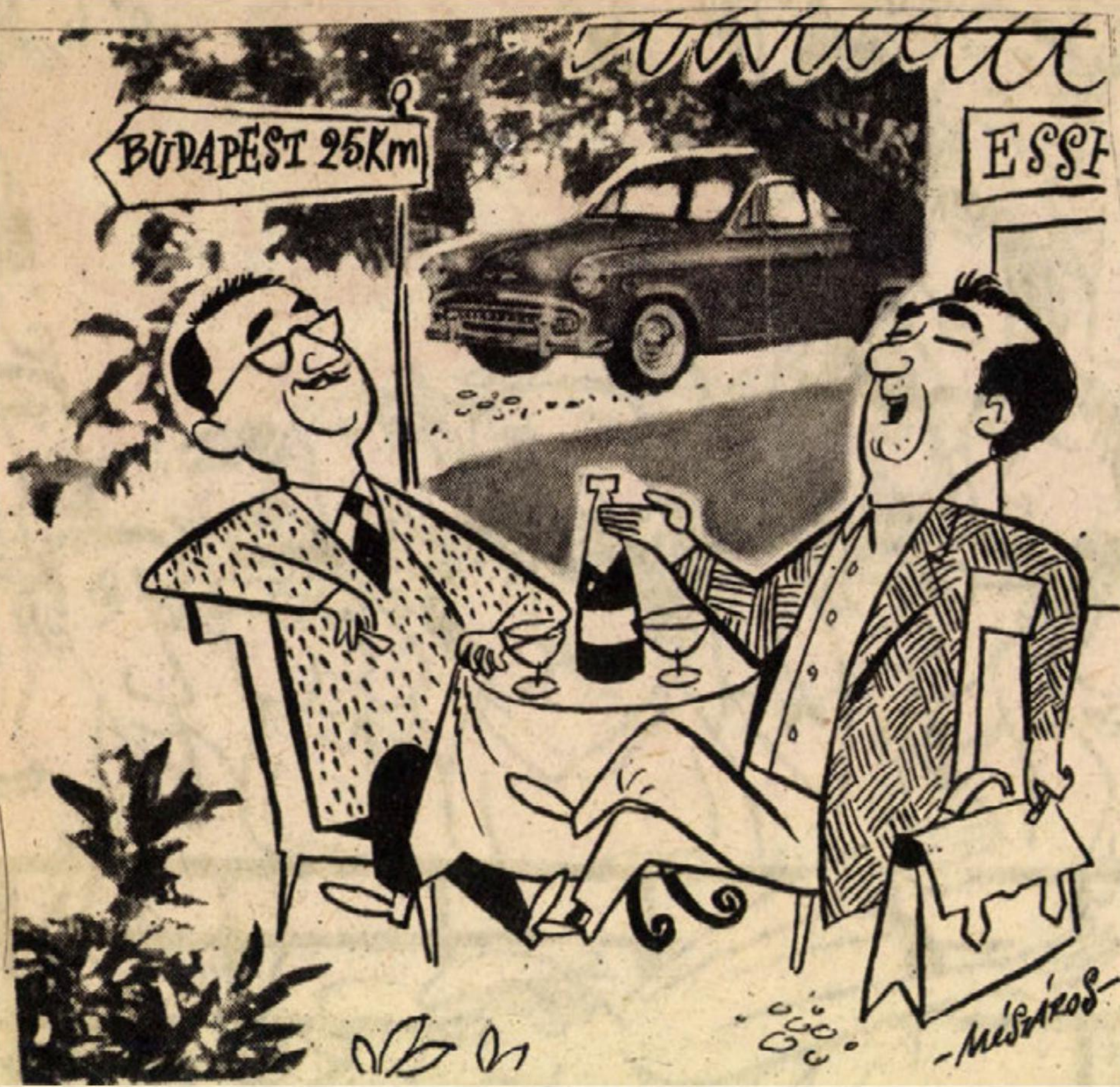

– Nem tudod, hány óra van?
– Tíz perc múlva egész napidíj...

Óvatos duhaj

Szűr-Szabó József rajza

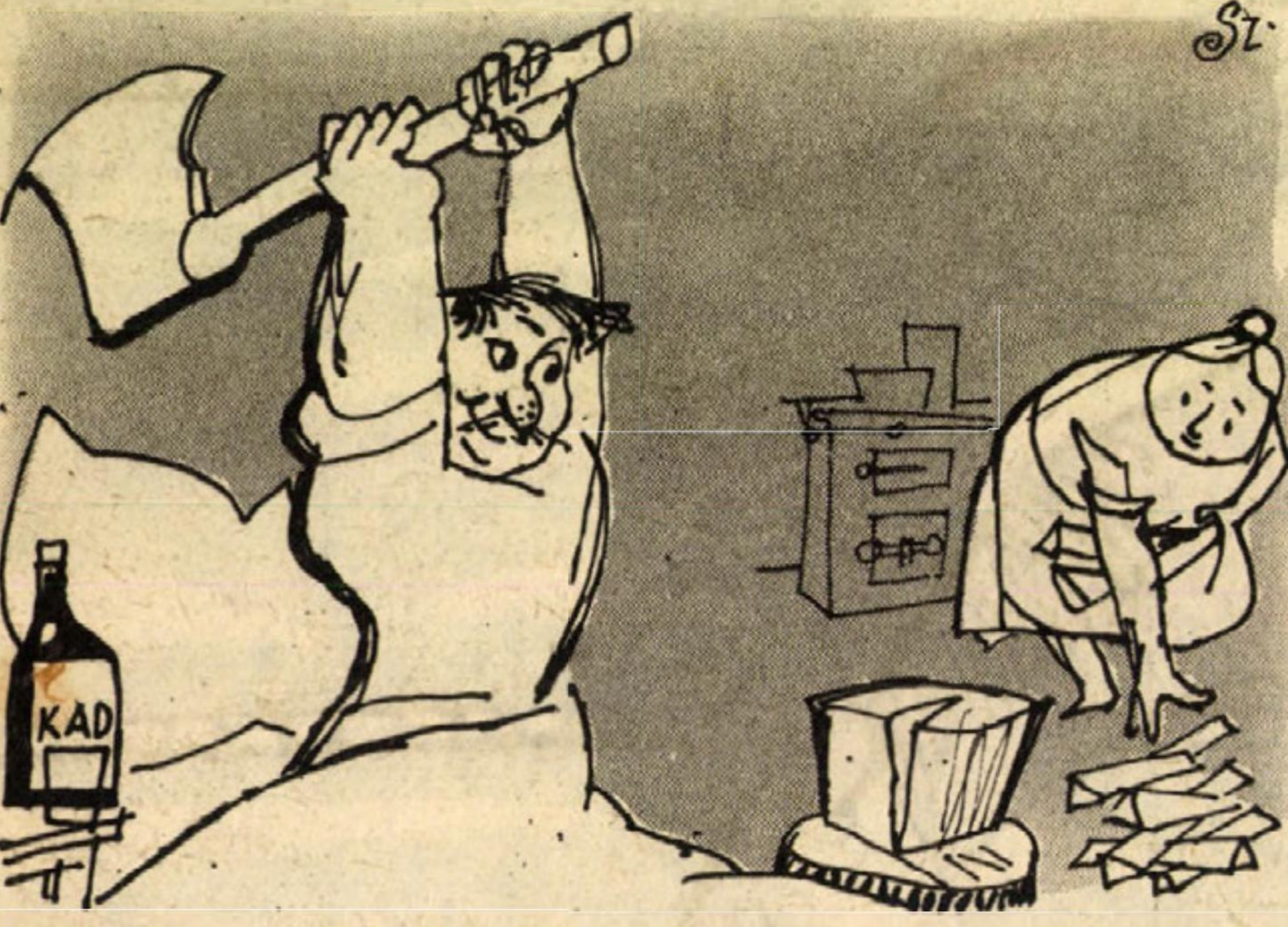

– Ne haragudj fiacskám, nem kelhetek fel, mert ezek a beteglátogatók roppant gyanakvók...

A lord Pesten

Lord Baconbool e percben érkezett meg Budapestre. Leszállt a vonatról és az őt váró idegenvezető legnagyobb meglepetésére zengzetes magyar akcentussal szólalt meg.

– Szia, apafej – mondta hideg, szenvtelen hangon –, becsszóra klasszak vagytok! A vonatablakból is komáltam és le a brével! Különösen a kasa pulykára harapok. Ezt vésd a gógyidba!

Az idegenvezető álmélkodva nézett körül. Vajon tényleg ez az ember a lord, akit neki fogadnia kell? Nem csalódhatott. A pályaudvar már üres volt, a vele szemben állóról pedig sugárzott a lordság. Álmélkodásából felocsúdva egy szóra, egyetlenegy szóra, melynek értelmét is sikerült felfognia, összpontosított. Ez a „pulykák" volt.

– Kedves uram – válaszolt –, biztosíthatom, hogy a pulykákról nem fogunk megfeledkezni. Azonnal bevesszük a programba a legnagyobb pulykanemesítő telep meglátogatását. – És közben arra gondolt, hogy az angolok különösen szeretik a pulykát, ezt már hallotta. Egyébként is teljesen mindegy, hogy a tisztelt lord mivel tölti el ezt a pár napot, a lényeg az: érezze jól magát.

– Milyen muris hapsi vagy – nevetett a lord, persze csak olyan lordos nevetéssel, hűvös nyugalmát teljesen megőrizve, mintha csak ezt mondta volna: Az idő nagyon ködös, ami különben a legtipikusabb angol mondat. – Most menjünk a kéglimbe, durmolni akarok! – adta ki a rendelkezést.

És mentek.

Miután kidurmolta magát a tiszteletre méltó lord, négy napon keresztül az egyik ámulatból a másikba ejtette a szerencsétlen idegenvezetőt, aki inkább a fizetéscsökkentést választotta volna, ha még egy ilyen lordot felajánlanak idegenvezetni. Leginkább akkor lepődött meg, amikor a pulykanevelő-telepen a lord fagyos hangon kijelentette:

– Epli, édesapám! Te plére csúsztattál. Ez a két tyúk, akik itt a zabát adják a dögöknek, neked kasa pulyka? Nézd meg a lőcseiket és a háréjukat! Nincs rajtuk egy jó ruci, egy klassz topogó! Epli!...

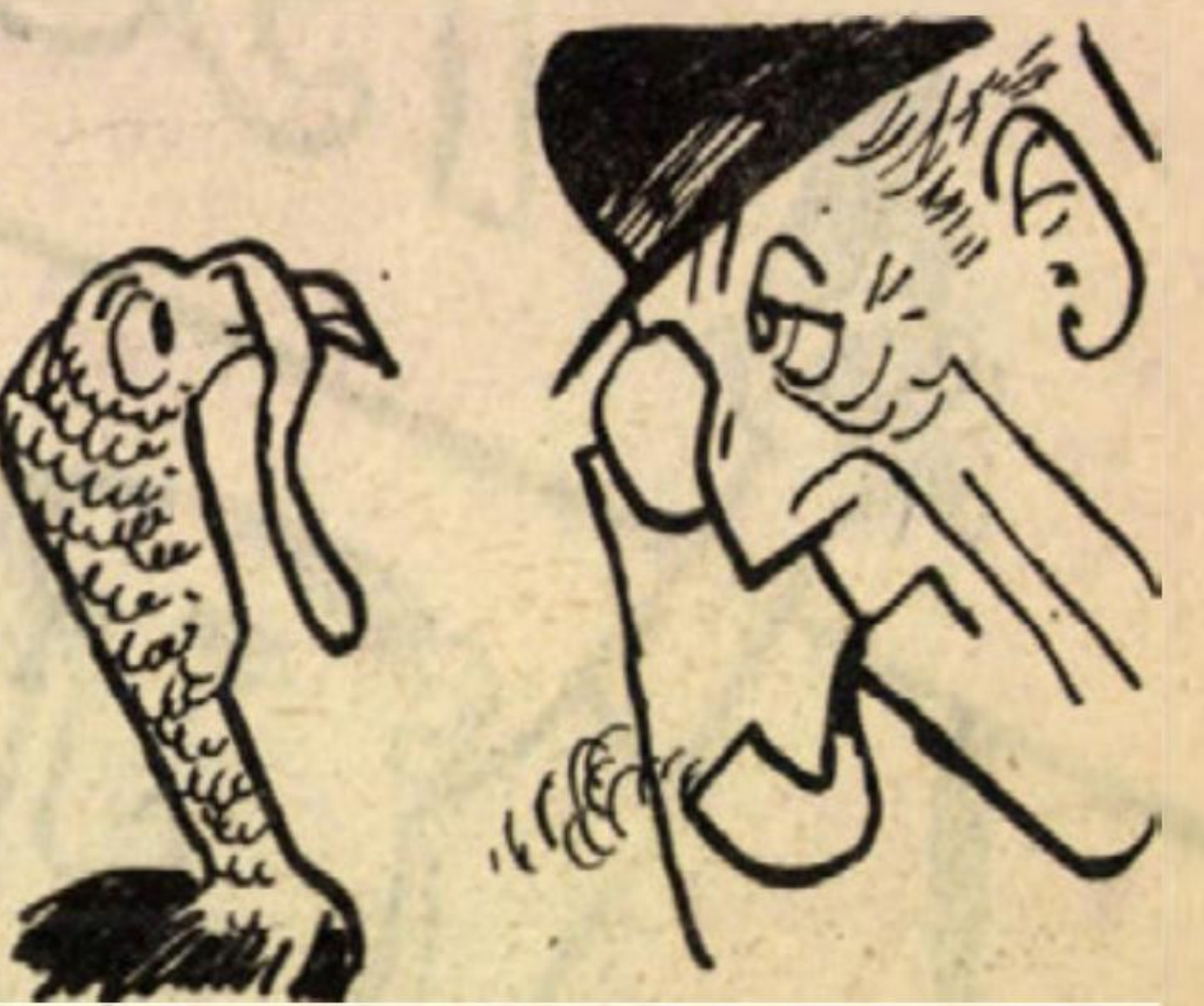

Végül elérkezett a várva várt nap, lord Baconbool befejezte látogatását és elindult hazája felé. Már a vonatlépcsőn állt, amikor a jámbor idegenvezető, félretéve a tapintatot megkérdezte:

– Már engedelmet kérek, uram, de kíváncsi lennék, hogy ezt a zagyva... akarom mondani... furcsa... talán csak különös...

– Köpd ki, apafej, köpd ki – kérlelte a lord.

– Ha meg nem sérteném, azt szeretném tudni, hol tanult meg ilyen jól magyarul?

A vonat már mozgott, a lord az alsó lépcsőn állva kihúzta magát és büszkén kiáltotta az idegenvezető felé:

– Egy magyar ürgétől, aki a zűr után lelécelt...

Gera Mihály

Mentsük meg a programot!

Szegő Gizi rajza

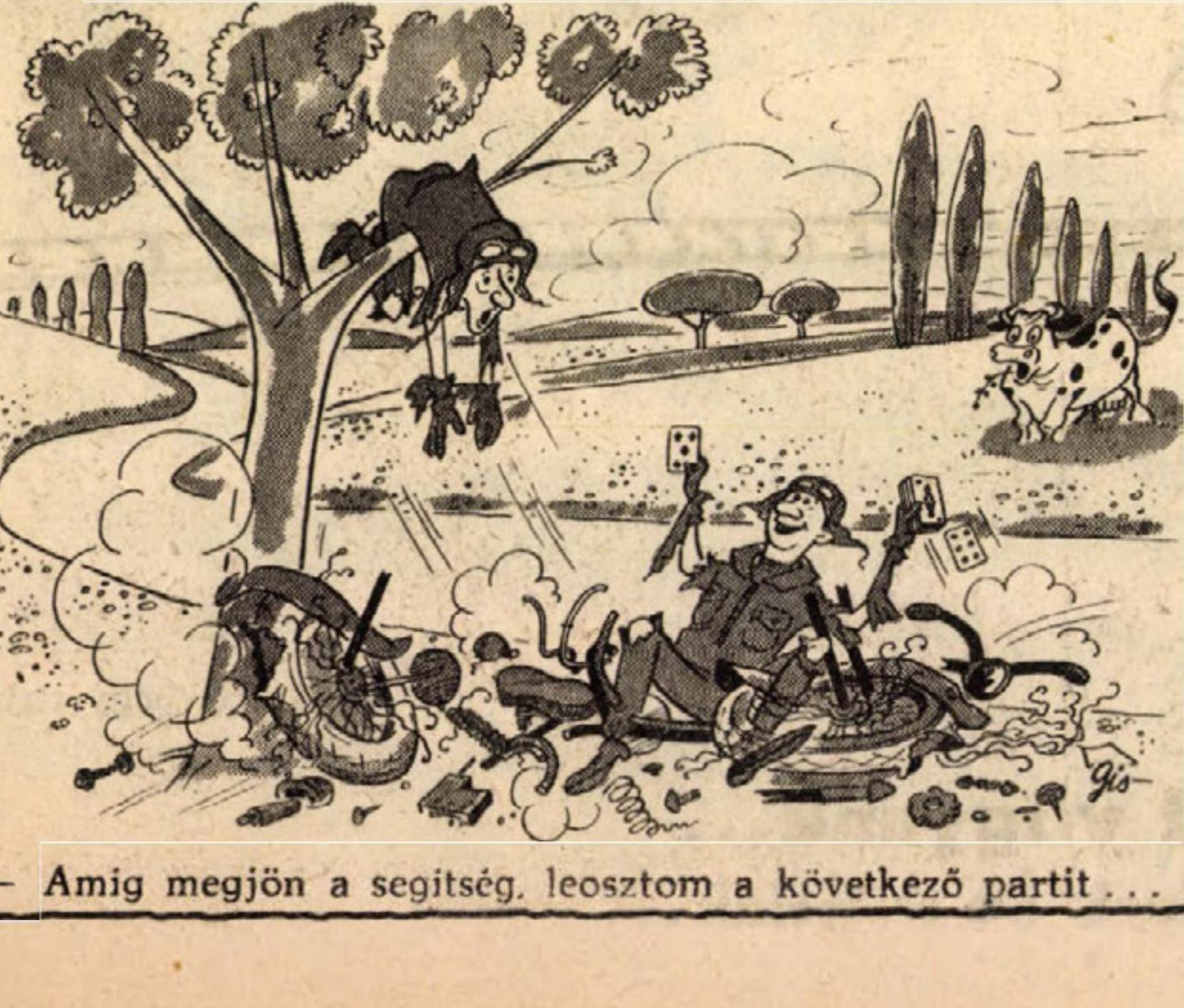

– Amig megjön a segitség, leosztom a következő partit...

Kitűnő minősítés

Gerő Sándor rajza

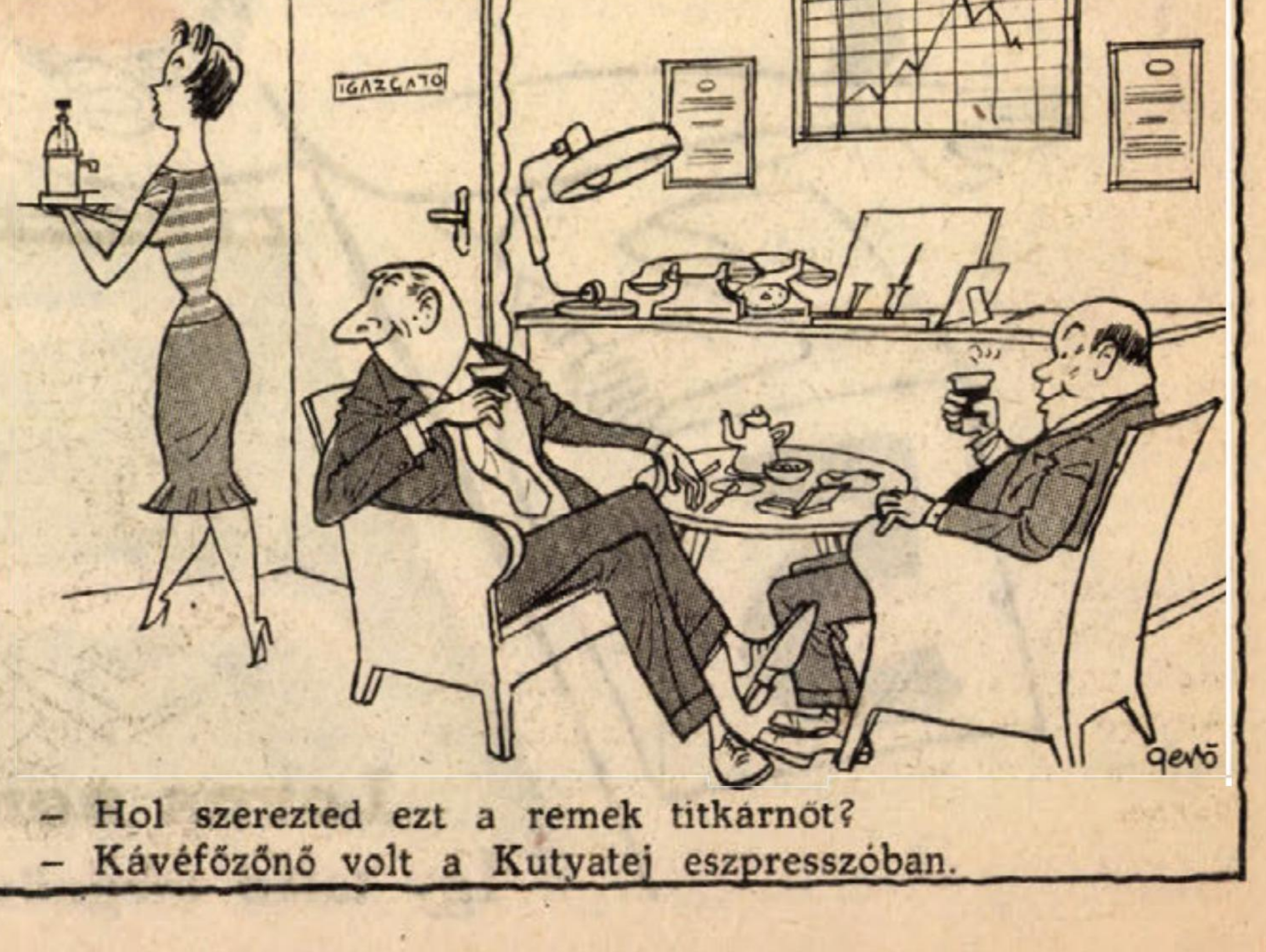

– Hol szerezted ezt a remek titkárnőt?
– Kávéfőzőnő volt a Kutyatej eszpresszóban.

Nem ritka mutatvány

Gerő Sándor rajza

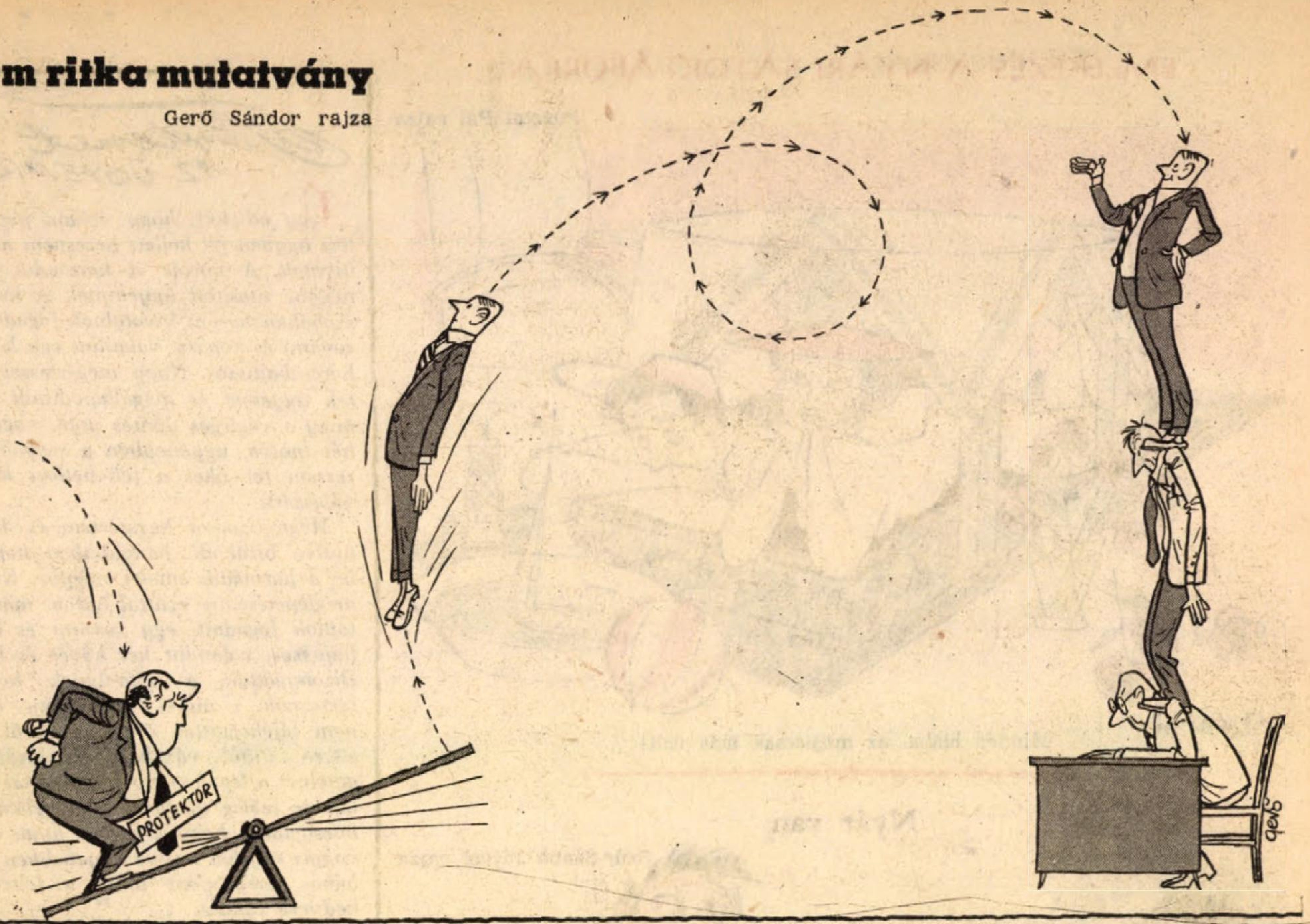

Pesti tudósítónktól

Sorstársam, pesti autóbuszutas, próbáltál már átszállni Pestről jövet egy 1-es autóbuszról a Farkasrét felé menő 8-as autóbuszra a Döbrentei térnél? A káromkodásodból arra következtetek, hogy igen. Buzogj vér, csak buzogj!

Számontartják a világ leghosszabb hídját, a világ leghosszabb alagútját. A Döbrentei téren van a világ leghosszabb átszálló helye. Lemértem: az 1-es megállójától a 8-as megállójáig pontosan 234 lépés. Közben bőségesen nyílik alkalom az amúgyis ritka 8-as elszalasztására. Vajon a Fővárosi Autóbuszüzem melyik lángeszű megállóhely-telepítőjének jut egyszer eszébe a legegyszerűbb megoldás: az 1-es autóbusz megállóját a 8-as megállóval szemben, a Gellérthegy tövébe helyezni?

Jelenleg csak szárnyakkal lehetne kényelmesen *átszállni* az egyik megállóhelyről a másikra. Vagy talán a Magyar Atlétikai Szövetség keze van a dologban, hogy minél bőségesebb legyen a gyalogló-utánpótlás?

*

Úgy hallom, a konyhakertészek lapot indítanak, hogy nyilván a publicisztika eszközeivel dolgozhassák fel a konyhakertészet időszerű kérdéseit, s hogy sajátos szépirodalmi módon ábrázolják a konyhakertészetben adódó konfliktusokat. A lap címe valószínűleg ez lesz: „Élet és paradicsom”.

*

Házunkban csőrepedés történt, nincs víz. Nem tehetek róla, lehet, hogy önző vagyok, de engem ez legalább annyira bosszant, mint az amerikaiakat az, hogy nem sikerült a Hold-rakéta fellövése.

f. l.

Emberi jogok

Nadrág, a disszidens, a sínekre feküdt. Bőgve, dübörögve jött a vonat, azonban hirtelen lefékezett. Egy káromkodó fűtő éppen el akarta Nadrágot vonszolni a sínekről, amikor komor úr lépett hozzá és ezt mondotta:

— Old friend, maga nem tudja, hogy mindenkinek ott van joga meghalni, ahol akar?

A komor úr a szenátus tagja volt, így hát nem volt mit tenni, a vonat nyöszörögve, nyikorogva visszahátrált és Nadrágot otthagyták a síneken.

Közben eső szemerkélt, majd dara esett és az öngyilkosjelölt morogva kezdett feltápászkodni, amikor vasmarok taszította vissza.

— Nyugalom, sir, nyugalom! Magának joga van itt heverészni. Akár ítéletnapig is. Maradjon nyugodtan.

Nadrág hát maradt, pedig már nagyon korgott a gyomra. Később úgy tetszett neki, hogy tesznek-vesznek körülötte. Valóban, szorgos kezek körülfalazták, hogy háborítatlanul élvezhesse jogait. Másnap tetőt is emeltek föléje.

A szenátus számtalan esetben ülésezett ügyében és amikor maga az Alelnök jött meghívni a Tammany-hallba, díszvacsorára, a betongyűrűben már csak csontjait találták.

Ugyanis, közben, amíg jogait élvezte, éhenhalt.

Darázs Endre

Csökkentették a reprezentációs költségeket

Várnai György rajza

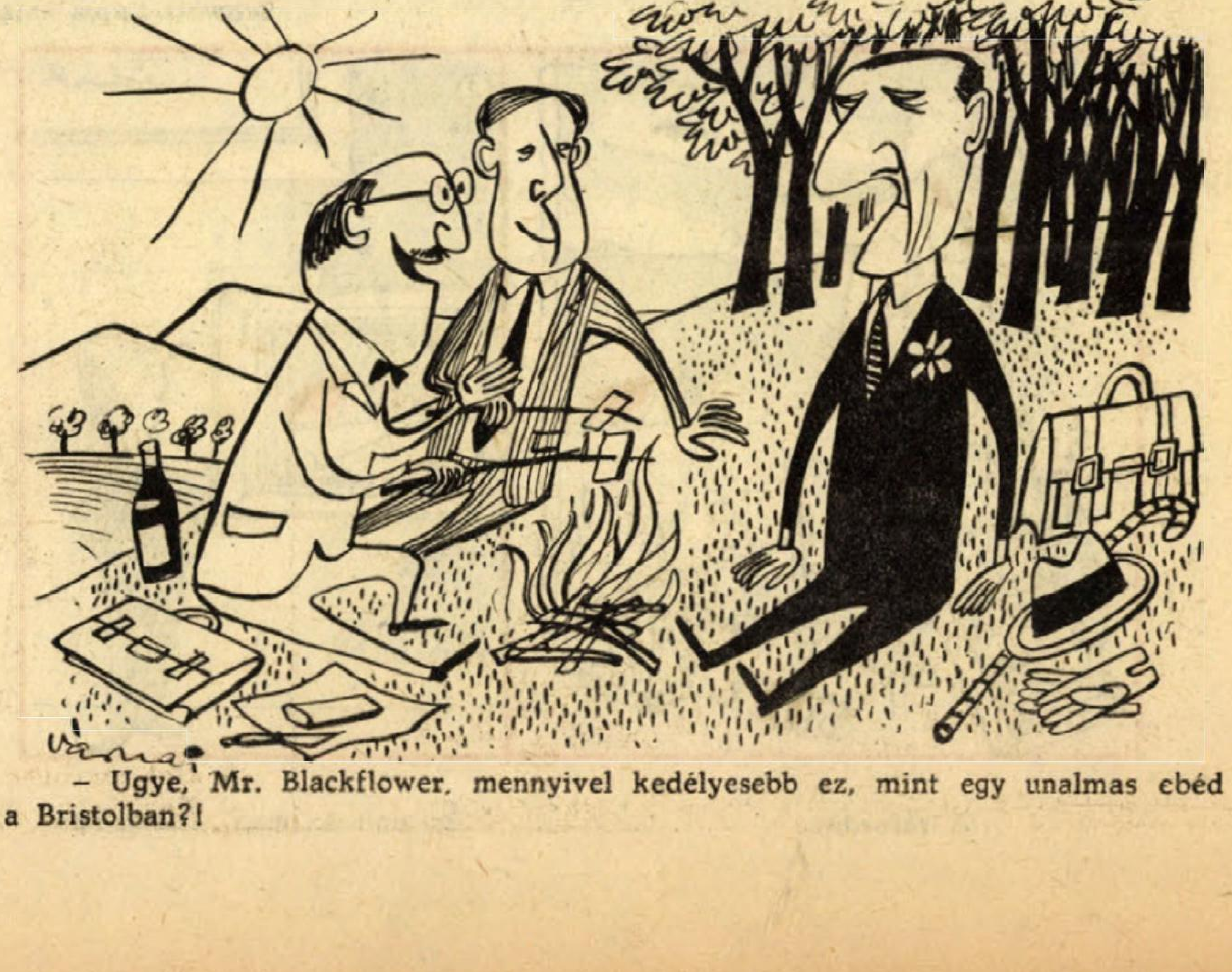

– Ugye, Mr. Blackflower, mennyivel kedélyesebb ez, mint egy unalmas ebéd a Bristolban?!

EMLÉKEZÉS A NYÁRI SÁTORTÁBORRA...

Pusztai Pál rajza

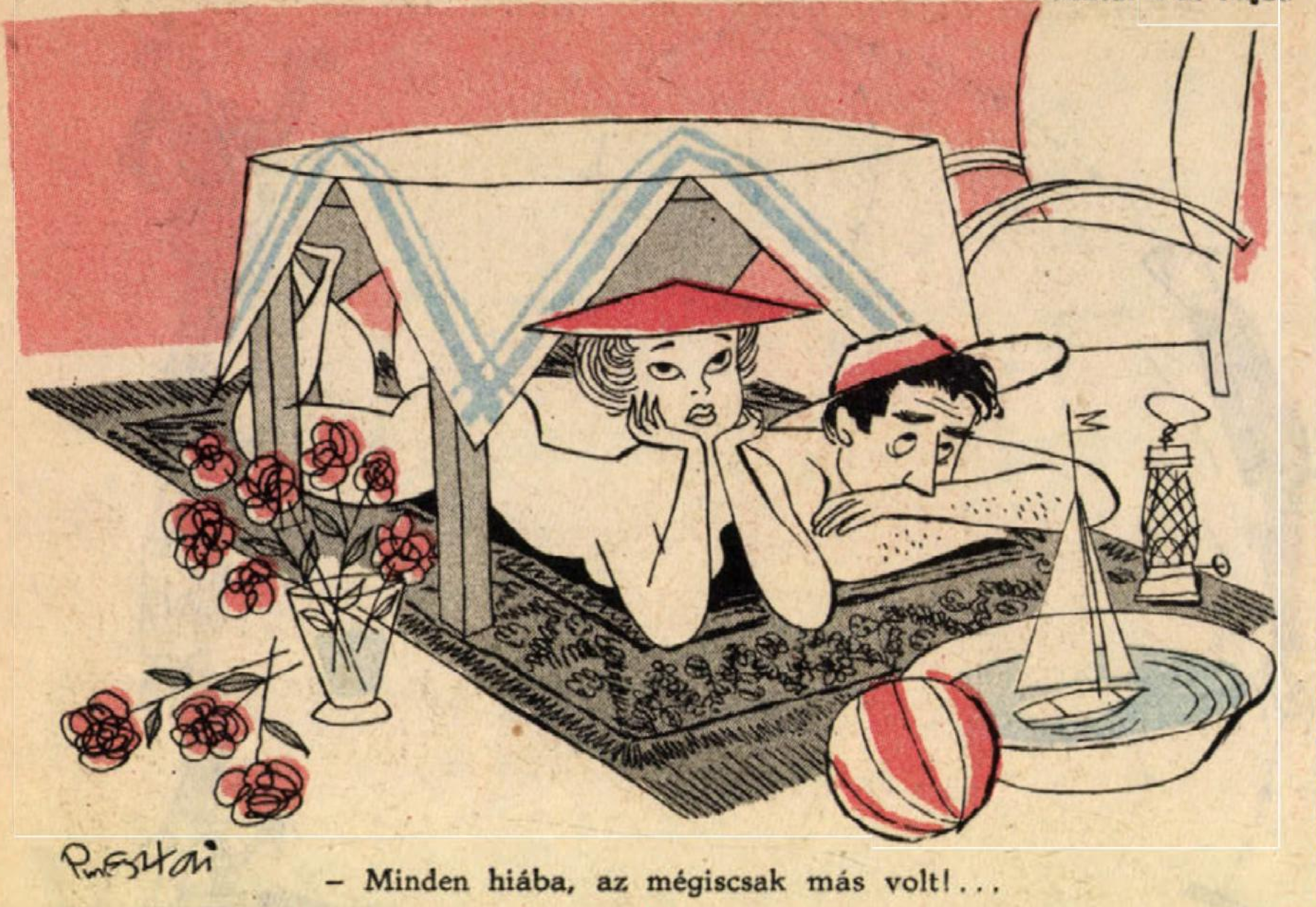

– Minden hiába, az mégiscsak más volt!...

Nyár van

Szűr-Szabó József rajza

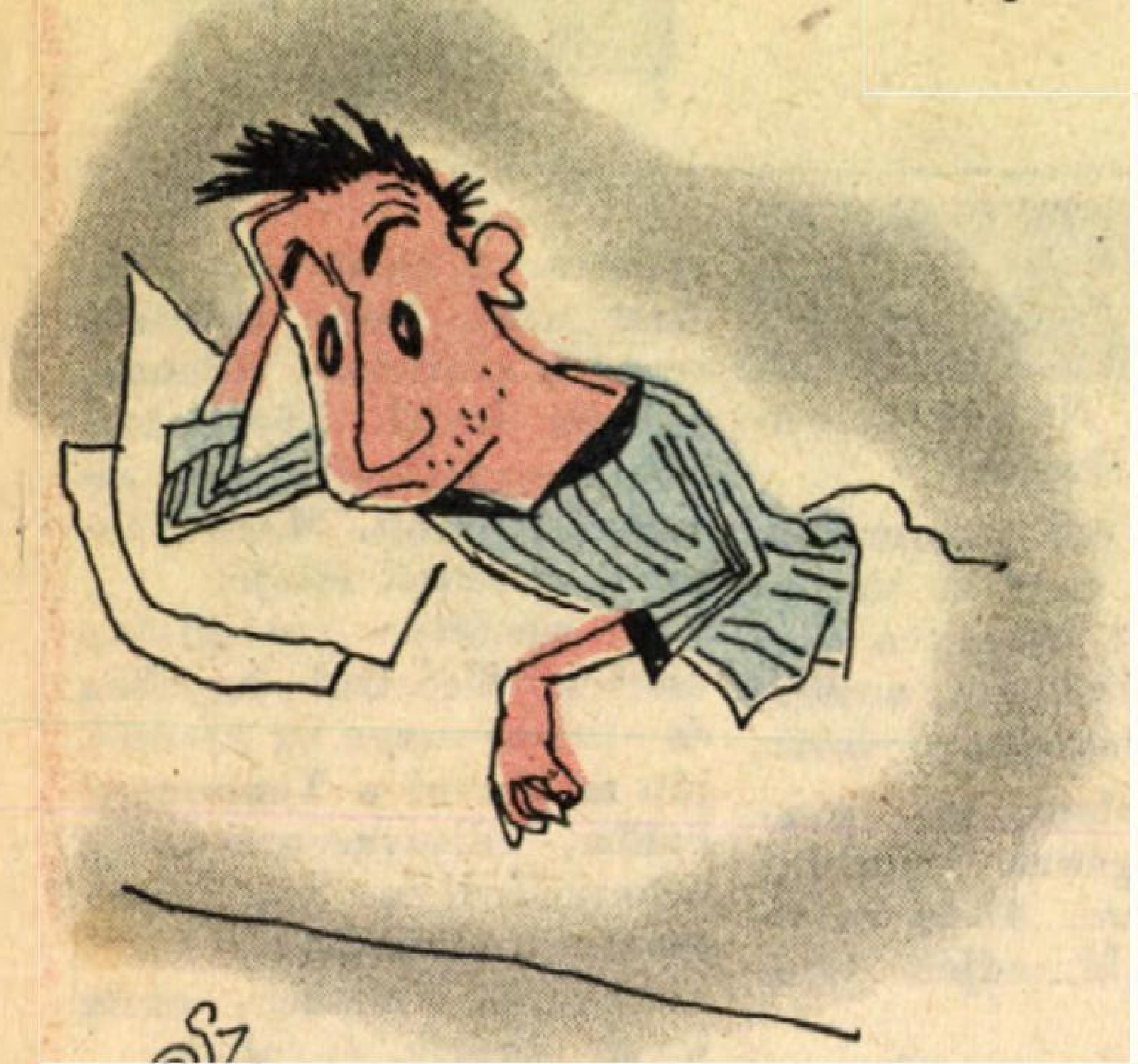

– Nem tudok aludni ebben a hőségben!

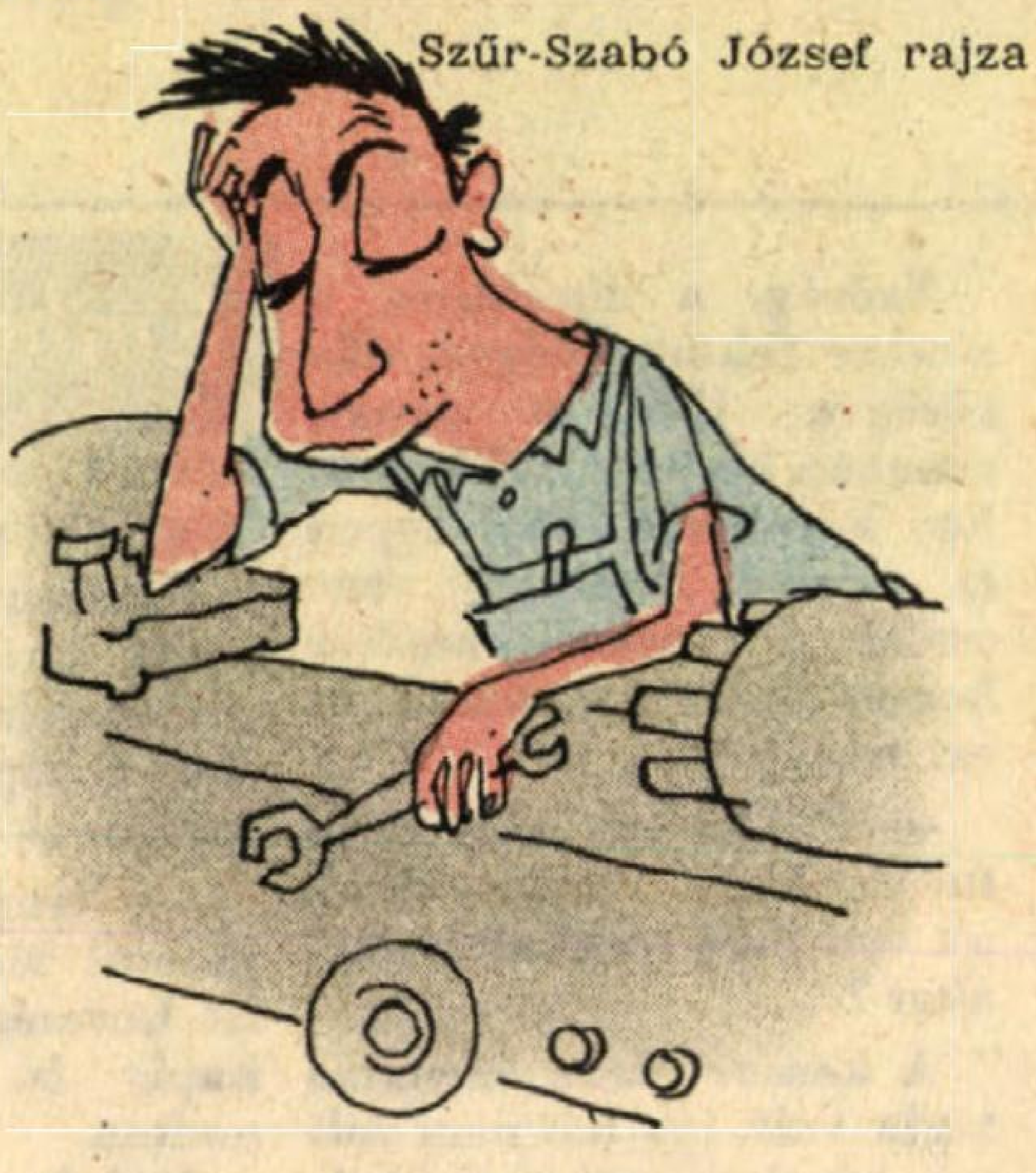

– Nem tudok dolgozni ebben a hőségben!

Példázat az anyagtakarékosságról

Schwott Lajos rajza

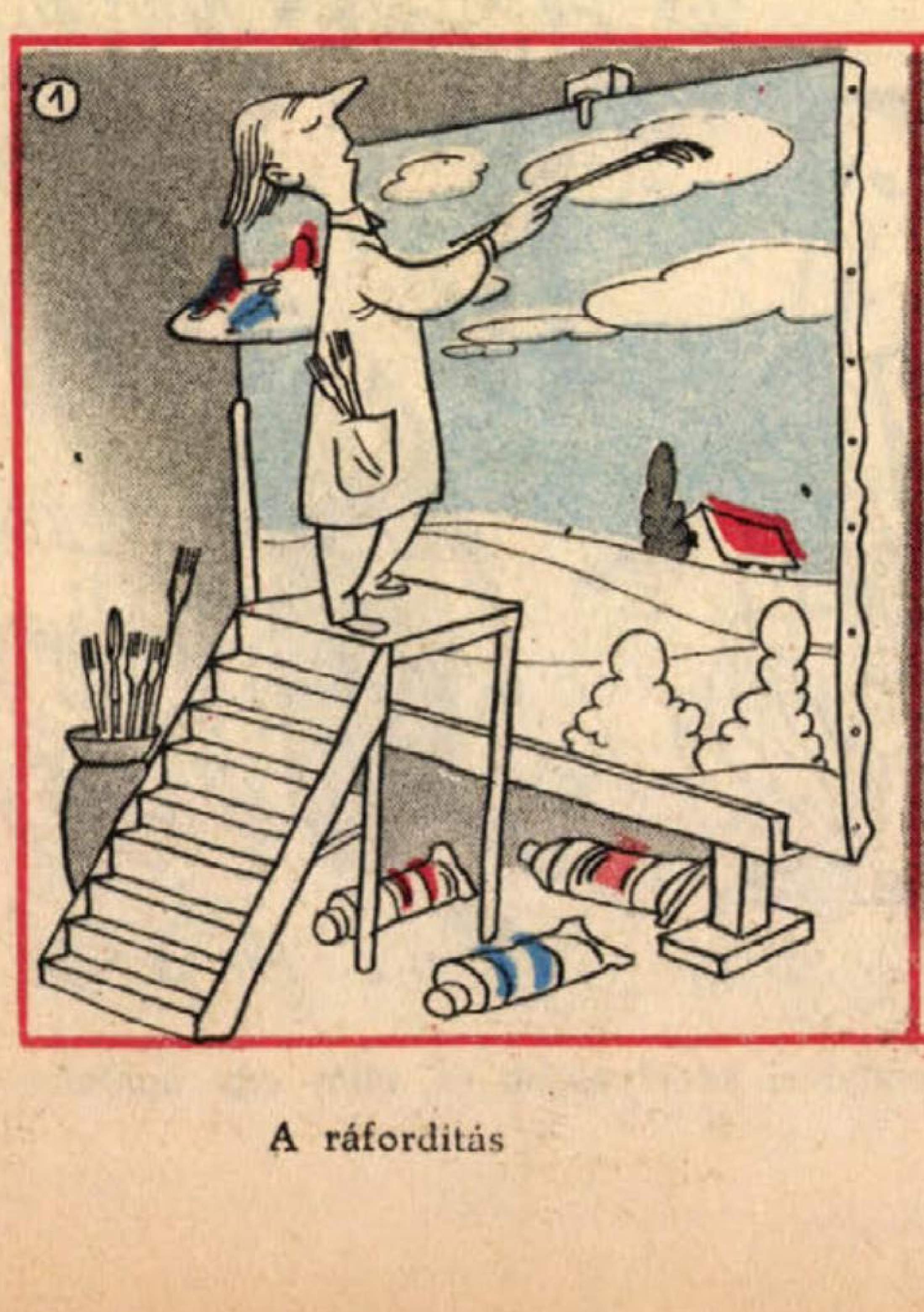

A ráforditás

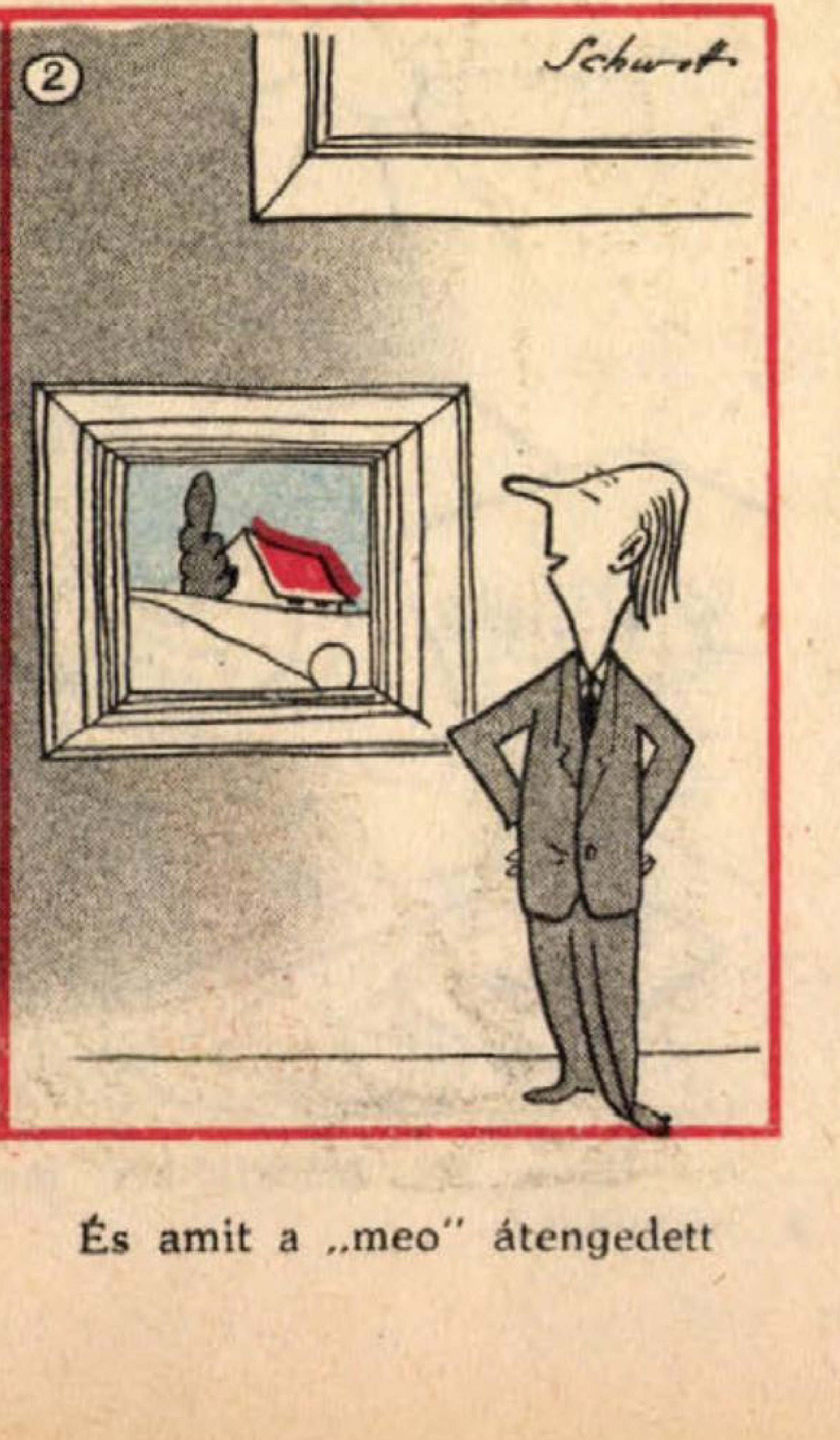

És amit a „meo" átengedett

Történet az ügyemről

Úgy adódott, hogy valami patareszelési ügyben fel kellett keresnem a Csúcshivatalt. A portás a harmadik emelet négybe utasított ügyemmel. A megjelölt szobában három hivatalnok fogadott, két sovány és kopasz, valamint egy kövér és harcsabajuszos. Nagy megértéssel kezelték ügyemet és megállapodtunk abban, hogy a végleges döntés után, vagyis két hét múlva, ugyanebben a szobában keressem fel őket a feltehetően kedvező válaszért.

Megnyugodva hazatértem és két hét múlva bizakodó hangulatban kopogtam be a harmadik emelet négybe. Nem kis meglepetésemre ezúttal három más hivatalnok fogadott, egy sovány és harcsabajuszos, valamint két kövér és kopasz. Bizonygatták, a pata-ügyek hozzájuk tartoznak, s mivel feledékeny elődeik nem tájékoztatták őket ügyemről, kérésükre újból vázoltam kívánságaimat, amelyet a legnagyobb jóindulattal fogadtak és meleg kézrázás kíséretében azzal búcsúztunk, hogy a döntés utáni napon, vagyis egy hét múlva ugyanebben a szobában megkapom tőlük a feltehetően kedvező választ.

Megnyugodva hazatértem és egy hét múlva bizakodó hangulatban kopogtam be a harmadik emelet négybe. Ezúttal három nő fogadott, egy szemüveges sovány, amely elhunyt Matild nénémre emlékeztetett és két kövér hölgy. Kérdésemre közölték, a pataügy rájuk tartozik és feledékeny elődeik nem tájékoztatták őket ügyemről. Mit volt mit tennem, újra el kellett mondanom a dolgomat. Érdeklődve végighall. baráts. kéz. rá. 4 nap. ugyanitt.

Megny. haza. 4 nap. III. 4. Éppen festették a szobát, három festő fütyörészve csapta a festéket a falakra. Barátságosan fogadtak. Ah – mondták – a patareszelési dolog, adjam csak elő a mondókámat, ha azt mondták nekem, ebben a szobában kapom meg a döntést, az úgy is lesz, mert nincs bürokrácia. Figyelemmel hallgattak végig, majd azzal váltunk el, két nap múlva jöjjek a válaszért.

Két nap múlva a III. 4. ajtaján tábla fogadott: Csak akkor lépj be, ha kigyullad a vörös lámpa és a „Tilos a bemenet!" felírás! Mivel égett a lámpa, beléptem. Éppen egy mai tárgyú, végig magyar filmet forgattak, műteremhiány miatt, ebben a szobában. Amikor megtudták, mi járatban vagyok, abbahagyták a forgatást és a három főszereplő meghallgatva kérésemet kilátásba helyezte, hogy, ha holnap, hajnali háromkor bejövök ugyanide a válaszért, a dolgom el lesz döntve, valószínűleg kedvezően.

Megnyugodva kaptattam fel másnap a III. 4-be, amelynek bejárata azonban be volt falazva. Egy tábla lógott a friss vakolaton: „A Csúcshivatal a hetedik emeletre költözött!"

Már éppen örvendezni kezdtem, amikor kiderült, hogy az épület csak hatemeletes.

Tardos Péter

A humor könyvéből

Amikor PETŐFI SÁNDOR ifjú feleségével Koltóról Pestre költözött, a fiatal házasokat meglátogatta Pap Zsigmond, aki a szép Szendrey Júliának leánykorában hevesen udvarolt.

A kellemes együttlét után Petőfi a kapuig kísérte a vendéget és ezekkel a szavakkal búcsúzott tőle: — Látogass meg bennünket, Zsiga, máskor is, de csak olyankor — amikor én is itthon vagyok.

ALEXANDER VON HUMBOLDT a világhírű matematikus, csillagász és természettudósról, amikor már igen magas kort ért el, azt híresztelték, hogy meghalt. Rauch szobrász, a kiváló tudós barátja ekkor levelet kapott egy antropológustól, amelyben arra kérte a szobrászt, bocsássa rendelkezésére a lángelme koponyáját tanulmányaihoz. Rauch megmutatta a levelet Humboldtnak, aki maga válaszolt a kérésre: „Egyelőre még magamnak is szükségem van koponyámra, később azonban szívesen rendelkezésére áll.”

KABOS GYULA, a kiváló komikus, egy alkalommal ügyvédi felszólító levelet kapott, melyben ez állt: „Ügyfelem nevében felszólítom, hogy a nála csináltatott ruháért járó munkadíjat, 60 Pengőt, nyolc napon belül küldje el részére. Jelen levelemért 5 pengőt számítok fel, melyet kérek ugyancsak postán elküldeni. Tisztelettel X. Y. ügyvéd.”

Kabos Gyula a következő válaszlevelet küldte az ügyvédnek. „Tisztelt ügyvéd úr! Ügyfelének az öltöny csináltatásának az árát már nyolc nappal előbb feladtam, így felszólítása tárgytalan. Jelen levelemért én is 5 pengőt számítok fel, így Önnel is kvittek vagyunk. Tisztelettel Kabos Gyula.”

LIOTARD, a híres svájci festőművész nyolcvanhét esztendőt élt. Ikertestvére, Michel, aki hét évvel túlélte kiváló művész testvérét, annak halálakor a következőket írta válaszul egy részvétlevélre: „Szegény fivérem, előre tudtam, hogy korán fog meghalni, oly mértéktelenül élt egész életében.”

A Múzsa balszerencséje

Felverte a szóbeszéd az
Irodalom berkeit:
Egy helyben topog a Múzsa,
Sírás itten nem segít.
Sok a pesti gavallérja,
Pesti minden gyermeke:
Pesti Humor, Pesti Dráma. –
Frissíteni kellene.
Nosza hívtak tőrölmetszett
Ifjú költőt faluról,
Hadd szülessen népi dráma,
Legyen népi a humor.
Csókolózott is a költő
A Múzsával melegen,
Ültek együtt eszpresszókban,
Bárokban és tereken.
És mi lett a nóta vége ?
Hírét a szél elvivé:
Nem a Múzsa újhodott meg,
A költő lett pestivé !

K. Tóth Lenke

Nyilvános futballmeccseket játszanak az újságírók

Vasvári Anna rajza

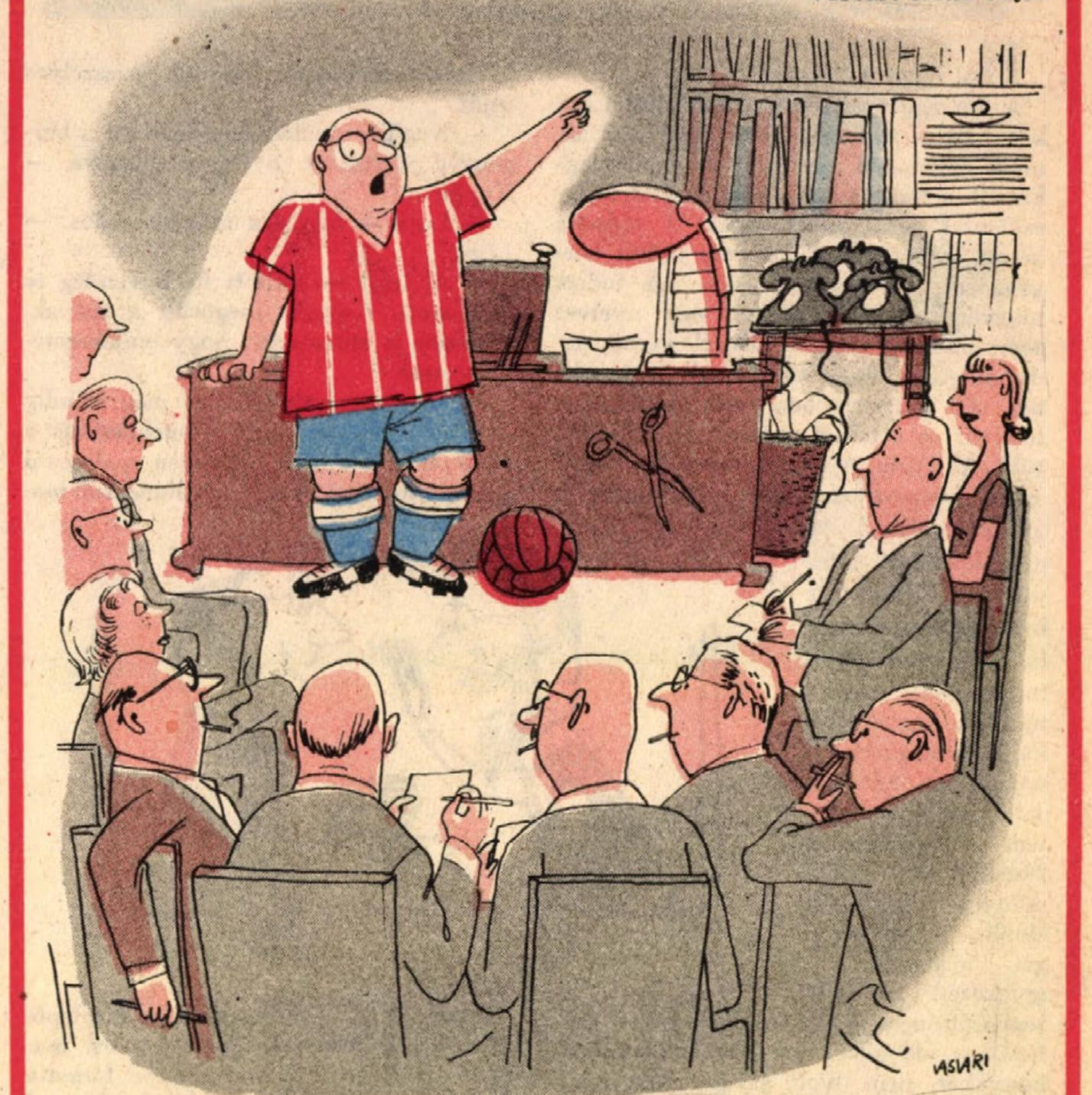

Szerkesztő: Az újságírói hivatás számára megbecsülést, tiszteletet és tekintélyt követelünk . . :

A hadvezér kisfia

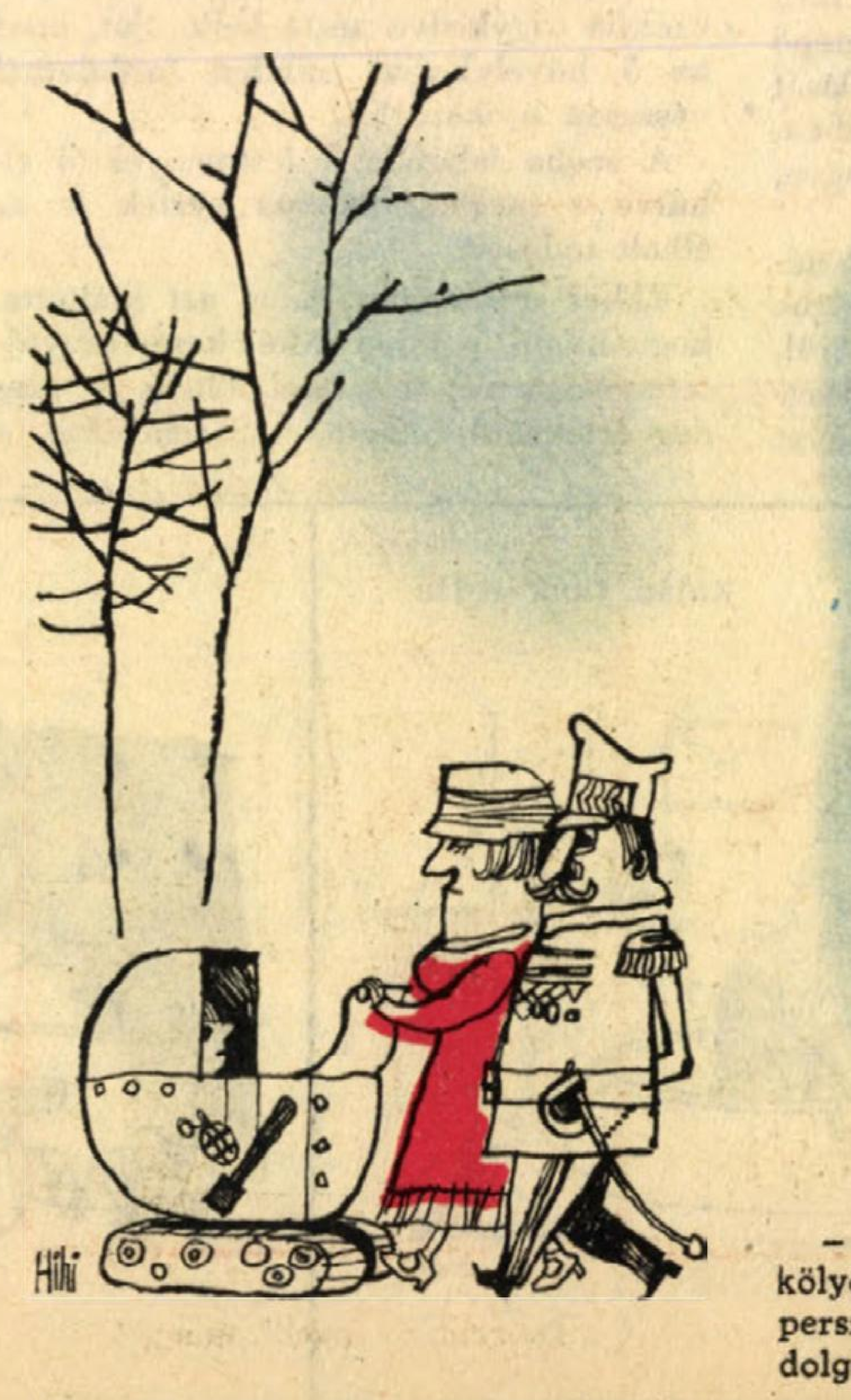

Az első iskolanapon

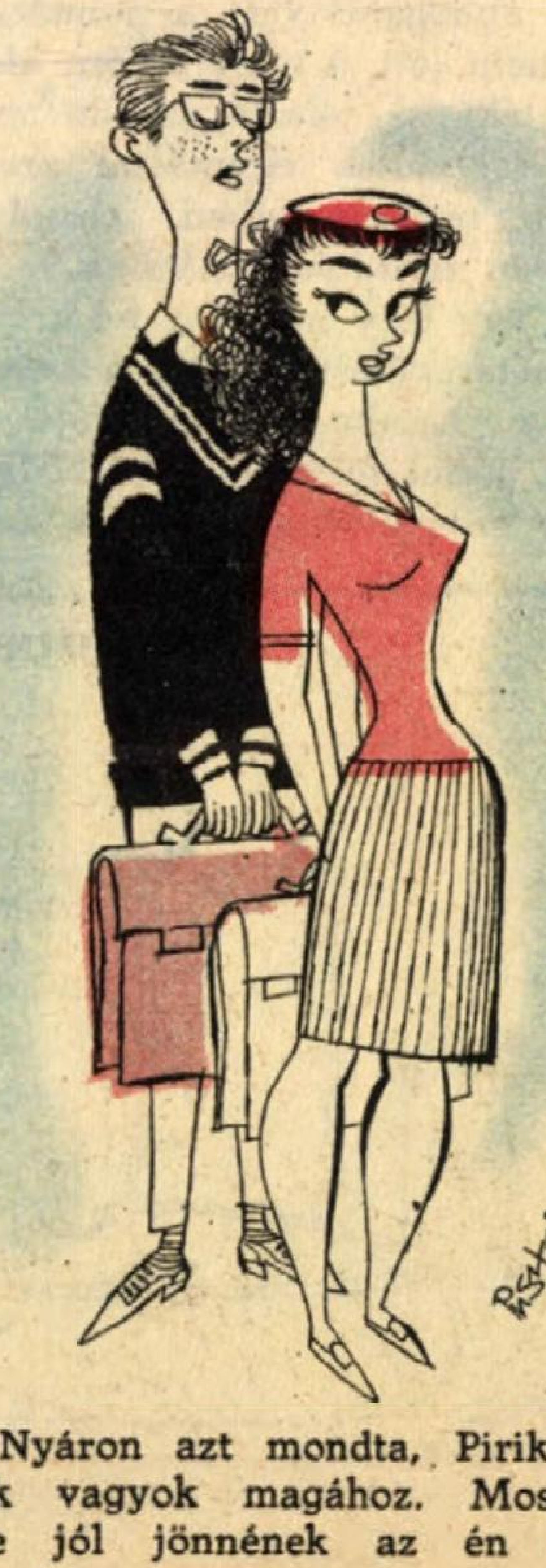

– Nyáron azt mondta, Pirike, hogy kölyök vagyok magához. Most majd persze jól jönnének az én algebradolgozataim.

TUDOMÁNYOS ESZMECSERE

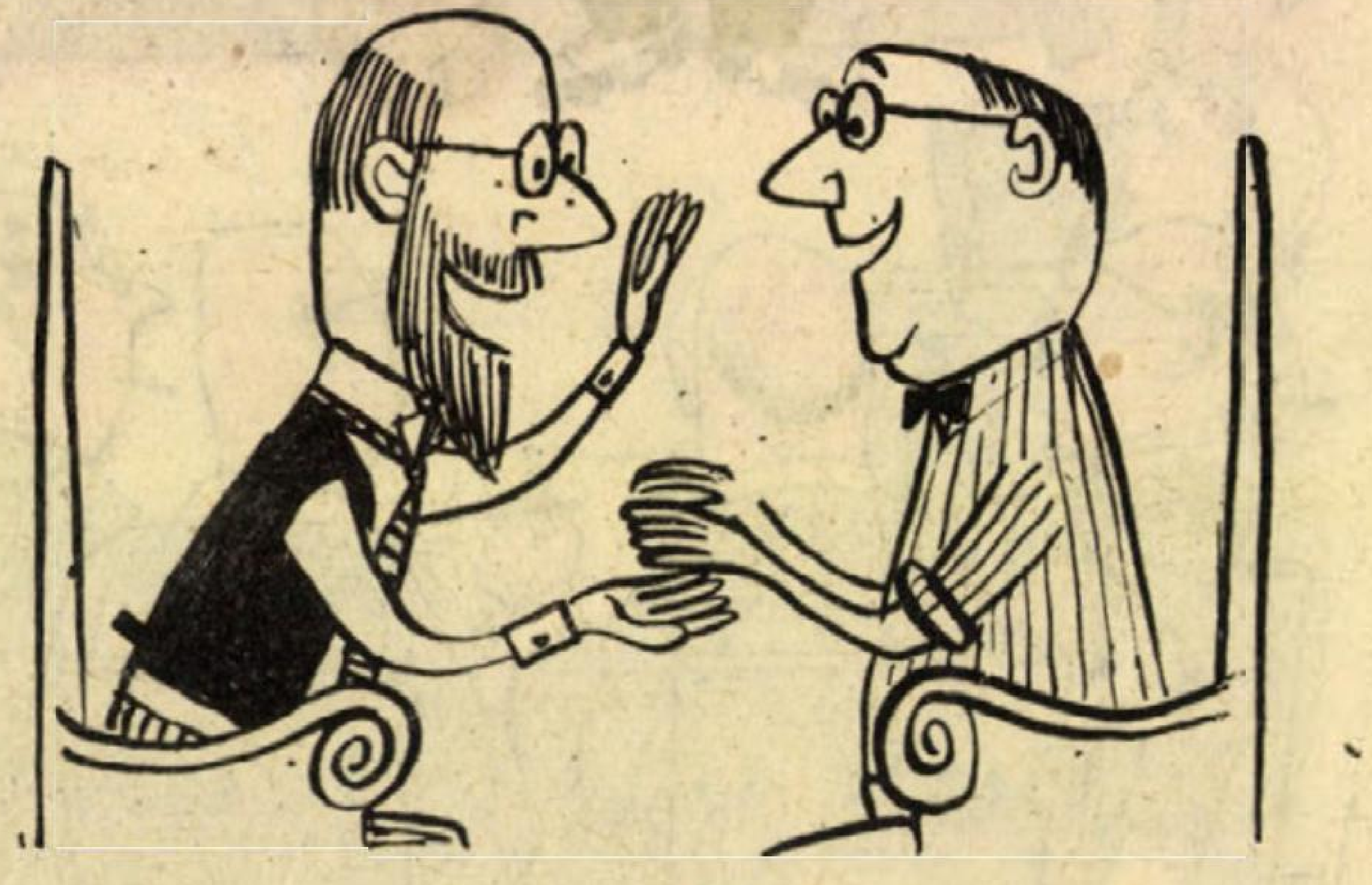

Hol lehet a tolmács?

A két agg professzor találkozójától sokat várt a tudományos világ. Most itt ültek egymással szemben, arcukon megkövült a mosoly és a homlokukon megcsillantak a verejtékcseppek. A tolmács késett, a magyar tudós nem tudott bergengócul, a bergengóc tudós nem tudott magyarul, s nem találtak egy nyelvet sem, amelyen eldiskurálhattak volna, pedig mind a ketten több nyelven beszéltek. Az illusztris bergengóc vendég, a londoni és a tokiói egyetem professzora, több Akadémia levelező- és rendes tagja, nagy nemzetközi díjak tulajdonosa, a „Numizmatika” című, huszonöt nyelven megjelenő folyóirat szerkesztője szelíd tekintettel nézett maga elé, csontos ujjaival őszülő szakállát simogatva. A házigazda, az Akadémia tagja, az Egyetem professzora, a Nemzetközi Tudományos Egyesülés elnöke a szemüvegét törülgette és igyekezett a lehető legbarátságosabban rámosolyogni a kollégájára, aki nem ivott feketét, nem ivott konyakot, nem ivott ásványvizet, nem evett teasüteményt, de még a nők sem érdekelték, mert hiába mosolygott rá elbüvölően a titkárnő, hiába lebegtette bronz sörényét a vendég orra előtt, az észre sem vette, megelégedett a saját szakálla simogatásával. A tolmács még mindig nem jött, a nagy falióra idegtépő harangjátékával jelezte az idő múlását és ők csak ültek egymással szemben, nyakig a sürű csendben, mosolyogva, türelmetlen mozdulatlanságban.

Aztán egy légy bukkant fel a láthatáron és sétarepülést végzett a bergengóc professzor hatalmas koponyája körül, majd az asztal fölött körözött. Mindketten nagy érdeklődéssel figyelték a legyet és hálás tekintettel kísérték szeszélyes útját.

— Nugili — szólalt meg hirtelen a bergengóc professzor, a légyre mutatva. — Nugili.

— Légy — felelte a magyar tudós. — Légy.

— Á, legi! — kiáltott fel a vendég és kuncogott. Nagyon megörült a szónak, többször is elismételte, hogy emlékezetébe vésse.

Az a nyavalyás tolmács még mindig nem jött. A bergengóc numizmatikus a béke és a barátság jegyében malmozni kezdett ujjaival és közben huncutul mosolygott. A házigazda először meglepődött, aztán felébredt benne az ősi magyar virtus és ő is körbe-körbe forgatta tömzsi hüvelykujjait, nagy buzgalommal és lelkesedéssel, hogy lepipálja bergengóc ellenfelét. Az azonban gyakorlottabb malmozó volt, ujjait rettentő ügyesen és gyorsan forgatta, miközben önfeledten heherészett bele dérlepte szakállába. Hazánkfia irigykedve nézte kollégáját, mert az ő hüvelykujjai minden fordulatnál vészesen nyikorogtak.

A szoba falán levő festményekről elhűlve s megbotránkozva néztek le az elhalt tudósok.

Ekkor a magyar tudós azt kiáltotta, hogy nugili és mind a két kezét kinyújtotta maga elé, tenyérrel fölfelé. A vendég értetlenül bámult a házigazdára, a reszkető kezekre és azt motyogta kérdő hangon: legi-legi. De rögtön felragyogott a tekintete, amikor a magyar professzor a verespecsenye csapdosó mozdulatait utánozta. A bergengóc tudományos alapossággal fogott a játékhoz: szemüveget cserélt, kifújta az orrát, előbbre ült a széken, felhúzta manzsettáját, majd nagy óvatosan belecsúsztatta kezét a kollégája tenyerébe.

— Legi-legi — krákogta gúnyosan.

— Nugili — felelte a magyar professzor komoran.

A két agg numizmatikus már nem várta a megváltó tolmácsot, hahotázva, kivörösödve verespecsenyéztek. A vendég csakhamar belemelegedett a játékba: levette kabátját, kigombolta a mellényét, lazított a nyakkendőjén, és ha sikerült nagyot rávernie az ellenfél tenyerére, nagyot rikoltott örömében:

— Legi! Legi!

A tenyerük perceken belül pecsenyeszínű lett, az arcuk verejtékben fürdött, és ha az ütés ült, akkorát nevettek, hogy még a könnyük is kicsordult, s egyszerre kiáltották:

— Nugili!

— Legi!

Kisvártatva nyílt az ajtó, egy ijedt, cingár emberke lépett be a szobába, a tolmács, és hadarva kért elnézést a késedelemért, magyarul és bergengócul, összekeverve a két nyelv szavait. Mögötte a titkárnő nyújtogatta a nyakát kíváncsian. A professzorok haragosan néztek a rémüldöző tolmácsra, aki megzavarta őket a játékban, majd gyorsan rendbeszedték magukat és tudósokhoz illő méltósággal s ünnepélyességgel elkezdték a hivatalos eszmecserét.

A tudományos világ nagy érdeklődéssel nézett elébe.

Mikes György

APRÓHIRDETÉS

Felkérem azt az elölgombolt hordóruhában büszkélkedő hölgyet, aki gyomorszája táján baloldalt eperalakú anyajegyet viselt hétfőn délelőtt a Nagykörúton: gondoljon arra, hogy újdivatú ruhája minden lépésnél szétnyílik a gombok között, ezért csak színben a ruhához illő nadrágocskát tegyen közszemlére. És fontolja meg azt is, mi lesz, ha a villamoson egyik gombja leszakad? Választ „Rossz rágondolni” jeligére a kiadóba.

Hamutartó

Kaján Tibor rajza

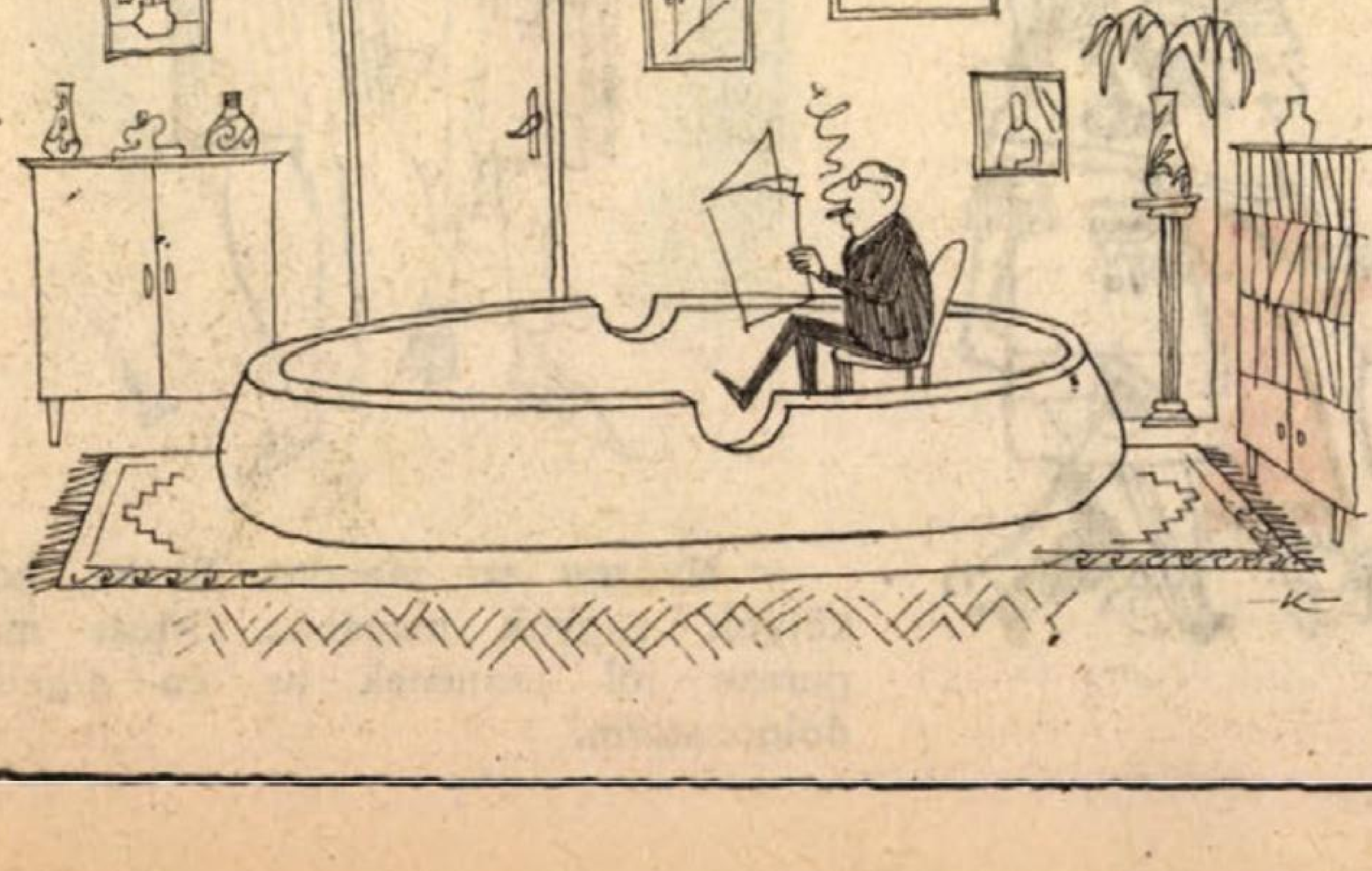

Rablóulti

Várnai György rajza

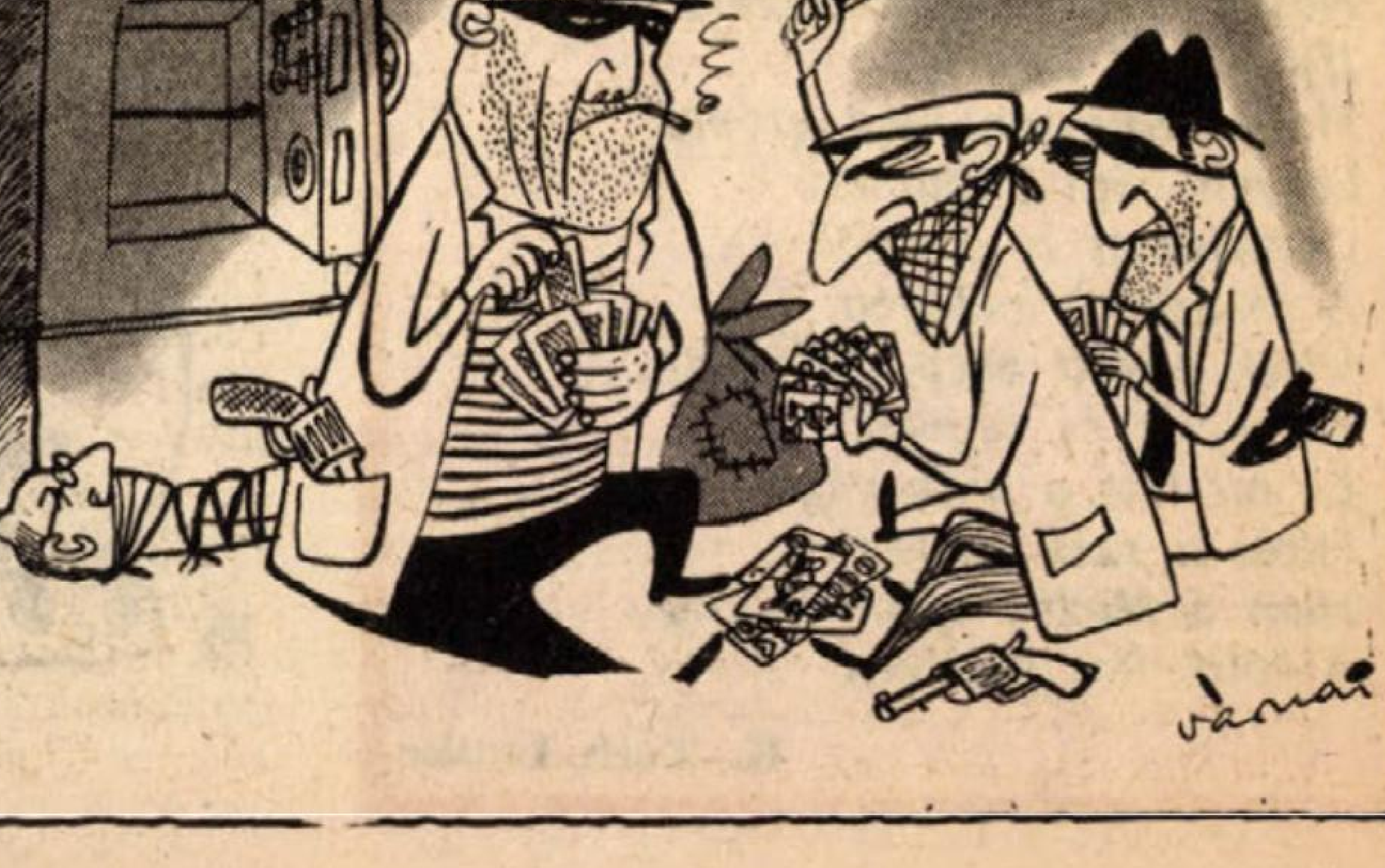

NEM A RUHA TESZI A MŰVET, DE MÉGIS...

Várnai György rajza

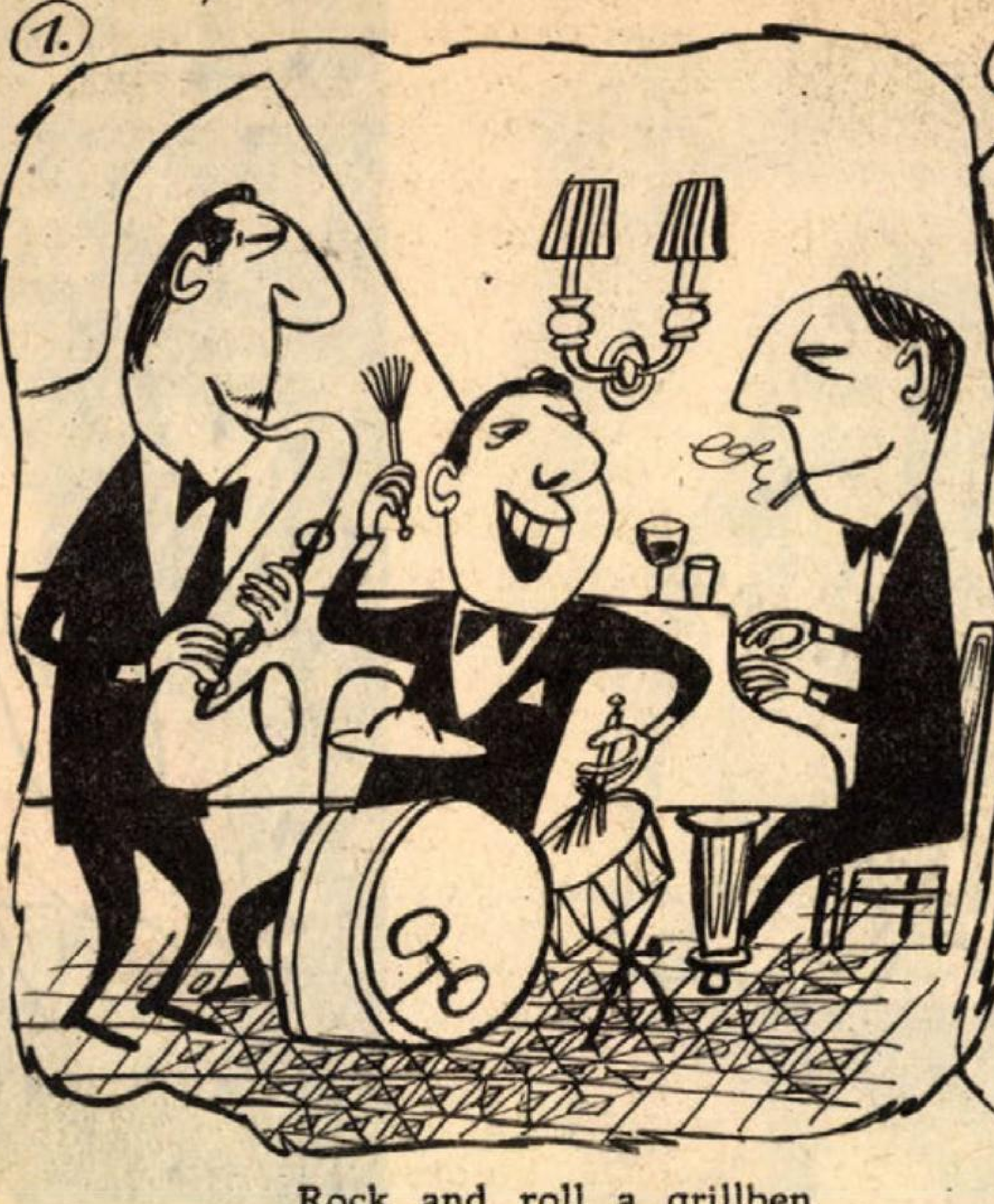

Rock and roll a grillben

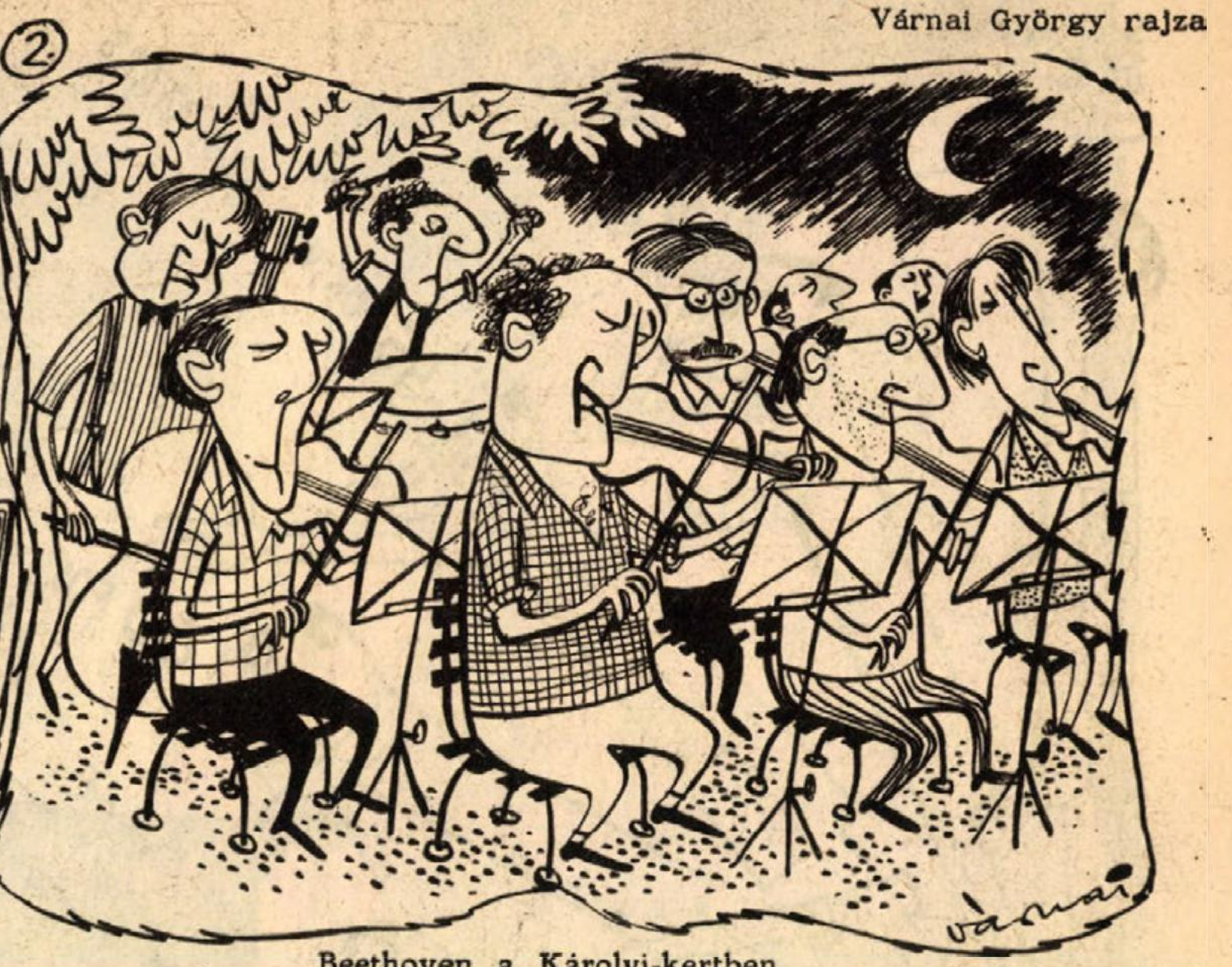

Beethoven a Károlyi-kertben

Reménytelen fiatalember

— Hát idefigyelj, kedves öcsém, Józsi! Te már felnőtt fiatalember vagy, az idén érettségiztél, elmúltál tizennyolc éves ... Nem vagy kripli, egészséges, jólmegtermett fiú vagy ... De, ne haragudj rám, fiam, mintha mulya lennél egy kicsit ... Nem vagy olyan, mint a többi ... Ahelyett, hogy táncolnál, lumpolnál, élnéd világodat, itthon kuksolsz és bújod a könyveket ... Valahogy élhetetlen vagy ...

— Azt mondod, hogy a társaság nem vesz be ... Nincsenek haverjeid. Persze, hogy nincsenek, mert nem hallgatsz rám ... Jóképű fickó vagy és olyan diszkréten öltözöl, hogy észre sem vesz a kutya sem ... Az a zöld cipő, háromszoros gumitalppal és spangnival, egyszer volt rajtad ... A keresztcsíkos nyakkendőt sem hordod, és ha a borbély be akar dauerolni a hajadba egy-két hullámot, megvetően tiltakozol ... Hányszor mondjam neked, hogy a társasélet alkalmazkodást kíván ... Ne akarj mindenáron egyéniség lenni! Persze, tudom, vannak fizikai tulajdonságaid, amik hátrányosak ... Itt van mindjárt a homlokod, az túl magas ... Ezen lehet segíteni: ráfésülöd a hajadat és mindjárt nem olyan feltűnő a dolog ... Ez a vastag szemüveg is olyan átkozottul intelligenssé teszi az arcodat! De hát ebbe bele kell nyugodnunk, rövidlátó vagy. Még szerencse, hogy kancsalítasz egy kicsit, ez javít az összbenyomáson.

— Aztán itt van a beszédstílusod, amiről nem tudlak leszoktatni. Rögtön meglátszik rajtad a könyvmoly: úgy beszélsz, mint Kazinczy Ferenc ... Hát persze, hogy kirísz a többi közül! Nem mondom én, hogy használj folyton jassz-szavakat, de legalább azt a párat használd, amire tanítottalak ... Cipő helyett mondd azt, hogy „topogó", barát helyett azt, hogy „haver" és étel-ital helyett azt, hogy „kaja-pia". Legalább lássák az igyekezetet ...

— És ne hencegj szüntelenül, ez is olyan borzasztó nálad ... Miért kell azt mindenkinek tudni, hogy jelesen érettségiztél! Ezzel csak elriasztod a havereket ...

— Az is lehetetlen dolog, hogy nem iszol, nem dohányzol és még csak a feketekávét sem szereted, mert állítólag émelyeg tőle a gyomrod ... Hát erőltesd egy kicsit magad, édes öcsém! Nem ülhetsz a társaság közepén, mint egy szent, miközben a többiek tántorognak, öklendeznek és jól érzik magukat ... Hogy akarsz megfőzni egy lányt, aki szemrebbenés nélkül bevág három deci rumot, ha te egy stampedlitől már tótágast állsz? ...

— Ne vitatkozz velem, édes fiam, tudom én, mit beszélek ... Ismerem az életet ... Egy felnőtt fiatalember éljen a többi fiatal között, különben különc lesz és kinevetik ... Nézd meg Lacit, vegyél róla példát! Ő a társaság bálványa, már háromszor volt alkoholmérgezéssel a Rókusban és minden héten fejreáll a motorbiciklijével ... De van is tekintélye! Mondtam, hogy barátkozz vele. hálás lehetsz neki, mert ő vezetett be a társaságba ... Arról ő nem tehet, hogy blamáltad magad ...

— Ne mondj ilyet, édes öcsém, kizárólag te voltál az oka, nekem Laci mindent elmondott ... Először is megmondtam neked, hogy legalább a válogatott futballisták nevét tanuld meg kívülről... Mire te hogyan kapcsolódtál a társalgásba? Azt mondtad, hogy neked Bozsik Csikar jobban tetszik, mint a Sándor Cucu ... Persze, hogy kiröhögtek ... Aztán lebőgtél a kislánynál is, aki flörtölni kezdett veled ... Miért? Mert nem hallgatsz rám! Megtanítottalak rá, hogy tánc közben a társalgást így kell elkezdeni: „Maga gyakran szok ide járni?" Mire ő azt válaszolja: „Ide is szokok, meg oda is szokok." A többi már megy magától ... Ehelyett mi történt? Hallgattál, mint a csuka, s amikor a kislány végre megkérdezte tőled, miért nem jársz gyakrabban társaságba, te azt felelted: „Beatus ille qui procul negotiis ... Erre a kislány azt válaszolta, hogy ne beszélj neki héberül, mert aztat ő nem szeresse, és otthagyott ... Teljes joggal! Ezek után te magadba zárkóztál, megittál egy féldeci unikumot és utána elkezdted szavalni Shakespeare szonettjeit angolul, mire megpofoztak. És te ezen még csodálkozol? Én nem.

— Jól van, fiam, nem erőltetlek, de aggódom érted ... Társadalomban élsz, alkalmazkodnod kell! Nem élhetsz úgy, mint egy vadember az őserdő közepén ...

— Miféle könyv az a kezedben megint? Azonnal add ide! Józsi, ne komiszkodj, tudni akarom, mit olvasol ... Persze! Goethe Faustja, németül ... Gondolhattam volna ... Reménytelen fiatalember vagy!

Gádor Béla

Aktuális kérdés

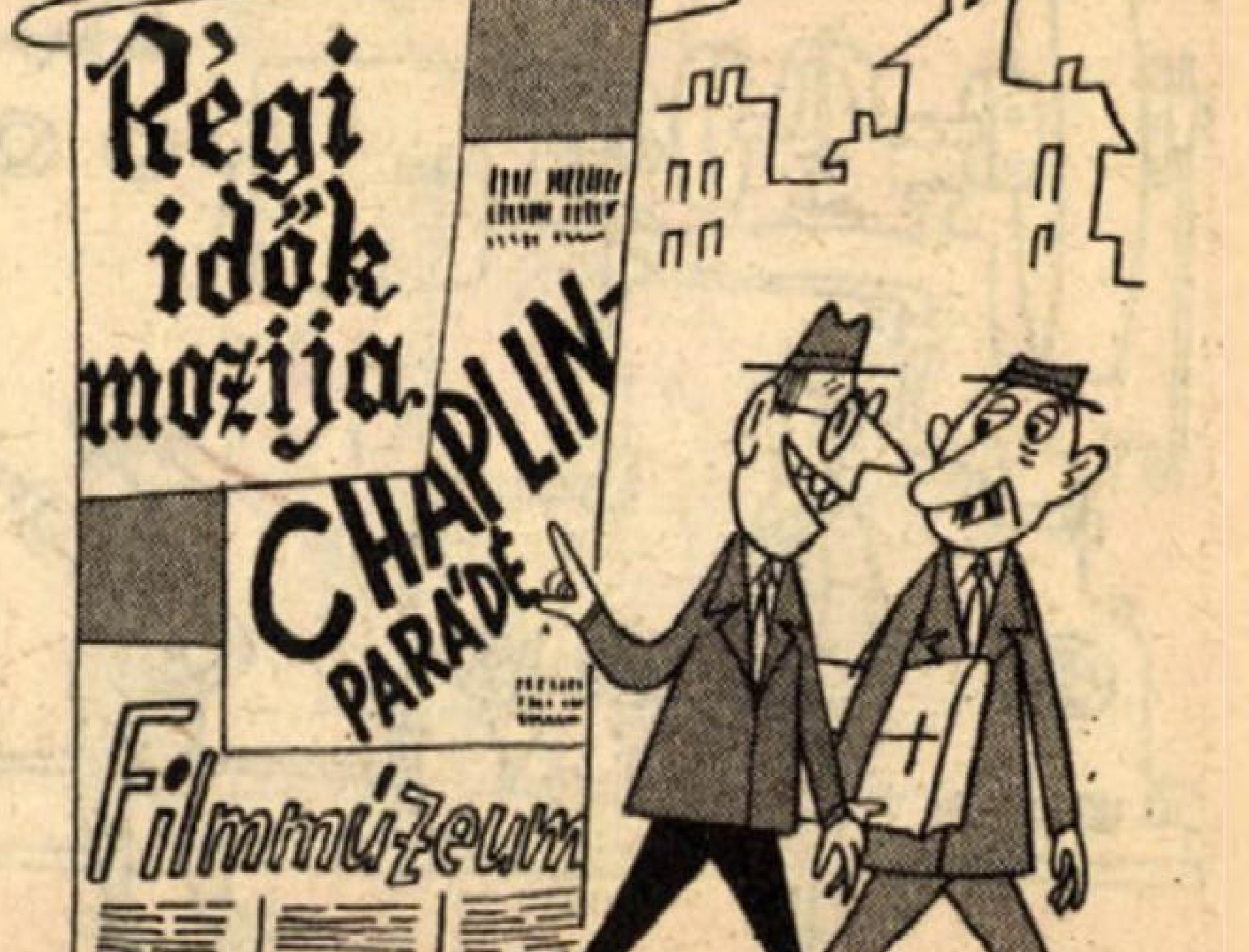

– Láttad már a legújabb régi filmet?

Szögek és kapcsolatok

Szűr-Szabó József rajza

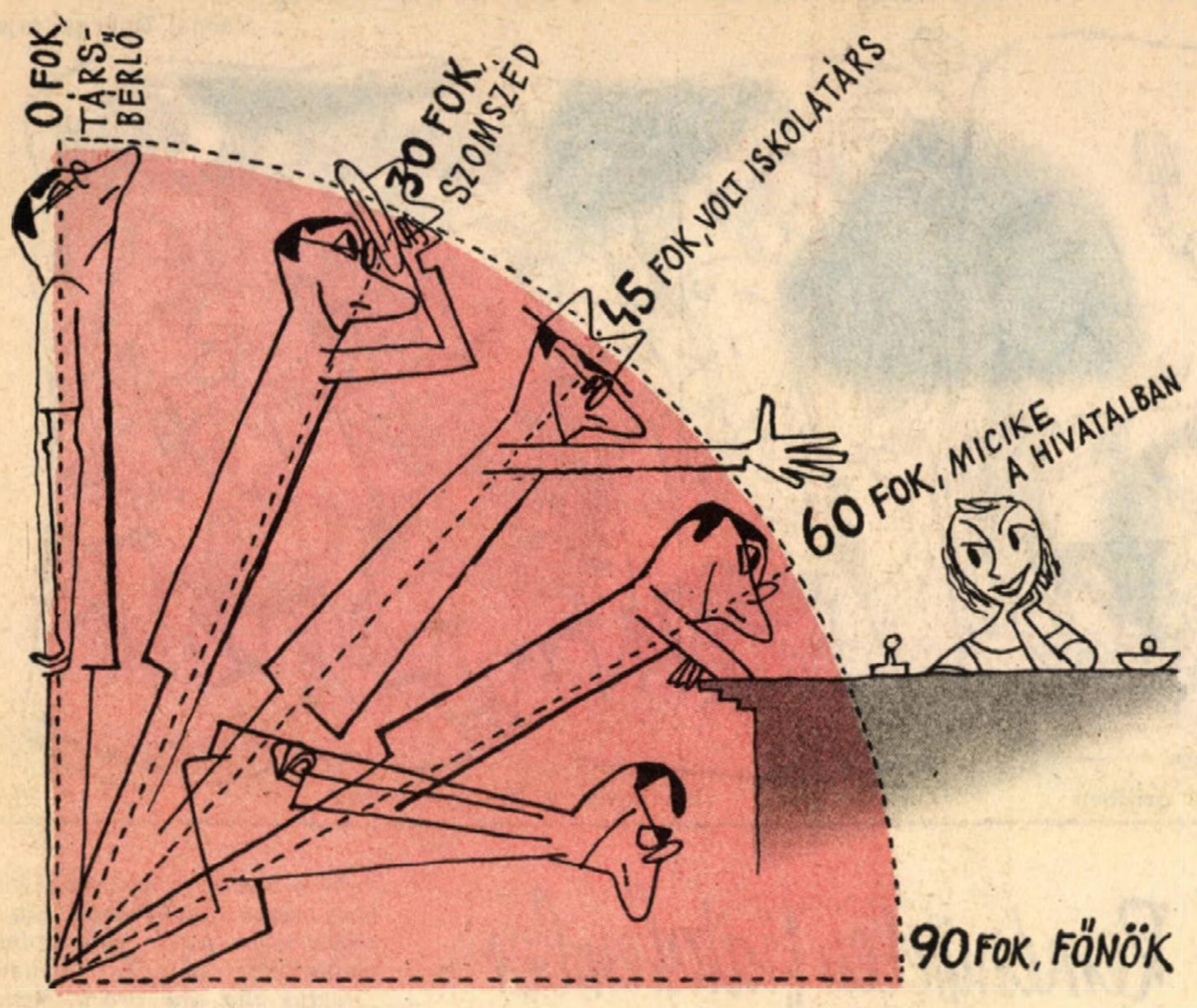

Új feketepiac

Vasvári Anna rajza

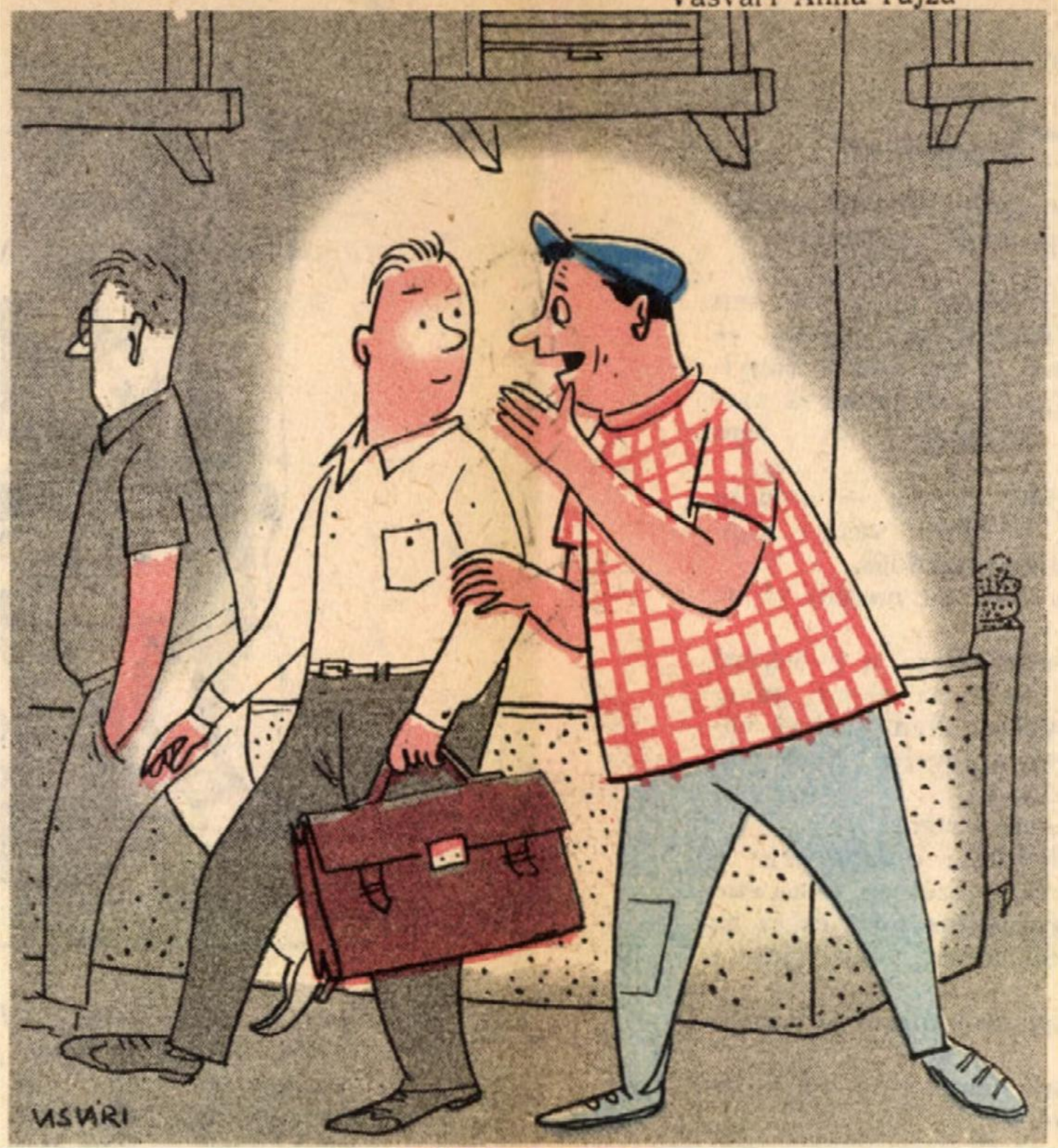

– Pszt! Főtt-kukoricám van . . .

OKOSODIK A GYEREK

Szűr-Szabó József rajza

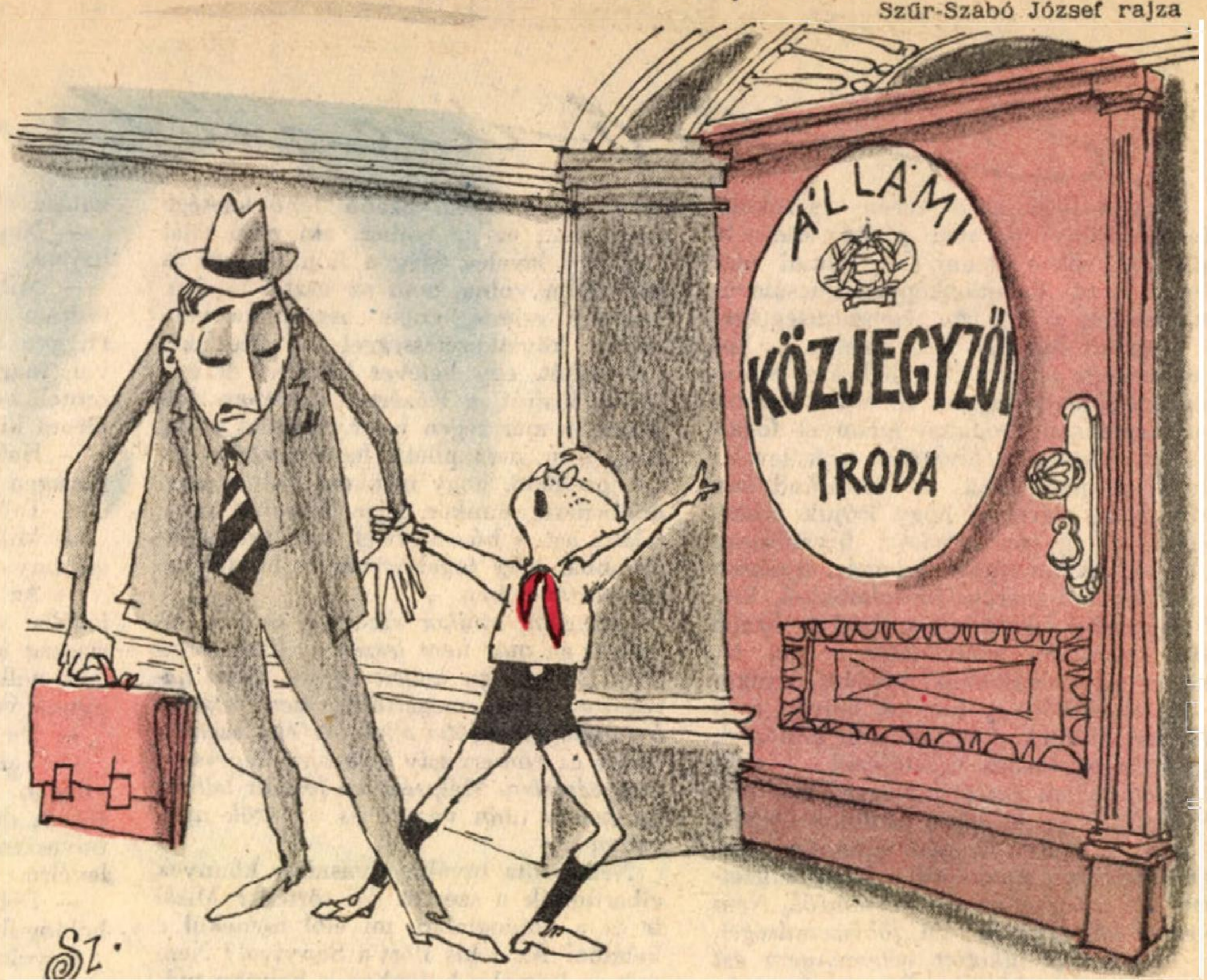

– Gyere csak apu! Aláírunk egy szerződést! Nem fogod csak ígérgetni minden évben a biciklit az ötösökért! . . .

Orvosok védőöltözete

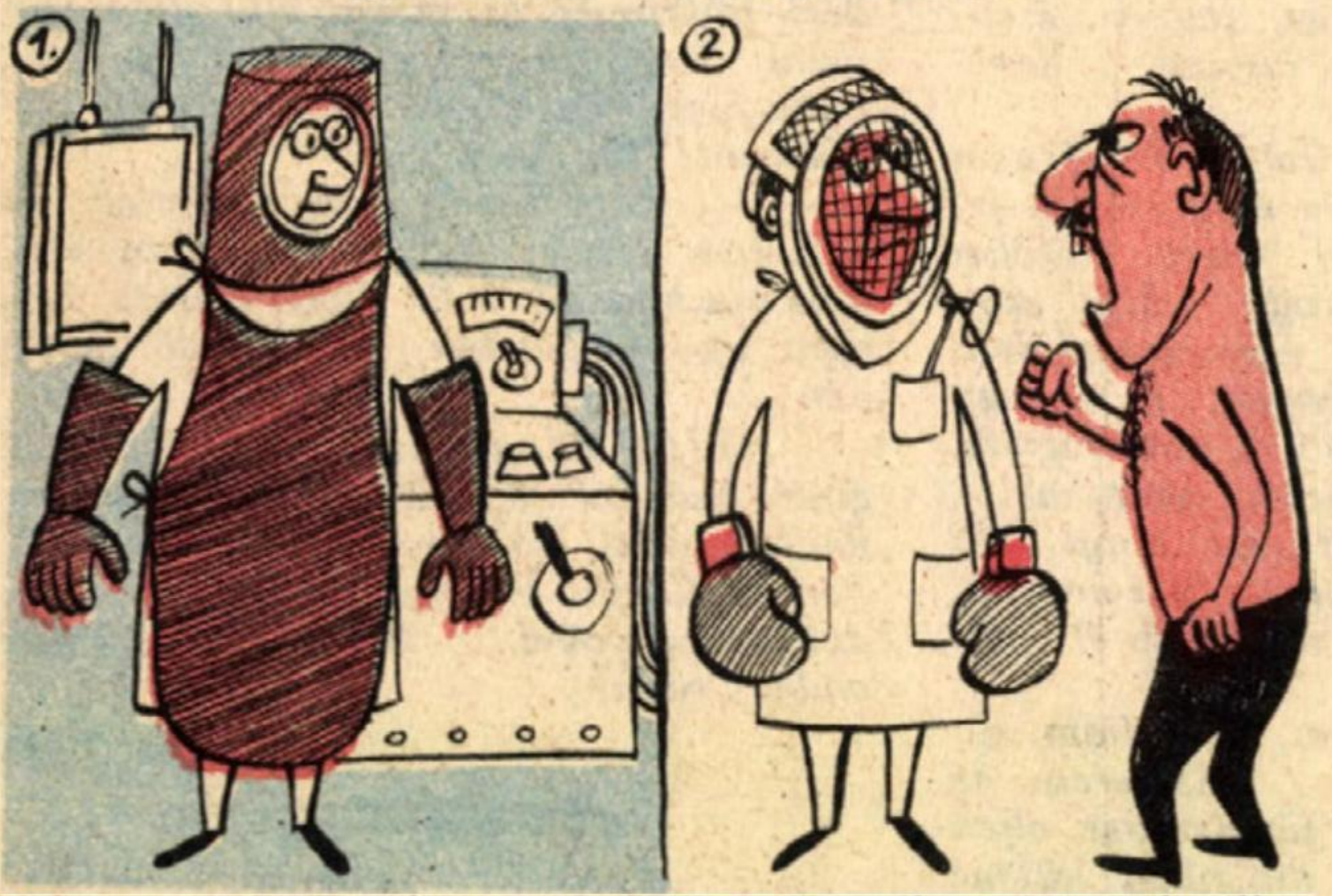

Röntgensugárzás ellen. Goromba páciensek ellen.

A gépkorszakban élünk

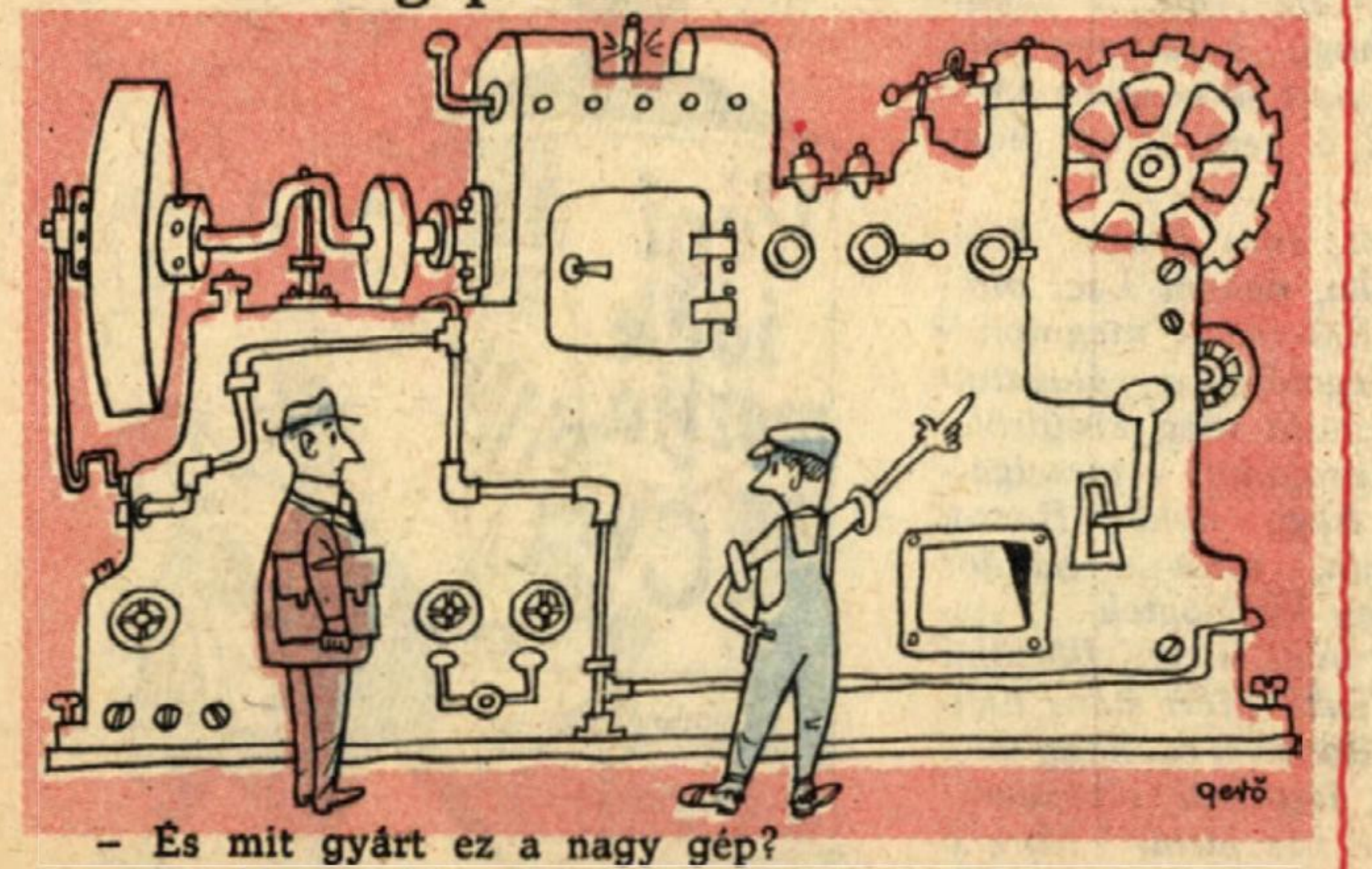

– És mit gyárt ez a nagy gép?

– Kisebb gépeket, melyekkel ellenőrizni lehet a nagy gép működését . . . .

KAMASZKORI EMLÉK ♡

Hogyan került ez a gyönyörű és előkelő nő itt a magányos padra, nem tudom. Ült az orgonabokrok mellett, kezében könyv és maga elé bámult. Azt hiszem, szomorú volt. Rögtön megéreztem, hogy kimérten, tapintatosan kell beszélnem vele. Feltéve, hogy beszélgetésre sor kerül. Már nem is emlékszem hogyan, de sor került rá. Megmondtam, hogy tizenegy éves korom ellenére a Tarnopolban állomásozó nyolcadik ulánusezred parancsnoka vagyok, a családomat látogattam meg, időtöltésből sétáltam ki ide a ligetbe, apám a vidéki birtokon vadászik, anyám Sopronba ment a szombathelyi püspökhöz, aki apai nagybátyja. Közlékenységem láthatóan meghatotta a nemes és előkelő hölgyet, ő is megmondta, hogy Krisztinának hívják és a Koszorú-utcában lakik a nyolc bében.

Bozsók Micu, amikor elmondtam neki esetemet az előkelő hölggyel, le is szamarazott.

— Hogyan képzelsz ilyet? Hát aztat nem lehet elhinni, hogy te ezredes vagy! Ebben a korban?

— Hát mit modtam volna?

— Valami mást. Ami ugyanolyan szép. És ami olyan szépen hangzik. Mondjuk azt, hogy . . . fő-gé-pész. Nem szép? Főgépész.

— Látod, milyen hülye vagy. Az nem foglalkozás. Avval dolgozni kell. Akinek foglalkozása van, az úr és nem dolgozik.

— Akkor mondd azt, hogy . . . főszolgabíró. Jó hosszú és nem tudjuk mit csinál.

Így határoztunk. Megbeszéltük a többit is. Krisztinának azt mondom, azért mondtam az ezredest, mert egy főszolgabírónak vigyáznia kell magára. Sokan kémkednek ellene. De aztán ebben is megegyeztünk.

Néhány nap múlva ismét láthattam az előkelő hölgyet. Kint volt megint a ligetben, ugyanazon a padon, de most nem volt egyedül. Egy kísérő volt vele és azt mesélte:

— Ötet mostan nem engedték ki a ligetbe egyedül. Velem kigyött a Mariska, az is hozott ki engem is, meg ötet is.

De azért ez nem volt baj. Nagyon finoman beszélgettünk. Bevallottam Krisztinának, hogy én nem is vagyok ezredes, hanem egy herceg, a papám meg direkt egy báró. Ez nagyon tetszett nekik, Krisztina bámult, tetőtőltalpig.

És éppen másnap történt a borzasztó dolog. Az udvarban, ahol laktunk, megszólított a Krajner bácsi.

— Hé, gyerek. Te vagy a Sipsák szabó fia?

— Én vagyok.

— Kihúznád a gyümölcsös kocsimat a Telekire? Én majd tolom hátul. Aztán kapsz egy hatost.

Rettenetes összeget ígért. Egy hatost, vagyis húsz fillért. Két mozijegy, az első sorba. Nem lehetett ellentállni. Különben is, ma nem megyek a ligetbe, a rossz ruhám van rajtam, aminek az ülepét bársonysapkámból foltozta ki anyám és cipő sincs rajtam.

Húztam a kocsit.

Ki a Telekire.

És megálltunk egy sarkon, ott, ahol a Krajner bácsi mondta. Ott, ahol balról egy norinbergi standos, jobbról meg egy cukorkás volt. A kocsi nehéz volt, dőlt rólam a víz. A cukros stand mögül, egy kövér néni még rá is szólt a Krajner bácsira.

— Ó, az Isten álgya, hát ilyen kis mufurc emberrel húzatja a kocsit?

De én alig hallottam mit mond. Mert a cukorstand előtt ott állt Krisztina, az előkelő hölgy, ő is „meztéláb" és kiabált:

— Szaloncukrot, csokoládét tessék!

De már nem kiabált. Tátva maradt a szája. Rólam dőlt a víz. A cukrosmama ordított:

— Rózsi ne hallgass! Rózsi kiáltozz! Hadd jöjjön a vevő!

Miután láttam, hogy Krisztina, azaz Rózsi még mindig ámuldozik, kibújtam az istrángból és odaléptem hozzá.

— Rózsi! Mongya meg a Krisztinának, hogy akit lát, az nem én vagyok, csak a lovam, akit kölcsönadtam a Krajner bácsinak.

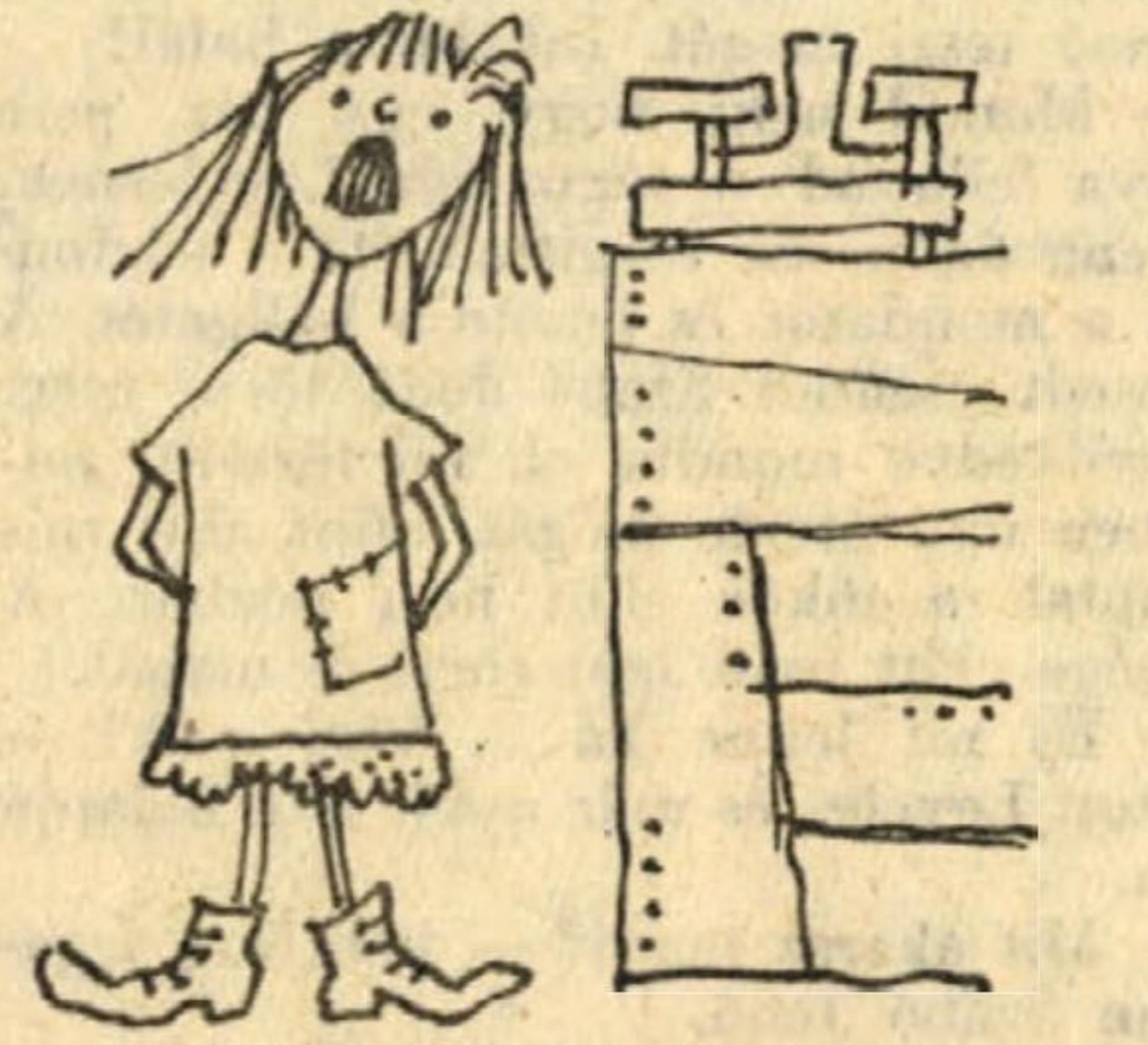

— Nyihaha — nyerítettem fel hangosan és elvágtattam, zabot, abrakot és az imádott húsz fillért is hátrahagyva.

Boross Elemér

Mire jó a békaember?

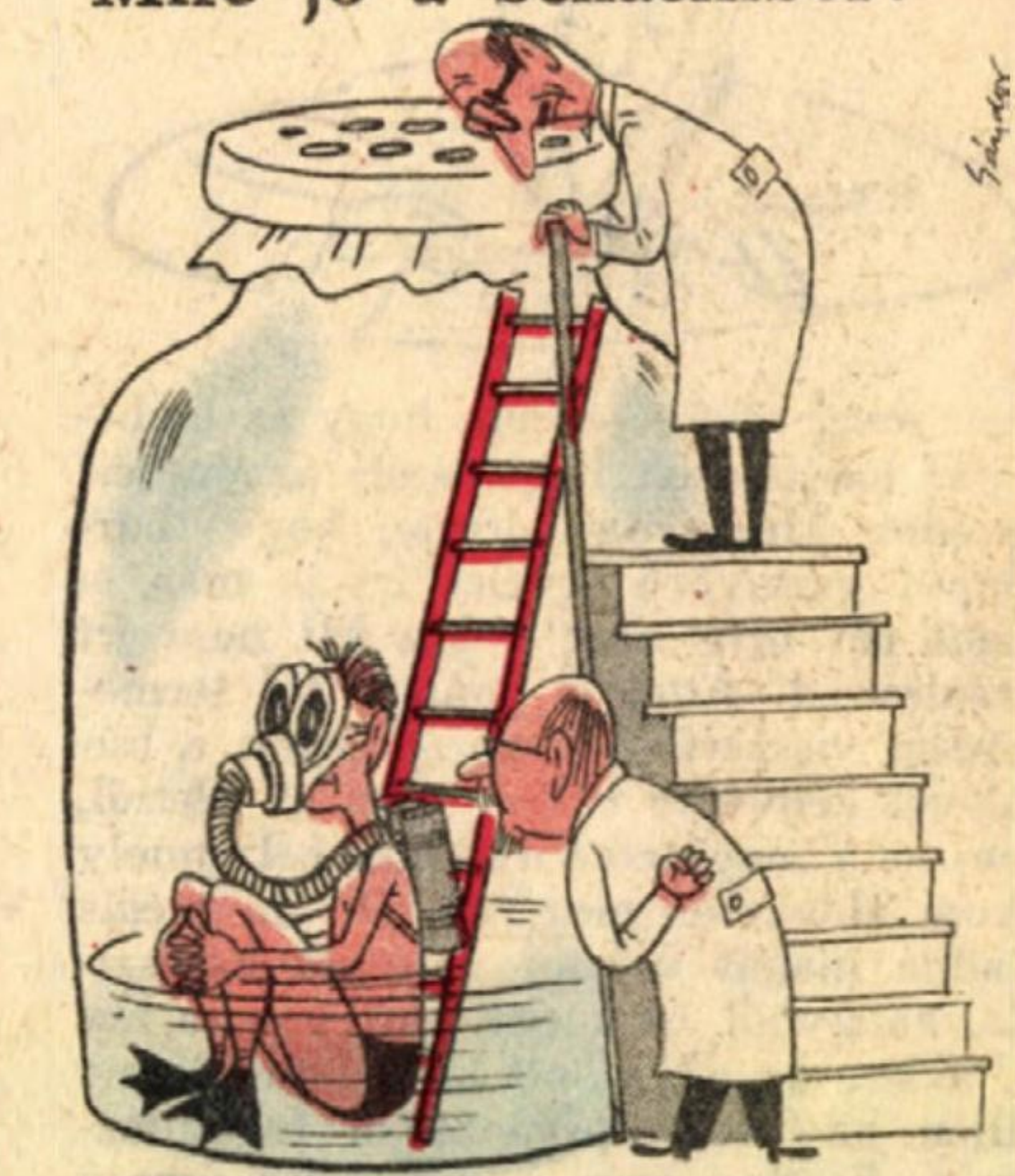

– Na, milyen idő lesz?

Pesszimista strandoló

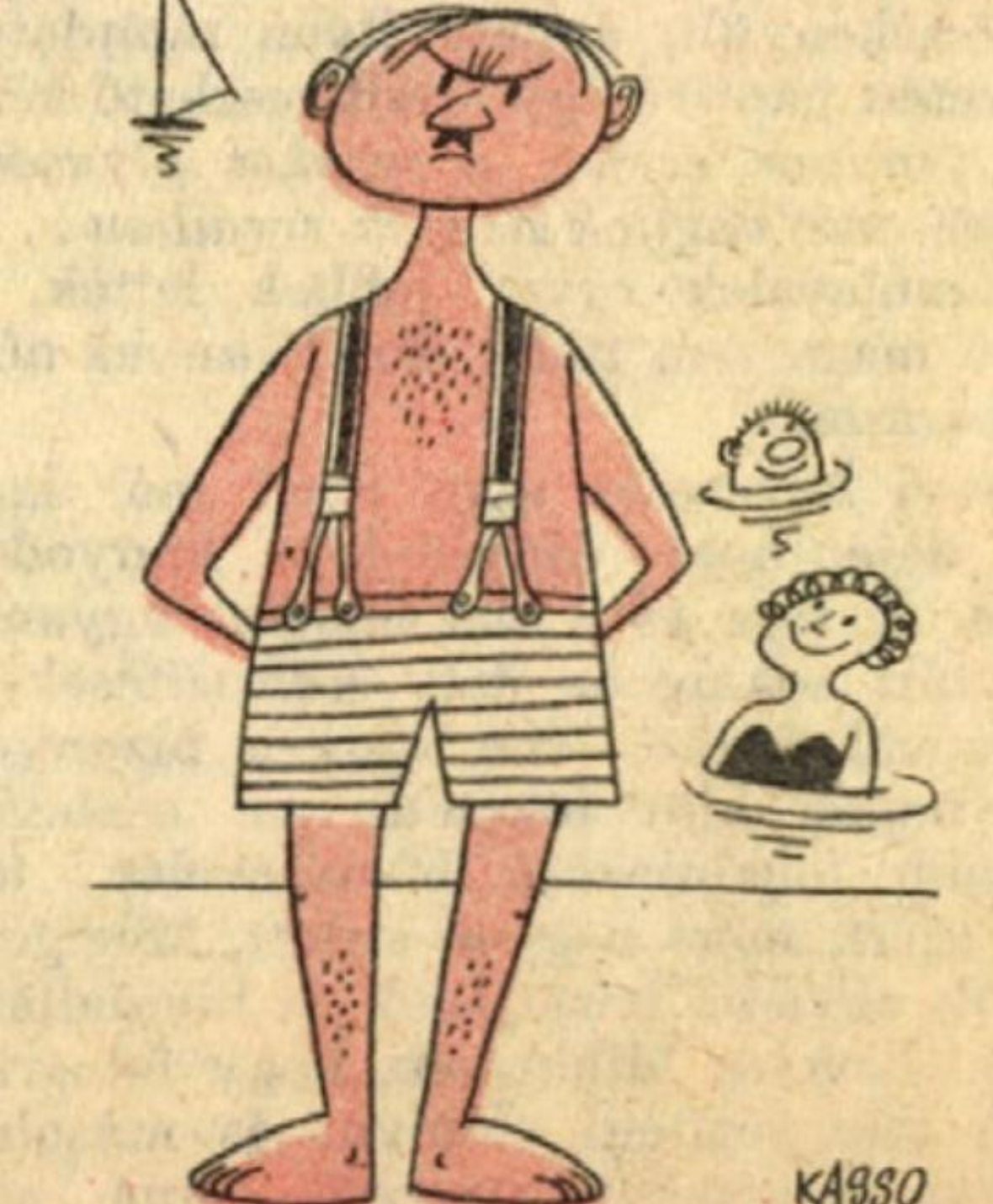

A búcsúlevél

Szabó Jenő, ez a szerény és rokonszenves könyvelő már régen szeretett volna öngyilkos lenni, de semmi oka nem volt rá. Tulajdonképpen búcsúlevelet szeretett volna írni, egyszerűségében is megrázó búcsúlevelet, amelynek komor fensége felkavarja a lelkeket. Szabó Jenő általában nagyon szeretett levelet írni, gondosan, irodalmi igénnyel fogalmazott. Mialatt a hivatásos írók levelei általában pongyolák és kiábrándítóan köznapiak, elárulva, hogy írójuk pihen, addig az egyszerű, írással hivatásosan nem foglalkozó emberek levelei gyakran telve vannak merész fordulatokkal, költői képekkel, szatirikus tréfákkal. Szabó Jenő számtalan színvonalas levelet írt már, s egy alkalommal például, amikor a tejcsarnokból egy liter tej helyett csak fél litert küldtek, s az sem volt minőségi, így írt a tejcsarnok vezetőjének:

„Igen tisztelt vezető kartárs! Talán csodálkozik, hogy levélben fordulok Önhöz, magam is érzem lépésem szokatlan voltát. Mégis úgy gondolom, a jelen helyzetben ez a leghelyesebb részemről. Nem vonom kétségbe az Ön jóhiszeműségét, az emberekről alkotott véleményem ezt önmagában is kizárja. Éppen ezért érzem kötelességemnek . . .” és így tovább. Ha levelet írt, a felhőkbe emelkedett.

Szent meggyőződése volt, hogy az emberi írás tökéletesen helyettesíti az emberi beszédet. Mégis úgy érezte, hogy bármennyi gyönyörű levelet írt is már, a magas cét még nem vágta ki: nem írt búcsúlevelet. Attól a gondolattól természetesen visszariadt, hogy pusztán a búcsúlevél kedvéért váljon meg az élettől, nincs az a magasztos irodalmi cél, amely ekkora áldozatot megérne. De ha mégis előadná magát valami váratlan katasztrófa, amelyből csak egy kiút van, a halál, akkor ne álljon ott készületlenül, ne kelljen az utolsó pillanatban fogalmazgatnia. Esetleg nem is sikerülne úgy a levél, mint nyugodt, az alkotásra kedvezőbb körülmények között. Üres óráiban, amikor egyedül volt, mély meghatottsággal fogalmazgatta a búcsúleveleket. Maga is elérzékenyült, amikor ilyen mondatokat vetett papírra egy kicsit reszkető kézzel: *„Amikor ezeket a sorokat olvasod, én már nem vagyok az élők soraiban . . .”* A búcsúlevelek egyre jobbak lettek, s már ő maga sem tudta őket könnyek nélkül olvasni.

Ennyi bevezetés után most már igazán ideje, hogy áttérjünk a bonyodalomra. A sors és a vakvéletlen ugyanis nem tűri sokáig az üres erőfeszítéseket. Egyszóval Szabó Jenő azon a bizonyos szép napon kint felejtette az asztalán legújabb fogalmazású búcsúlevelét, főként azért, mert nagyon sietett. Megígérte volt ugyanis barátjának és hivataltársának, Leveles Miklósnak, hogy felugrik hozzá este segíteni előhívni és másolni balatoni felvételeit, amelyek csupa csoportképből álltak, tehát tömérdek másolásra volt szükség. Szabó Jenő felesége pedig nem az az ember, aki nem talál meg egy levelet. Még a fiók mélyén is megtalálta volna, nem az asztal tetején. Szabóné csinos, szőke asszonyka volt, példás következetességgel nevelte két gyermekét, egy hétéves kislányt és egy ötéves kisfiút, a Közért-központban dolgozott, s már régen belenyugodott abba, hogy férje nem pilóta, hanem könyvelő. Elképzelhető, hogy mekkora volt a megdöbbenése, amikor férje asztalán megtalálta azt a búcsúlevelet, amelynél gondosabbat alig fogalmaztak a búcsúlevelek történetében.

„Drágám, amikor ezeket a sorokat olvasod, én már nem leszek az élők soraiban. Ennek így kellett lennie. Nem haragszom Rád, megértelek, nem akarok boldogságod útjába állni. Az élet szenvedés, s az emberi szív teherbíró képessége sem végtelen. Mélységesen feldúlt lelkem nyugalom után vágyik és az örök nyugalom . . .”

Nem tudta tovább olvasni, a könnyek elborították a szemét. Mi történt? Miről ír ez a boldogtalan, mi elől menekül a halálba? Az a kis flört a Sanyival? Nem volt az komoly, különben is honnan tudta meg? Mit tegyen? . . . Elborzadva gondolt arra, hogy ez a félreismert, szürke kis embernek hitt könyvelő talán a hullámsír mélyén alussza örök álmát . . . Valamit tennie kell. Reszkető kézzel felhívta telefonon férje legjobb barátját, Leveles Miklóst. Alig tudta belesuttogni a kagylóba.

— Miklós, az istenért . . . a férjem öngyilkos lett . . . mit tegyek . . .

Leveles nem értette a dolgot, először azt hitte, hogy a nő a férjével akar beszélni, s már-már azt mondta neki, hogy igen, itt van, de a nő csukló zokogással kiáltotta be a kagylóba:

— Itthagyott örökre, megölte magát . . . Mit tegyek, adjon tanácsot!

Leveles ekkor már érezte, hogy itt valami nincs rendben. „Pillanat!” — mondta, majd letakarta a kagylót és Szabó Jenőhöz fordult:

— A feleséged. Azt mondja, öngyilkos lettél. Mit mondjak neki?

Szabó Jenő elsápadt. Villanásszerűen eszébejutott, hogy a búcsúlevelet elfelejtette zsebretenni. Mi lesz most? Ha megmondja, mi történt, akkor örökre nevetségessé teszi magát. Inkább a halál!

— Mondd neki, hogy egy pár perc múlva felhívod — súgta oda Levelesnek. Az engedelmesen megismételte a telefonban a mondatot és letette a hallgatót. A dermedt csendet Szabó Jenő törte meg. Restellkedve mondta el, mi történt, miközben úgy érezte magát, mint akit rajtakaptak a tükör előtt hősi pózban. A felesége előtt nem leplezheti le magát.

— És mi lenne ha . . . várj csak! — kiáltott Leveles és már nyúlt is a kalapja után.

— Mit akarsz tenni? — kérdezte izgatottan Szabó Jenő.

— Most nincs idő magyarázgatásra — legyintett futtában Leveles. — Maradj itt, ne nyiss ajtót senkinek se, csak ha én jövök. Hetet csengetek.

Taxin robogott Szabóékhoz. Az özvegy a nyakába borult.

— Itthagyott . . . mi lesz velem? Mit tegyek?

Leveles Miklós a kezébe vette a búcsúlevelet, s a komor, egyszerű szavak hatása alól ő sem tudta kivonni magát.

— Nagyon szép levél — mondta sóhajtva.

— Milyen nagy lélek volt, sohasem tudtam . . . — zokogott az asszony. — Higgye el, ártatlan dolog volt a Sanyival, maga is tudja, de az emberek szeretnek beszélni . . . szegény Jenő . . . nem bírom ki . . .

— Hallgasson ide, Sárika — mondta melegen Leveles. — Nincs veszve minden. Talán van még megoldás.

— Miféle megoldás? — meredt rá az asszony.

— Az udvariasság! Erre a gyönyörű levélre válaszolni kell. Az elemi udvariasság is megköveteli. Nem szabad válasz nélkül hagyni a levelet. Nem vagyunk vademberek.

— De hát . . . nem értem . . .

— Vannak érthetetlen dolgok ezen a világon. Fenyegető veszélyek közepette élünk, de van egy biztos pont és ez az udvariasság. Üljön le és válaszoljon a levélre.

— Dehát . . . hogyan kapja meg a megboldogult?

Leveles magasra emelte a fejét és csendesen válaszolt:

— A szerelem és az udvariasság erősebb a halálnál.

Az asszony arcán kigyúlt a remény fénye. Leült az asztalhoz és hozzáfogott az íráshoz: *„Drágám, boldogságom, ne higgy a pletykának, miért, mert egyszer a Sanyival moziban voltam, miért, az olyan nagy dolog, nem volt semmi, csak téged szeretlek és ha még tudsz, gyere haza, bocsáss meg, hogy félreismertelek, te nagy lélek . . .”*

Kapkodva, kusza betűkkel írta, majd a kész levelet borítékba tette, lezárta és átadta Levelesnek. Az zsebretette a borítékot.

— A sors kezében vagyunk — mondta és távozott.

Szabó Jenőnek is el kellett ismernie, amikor rövidesen alkalma volt elolvasni a válaszlevelet, hogy az ügy lényeges lépéssel haladt előre. Az éjszakát barátjánál töltötte, rengeteget másoltak, majd hajnalban hazament. Nagyot sikoltó feleségét magához ölelte.

— Megkaptam a leveledet, köszönöm — mondta melegen, majd megborotválkozott, átöltözött, megreggelizett és elindult a hivatalba. Soha többé nem beszéltek erről a csodáról, a csoda nem arra való, hogy fecsegjenek róla. Az asszony soha semmit sem kérdezett, megelégedett azzal, hogy férje visszatért a halálból. És mindezt egyszerű udvariasságnak köszönhette, amelyről pedig manapság olyan gyakran megfeledkeznek az emberek. Szabó Jenő sem írt több búcsúlevelet. Ez az egy mindennél többet ért. Az emberiség történelmében ez volt az első búcsúlevél, amelyre válaszoltak.

Feleki László

Riport a holdrakétáról

Toncz Tibor rajza

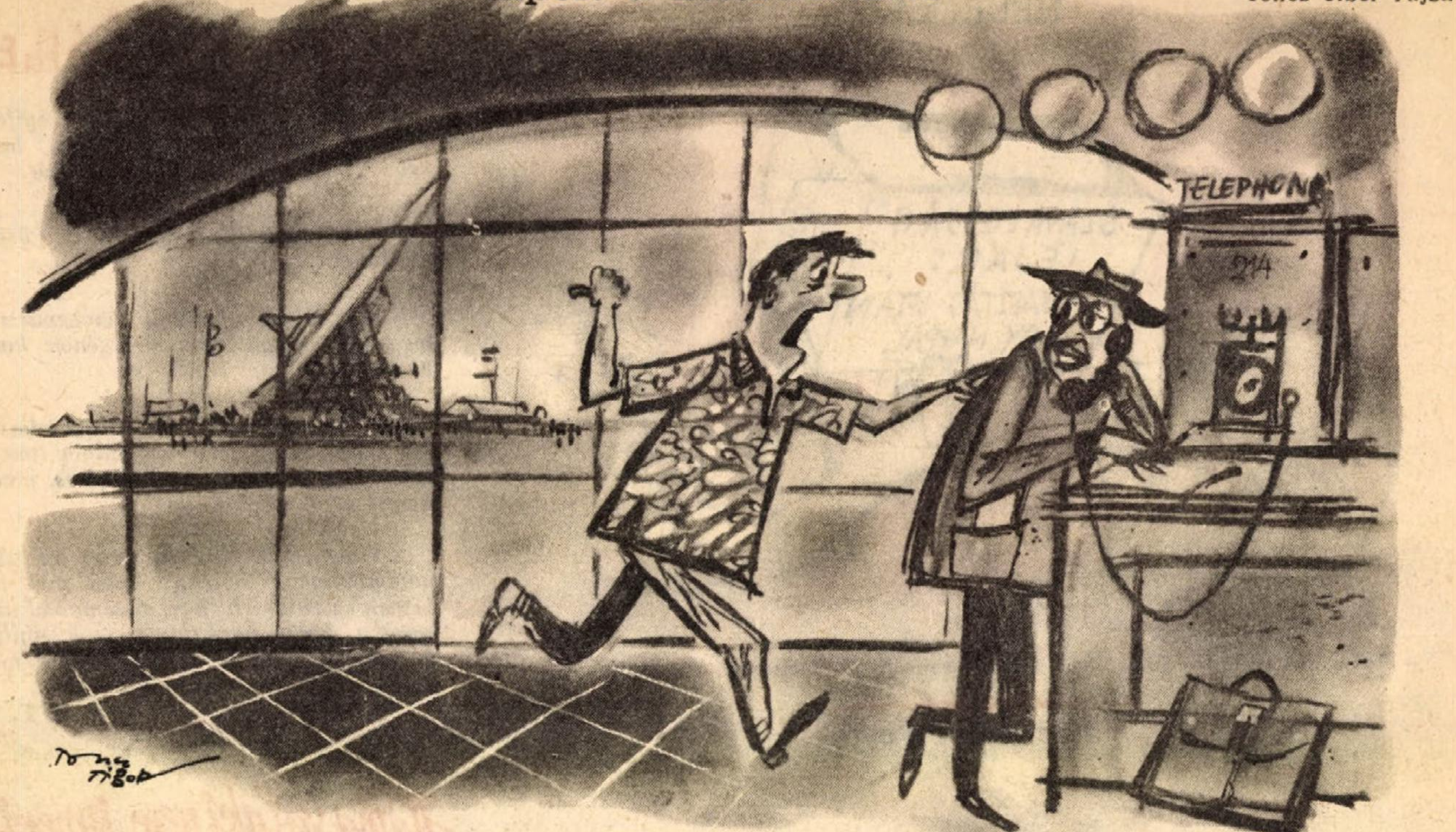

– Diktálok, Miss Smith! ... A kilövés után néhány másodperccel felrobbant! ...
– Megőrültél, Joe? Még fel sem lőtték!
– Helyesbítek, Miss Smith ... Még fel sem lőtték és máris felrobbant!

Négyen a nyírfácskák erdejéből

Meglátogattuk rajzolókollégámmal a Nyírfácska együttest a margitszigeti erdő mélyén. Mintha mezei virág lepte volna el a szálló éttermét: színdús, tarka csoportokban csiviteltek a terített asztalok mellett és mintahogy szilfid ballerinákhoz illik, pirított borjúmájat tízóraiztak burgonyapürével.

— Nem féltik a vonalaikat? — kérdeztük találomra az egyik szőke nyúlánk leánytól.

— Majd letáncoljuk! — válaszolta nevetve.

Ezután „maszek-alapon" szépségversenyt rendeztünk közöttük. Micsoda nehéz munka volt kiválasztani a négy legszebbet! Ők maguk tiltakoztak, mondván: sokkal szebbek is akadnak közöttük. De aztán a kiválasztottak mégis csak beadták karcsú derekukat és egyenként a karikaturista ceruzája elé álltak. Csodálatos látvány volt! Három tucat leányfej hajolt a rajzoló felé és kuncogva figyelte, hogyan fintorosodnak el a papíron az áldozat szép vonásai.

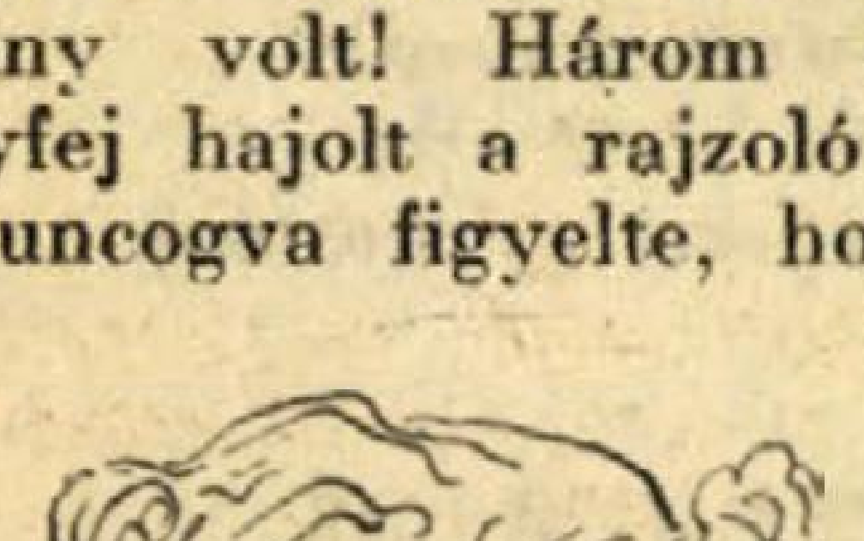

Marina Lukina

MARINA LUKINA gyönyörű barna leány. Különösen vonzó a (bocsánat a kifejezésért) „arisztokratikus" orrocskája. Az idősebb generációhoz tartozik, már 21 éves, a moszkvai operai balett faiskolájából serdült nyírfácskává. Nagyon szépnek talál mindent Magyarországon, de valami hiányzik. Festéktelen orcája elpirul, amikor meggyónja: filmoperatőr a vőlegénye. Búzavirágok kéklenek elegáns krepdesin ruháján. Amikor illendően megdícsérjük, nevetve válaszolja:

— Majd megmondom a szabónőmnek.

És kedves, gyerekes kacagással teszi hozzá:

— Magam varrtam.

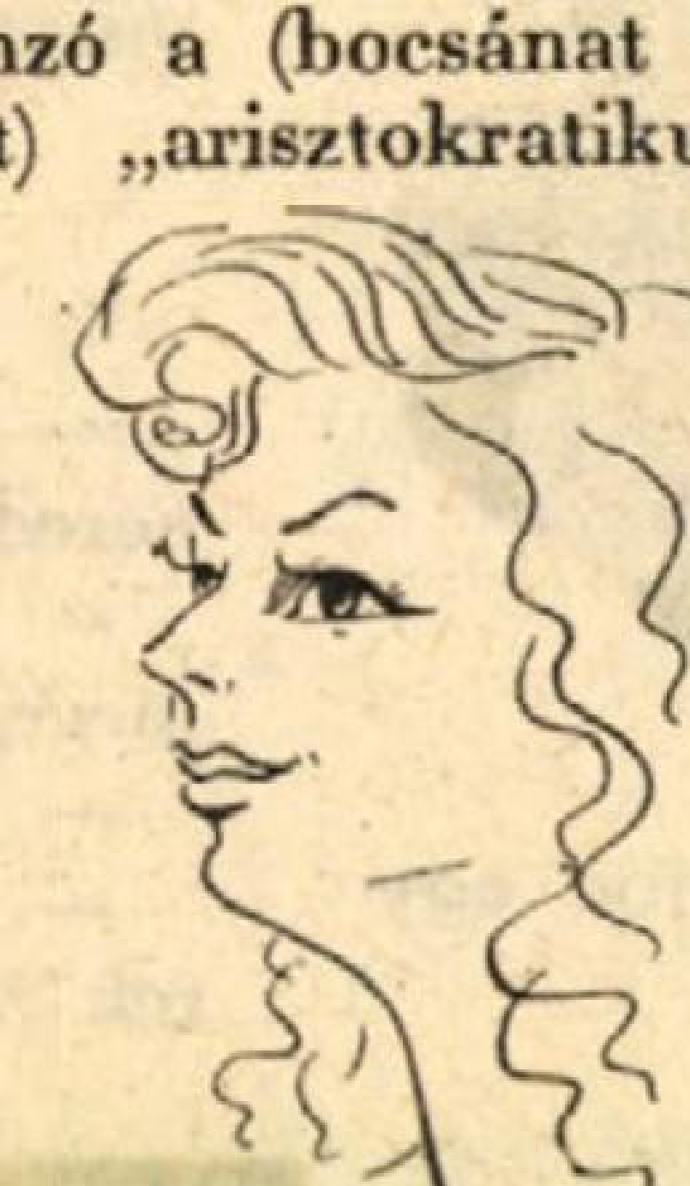

Lidia Hohriakova

LIDIA HOHRIAKOVA. Könnyű így kimondani, de milyen nehéz leírni ezt a nevet! A végén megkönyörül rajtunk.

— Írjam le latin betűvel?

Szépen megköszönjük.

Ahogy modellt ül, többen beárulják.

— Lidiának ma van a születésnapja!

— Mit kapott ajándékba?

— Apróságokat. Az értékes ajándékok holnap érkeznek. Ma nem volt időm bemenni a városba és megvásárolni magamnak.

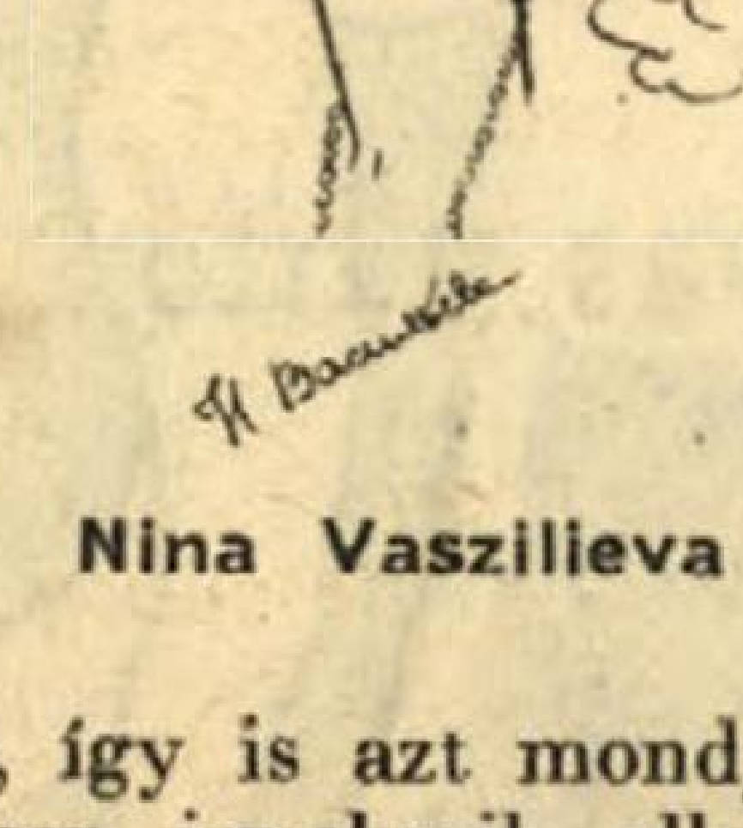

Nina Vaszilieva

NINA VASZILIEVA. Lófark frizurája, amely aranyszőke zuhatagként verdesi a nyakát, már messziről magára vonta a figyelmünket. Ötforintos nagyságú világoskék fülbevaló külön emeli a bájos arcot. Ha amerikai volna, azt mondanák rá, hogy „glamour girl" (pompázatos) — és miután alig találunk rá jellemzőbb kifejezést, így is azt mondjuk. Szerényen igyekszik elhárítani a dicséretek áradatát. Kétségtelenül jól érzi itt magát, de otthon nagyon várja egy ifjú.

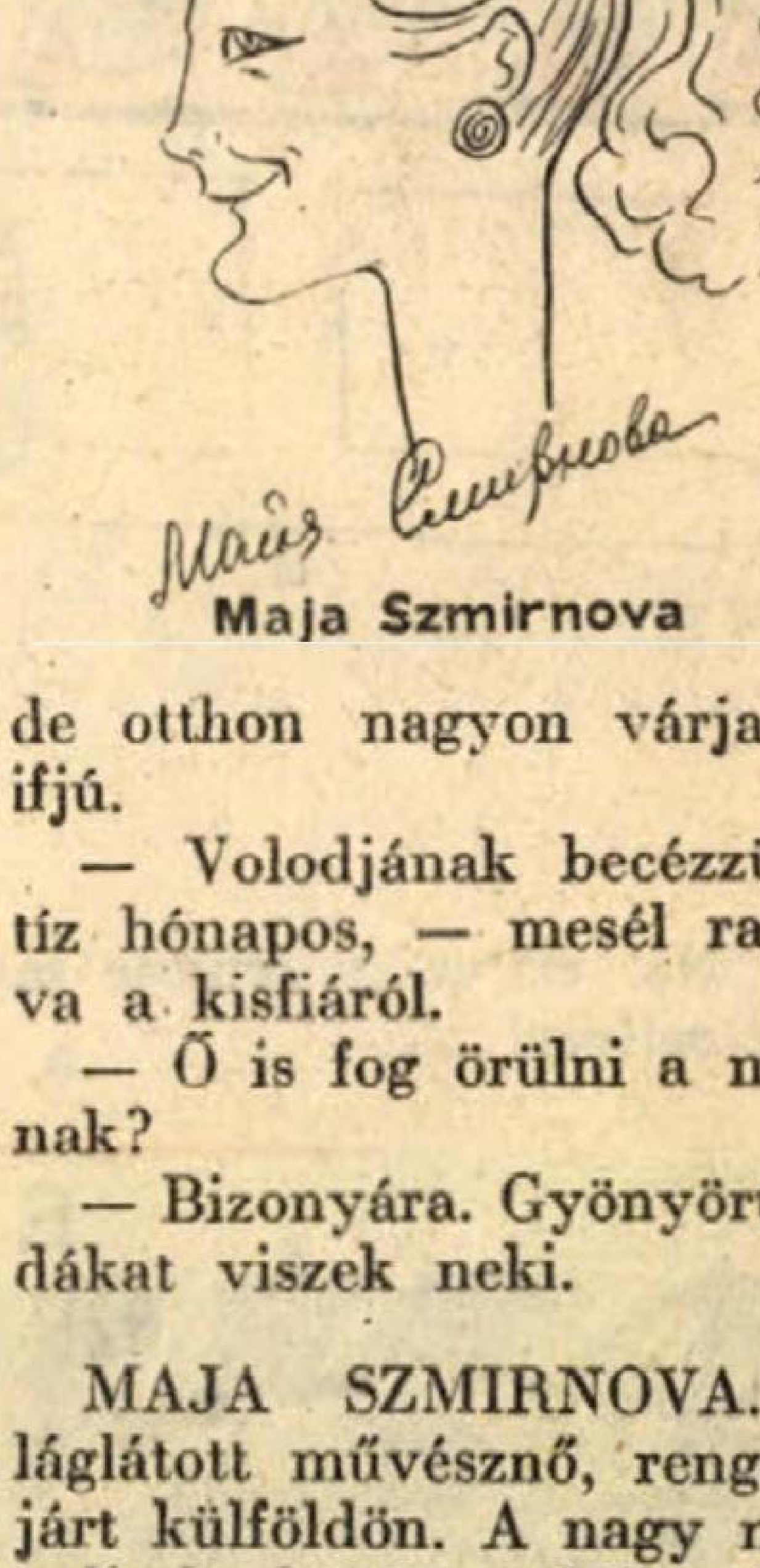

Maja Szmirnova

— Volodjának becézzük és tíz hónapos, — mesél ragyogva a kisfiáról.

— Ő is fog örülni a mamának?

— Bizonyára. Gyönyörű labdákat viszek neki.

MAJA SZMIRNOVA. Világlátott művésznő, rengeteget járt külföldön. A nagy metropolisok között eddig Siófok tetszett neki a legjobban.

— Pazarul úszkáltunk a Balatonban!

Aztán hozzáteszi:

— Kicsit fáradtan érkeztünk az úsznivaló vízbe. Félórát gyalogoltunk a Balatonban, amíg krallozni lehetett. De aztán megérte.

Balettáncos férje Moszkvában maradt. És kedvenc kutyája, akit Viktornak hívnak.

— Egy híres kolléganőm, — mesélte, — azt nyilatkozta New Yorkban, hogy sok kecses mozdulatot tanult a macskájától. Viktortól semmit sem tanultam, táncolni nem tud csak totyogni, de azt nagyon édesen csinálja.

Stella—Sándor

HEURÉKA!

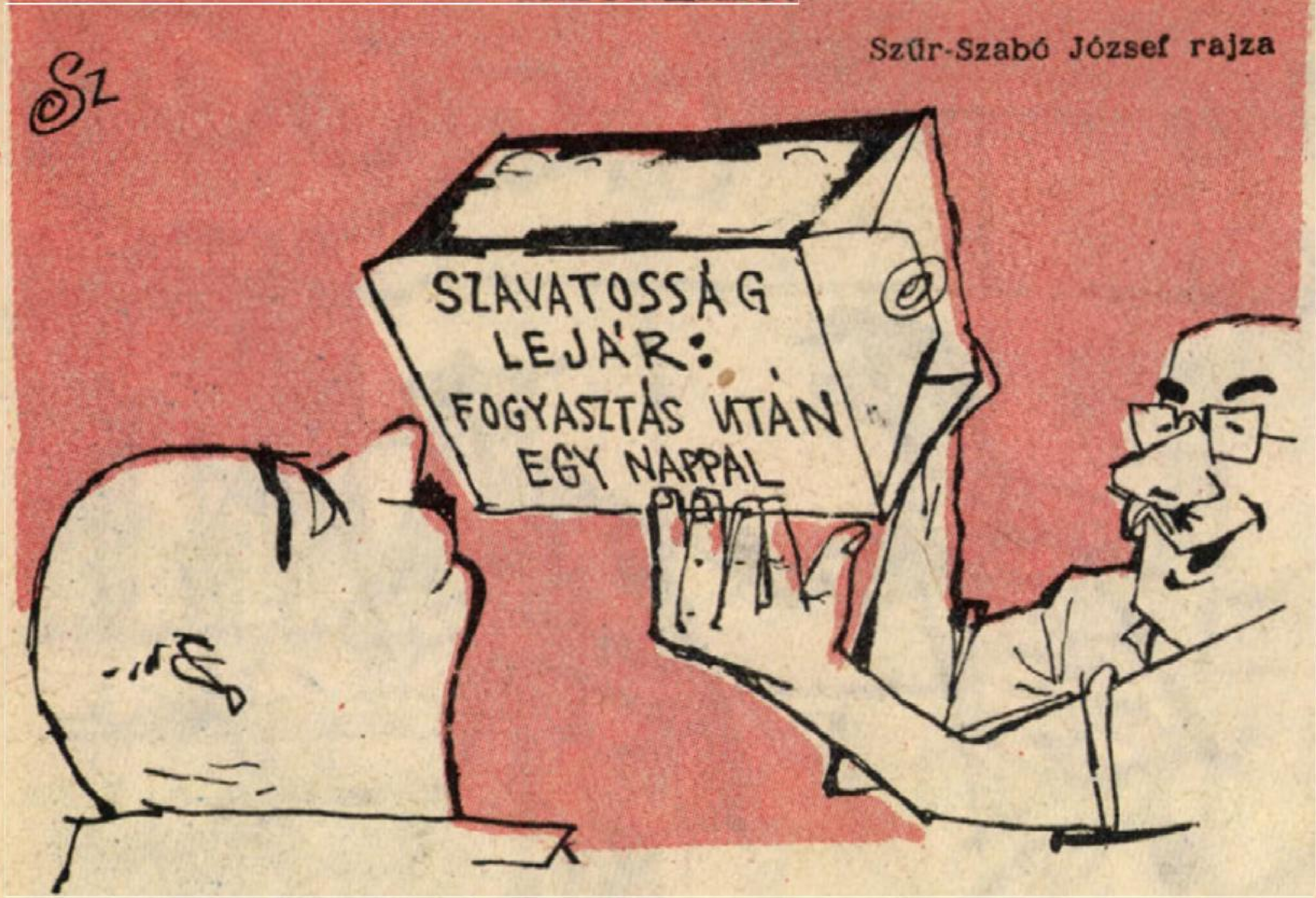

Szűr-Szabó József rajza

– Igazgató kartárs! Sikerült a szavatossag idejét pontosan meghatározni...

Eszményi vevő

Toncz Tibor rajza

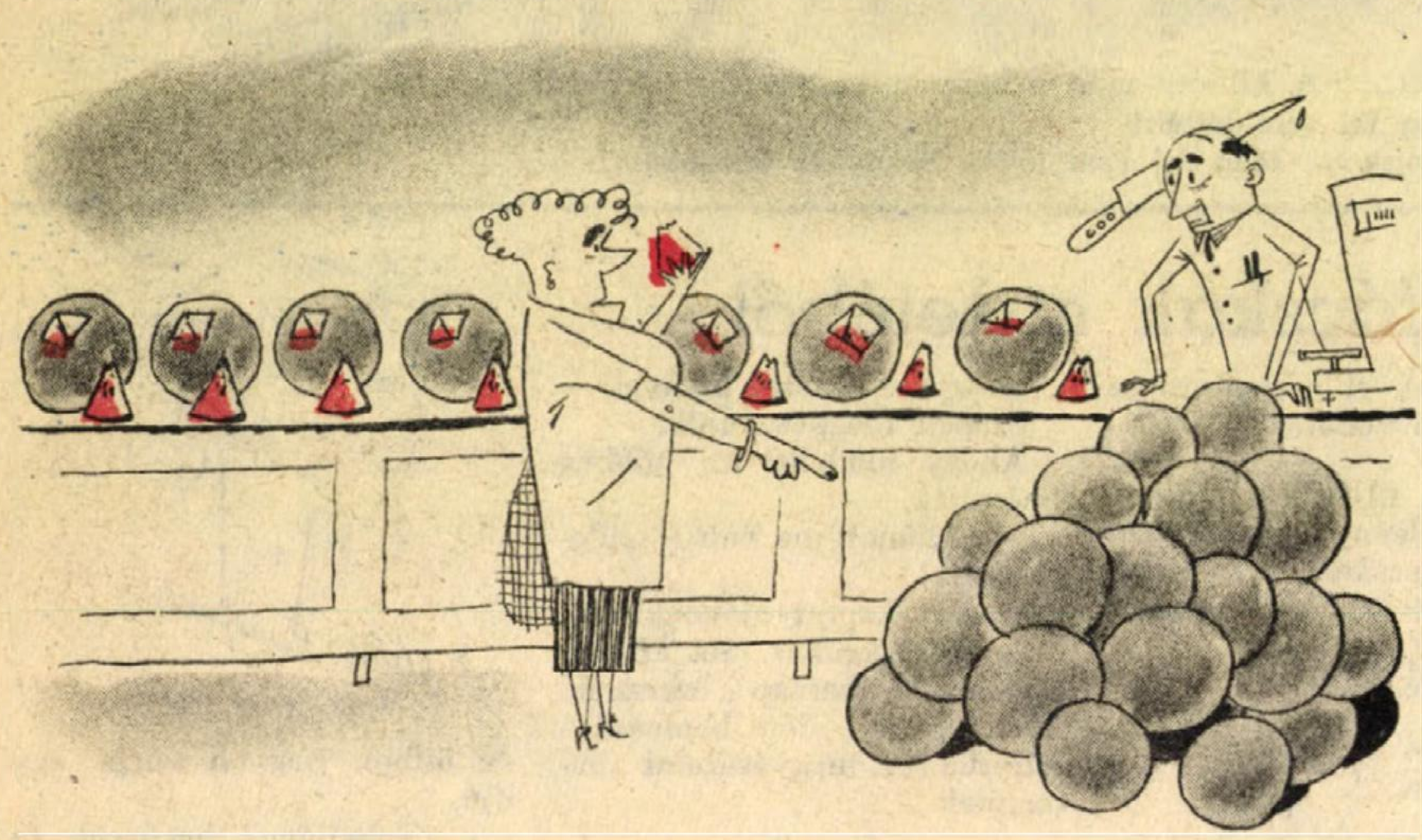

– Na, ezt még lékelje meg nekem, és ha ez sem lesz elég édes, adjon egy félkiló szilvát!...

E heti hirdetésünk

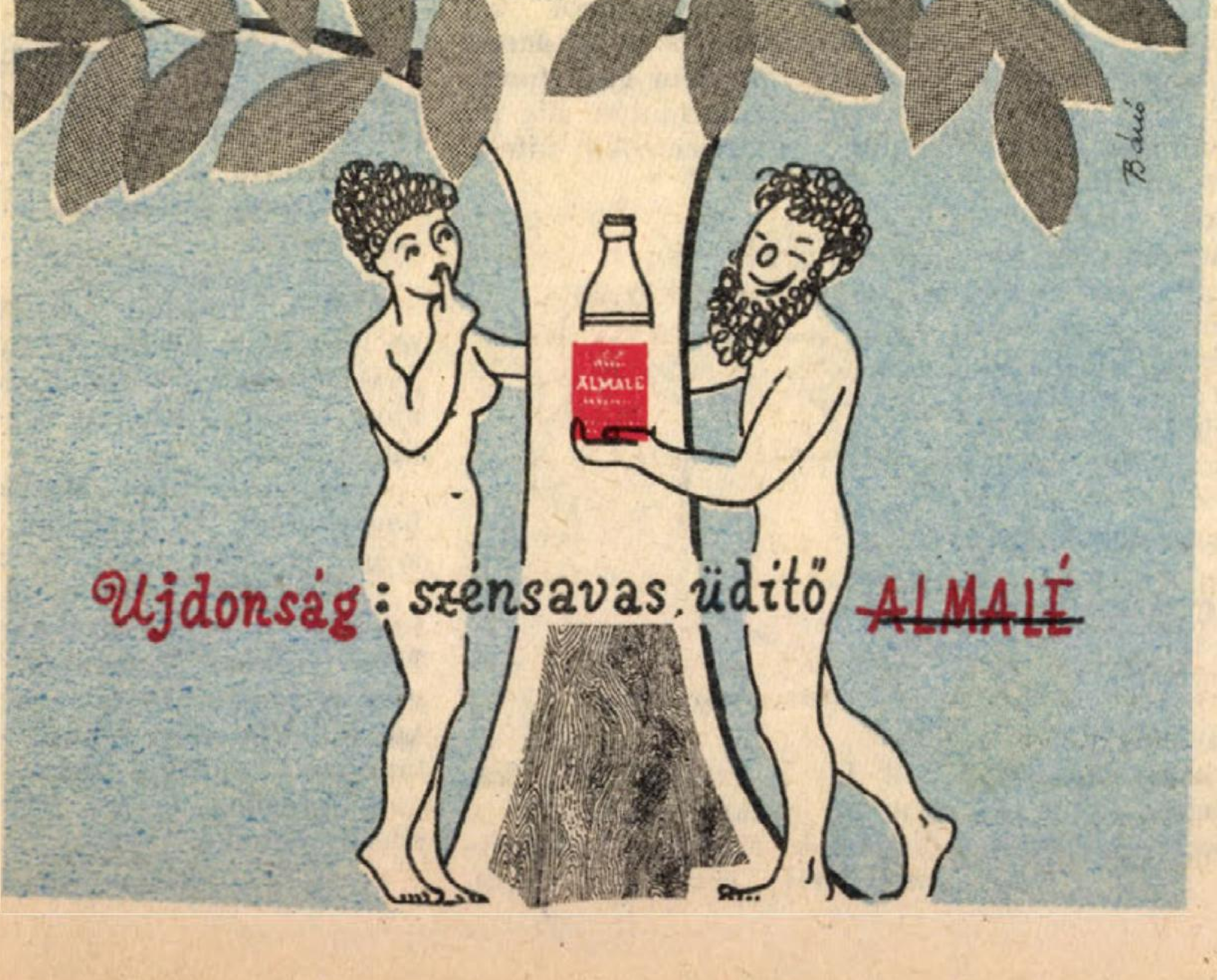

MINDENféle

A szerelem gyönyörűségét annyiféleképpen igyekeztek tönkretenni, hogy egyedül az irodalom látta hasznát.

*

Békének nevezik a két háború közötti időszakot.

*

Fényűzés: éhenhalni a tömegpusztító fegyverek paradicsomi bőségének korában.

*

Egy szúnyog, miután megkérdezték tőle, hogy nem fél-e a szúnyogirtástól, mosolyogva így felelt: „Jutunk is, maradunk is."

●

A világ egyik legnagyobb és legkiszámíthatatlanabb rejtélye, hogy min nevetnek az emberek. Egy alkalommal már egészen közel jutottam a titok nyitjához, de az illető a nagy nevetéstől nem tudta elmondani, hogy min nevet.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Hungária úti pálya

Futballmeccs. Ezrek és ezrek a tribünön. Izgatott hangulat. A fiatalember lelkesen magyarázza társaságának:

— Látjátok, ez fejezi ki nálunk a legjobban a helyzetet.

— ??

— Huszonkét ember dolgozik, harmincezer nézi.

Modern válóper

— Mi az, Lacikám, lefolyt már a válópered?

— A legnagyobb rendben. Mindenben megegyeztünk.

— Hogyhogy?

— A lakás a feleségemé marad, a gyerek az enyém, a vagyon az ügyvédeké.

Szódásüveg

**A szódavíznek üvegéről
Balladát írok és nem ódát
Mert sziklából is könnyebb vizet
Fakasztani, mint ebből szódát.**

**Nyomom kupakját, szóda nem jön,
A szódásüveg furcsa holmi,
A szikvízgyárnak kéne erre
Tán egy kis nyomást gyakorolni.**

Magyarázat

**Kész a fényképem? — kérdi egy hölgy —
Ki van fizetve már az ára,
Előhivtad a hölgy fényképét?
Szólt rá a mester tanoncára.**

**Nem hívtam elő — súgta a srác
S zavarában egy nagyot nyelt ő —
Mível ez a hölgy olyan csúnya,
Hogy álmomban se jöjjön elő.**

Hidvéghy Ferenc

Nem ismerem el a Kínai Népköztársaságot!

A múlt héten jutott eszembe, hogy nem ismerem el a Kínai Népköztársaságot. Nem és nem! – határoztam el magamban, és mindjárt írtam is egy levelet erről az Egyesült Államok Külügyminisztériumához. A levél így szólt: „Ünnepélyesen kijelentem, hogy bejelentem, miszerint én sem ismerem el a Kínai Népköztársaságot, mert miért is kellene elismernem? Maradok tisztelettel, (teljes név és cím). Utóirat: A magam részéről ezenkívül az Angol Királyságot sem áll módomban elismerni. Aláírás."

Néhány napra ezután meglátogatott egy amerikai diplomata. – Uram – mondotta és meglehetős nyugtalanság tükröződött az arcán –, uram, levele ügyében kerestük fel önt. Ugyanis amennyire érthető volt számunkra a levelében foglalt első bejelentés, annyira értetlenül állunk utóiratával szemben. Mi baja van önnek, uram, az Angol Királysággal?

– Nekem semmi különösebb – feleltem fölényesen, mert számítottam a kérdésre –, mindössze annyi, hogy nem ismerem el. Nem ismerem el, mert erőszakos úton jött létre! A keltákat elismerem, uram – mondtam neki –, és ha kelta lennék, kérném a Biztonsági Tanácsot, tűzze napirendre az angolszászok beavatkozását a szigetcsoport életébe, visszamenőleg a hatodik-hetedik századig! Mert ott kezdődött, uram, a törvénytelenségek sorozata, s az Angol Királyság története azóta a botránysorozatok tárháza! Ön, uram – mondtam a diplomatának –, nyilvánvalóan a törvényességet kutatja mindenütt. Ezekután pedig ön törvényes dolognak tartja, hogy az az Egbert alapítsa meg az angol nemzetet, akit törvényes elődje száműzött?! Már itt nem ismerhetem el az Angol Királyságot és hol tartunk még! Vagy ön törvényességnek tartja, hogy második Edwárdot a mostohaanyja megölette, hogy a gyámoltalan Ethelred kerüljön a trónra? Ez önnek megnyugtató történelmi folyamatosság? Hogy második Jakabot egyszerűen elkergessék, hogy első Károlyt lefejezzék? Hogy a yorki ház megmérgezi a Lancaster-trónörököst és a Tudor-dinasztia kivégzi a yorki uralkodót? Mi? És ezeket a dolgokat én lenyeljem, én bólintsak rá, én adjam az áldásomat Angliára?

Az amerikai diplomata láthatóan zavarban volt és valamit dadogni próbált, hogy Kína az egészen más, mert ott császárság volt és megváltoztatták az államformát, de egy kacajjal félbeszakítottam.

– És az Angol Köztársaság?! He? Hová tűnt Cromwell köztársasága? Talán bizony én avatkoztam be az Angol Köztársaság belügyeibe? Önnek, mint egy nagy köztársaság állampolgárának, nem tűnt fel ez?

A diplomata, kinek láthatóan végleg elvettem minden érvét, egyszerre merev és tartózkodó lett. – Uram – szólt –, csak arra kaptam megbízást, hogy közöljem önnel a mi véleményünket: mi, amerikaiak, önnel ellentétben, elismerjük az Angol Királyságot, csak a Kínai Népköztársaságot nem ismerjük el. Szeretnénk, ha ön is megváltoztatná véleményét a mi szövetségesünkről és elismerné az Angol Királyságot!

– Soha – feleltem határozottan –, erkölcsi érzékem tiltakozna ellene. Sőt, ha tudni akarja, őszintén beszélgettünk, hát elmondom önnek barátilag, néhány napja azon is tűnődöm, hogy egyáltalában elismerhetem-e önöket, az Amerikai Egyesült Államokat!

Vendégem e szavakra összerezzent és körülnézett, nem hallhatta-e valaki. Majd izgatott suttogással kérdezte: – Arra gondol? 1775-re?...

– Pontosan arra! – mondtam neki –, meg a folytatására. Önök egyszerűen fegyveres felkelést szerveztek az önállóság kivívására, az önök Washington-ja egy közönséges forradalmár volt, aki minden alkotmányos forma nélkül bejelentette, hogy elszakadnak Angliától. De milyen jogcímen? Kérdem én: milyen alapon??...

Az Egyesült Államok diplomatája verejtékezve gondolkodott, hogy választ adjon kérdésemre. Kis idő múlva hirtelen felderült az arca, megtalálta a választ.

– Milyen alapon szakadtunk el? – kérdezte vissza és fölényesen nézett rám.
– Hogy milyen alapon? Hiszen ön fejtette ki az előbb! Hát miért kellett volna nekünk elismerni egy ilyen botrányos történelmű Angol Királyságot?!

Somogyi Pál

Vasárnap a zöldvendéglőben

Toncz Tibor rajza

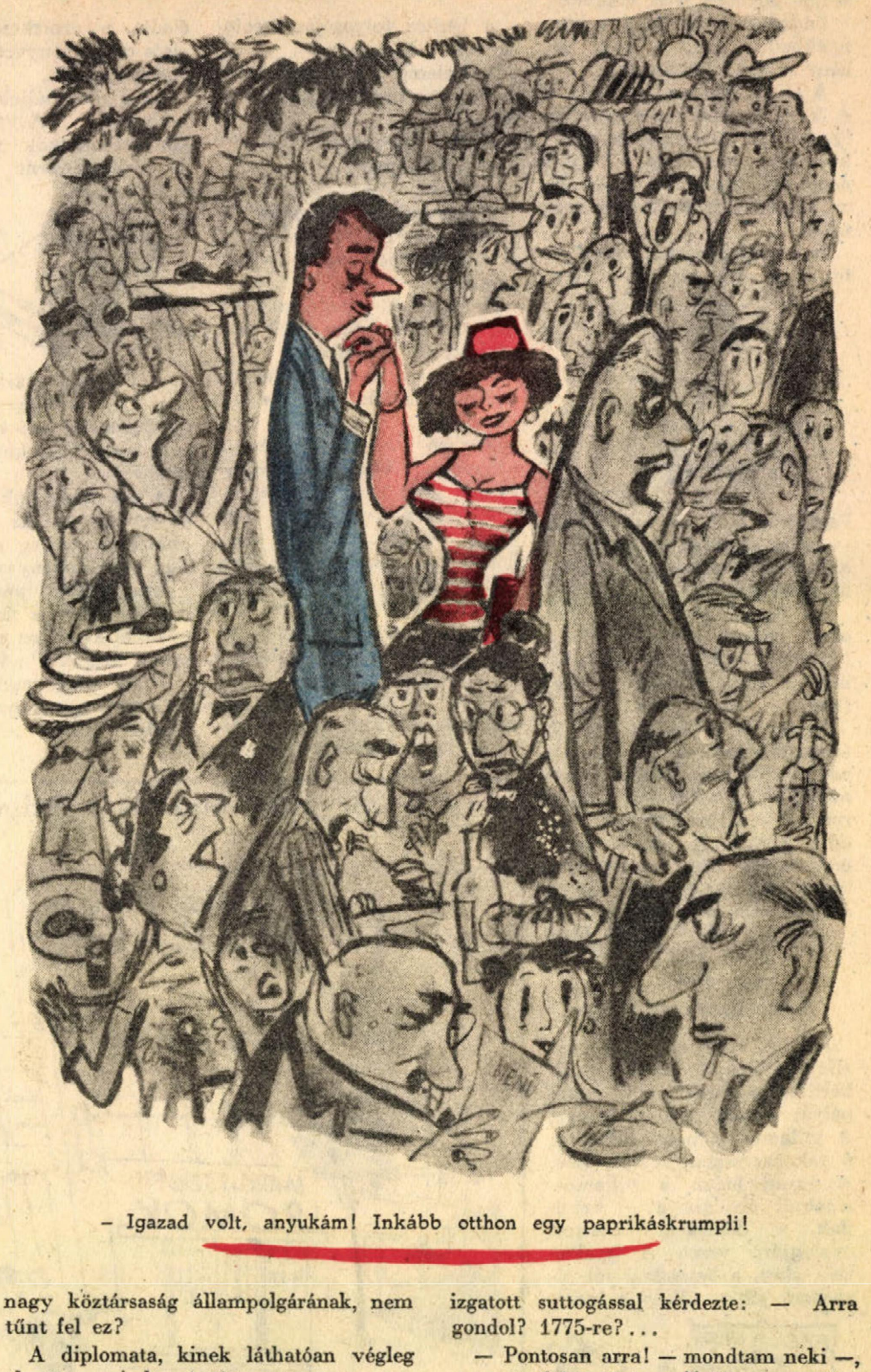

– Igazad volt, anyukám! Inkább otthon egy paprikáskrumpli!

Le a bürokráciával.

Még egyszer az I. kerület

Mi I. kerületiek mindenben helyeseljük mostoha városrészünk ügyében irott cikküket.

Engedjék meg, hogy a környékbeliek nevében még néhány hibára rámutassak.

A Húsbolttal más baj is van. A kerület „halálsarkában" helyezték el. Életveszélyes megközelíteni, mert ezen a helyen négyfelől fordulnak ki és be az autók, buszok, kocsik, motorok.

A kerületben csak egy Röltex, egy Illatszerbolt és egy Papirbolt van. Ha leltároznak – és ez gyakran előfordul –, akkor más kerületbe kell menni vásárolni.

Az egész kerületben nincs olcsó étkező, Népbüfé. Pedig lehetne alkohol- és huligánmentes, olcsó étkezdét is létesíteni.

Aztán itt a Rudasfürdő. A termálmedencét a hét minden napján kizárólag férfiak használhatják. A nőket a rendkívül rossz állapotban levő Imre fürdőbe küldik. A nők is megérdemelnék, hogy legalább hetenként kétszer az övéké legyen a Rudas termálmedencéje!

K. Csetényi Erzsi
I., Attila krt. 2.

Ami életveszélyes

A 37-es villamos egyik megállója a Pongrác út és az Albertirsai út között futó vasúti pályát átívelő híd előtt van. A villamos a hídon robog át a rákoskeresztúri temető felé. A vasúti hídon a villamossínektől elválasztva – kétoldalt – deszkával borított gyalogjáró vezet. A gyalogjáró előtt, a bejáratnál jól olvasható tábla: „Ezen a hídon járni életveszélyes és tilos!" Négy ilyen tábla díszíti a kétoldali gyalogjárót, a híd mindkét végén.

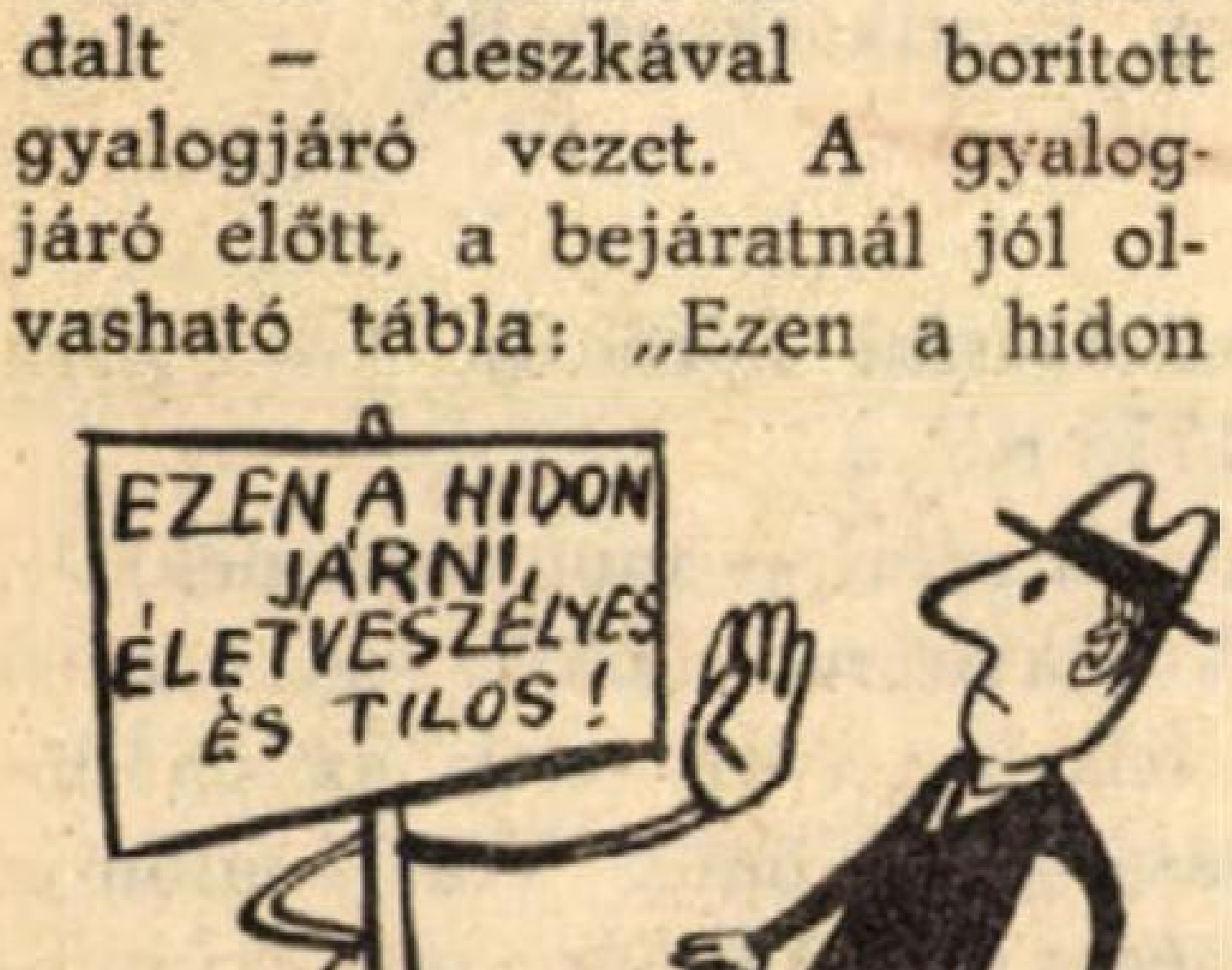
EZEN A HIDON JÁRNI, ÉLETVESZÉLYES ÉS TILOS!

A tábla figyelmeztetését azonban senki sem veszi figyelembe. Ha a hídon életveszélyes a közlekedés (és ha kiírták, akkor biztosan ez a helyzet), akkor miért nem szereznek érvényt a tilalomnak? Zárják el a gyalogjárónak használt térközt.

(r.)

Kelemenné bevásárol

A bérház folyosóján végigsüvített a kiáltás:

– Kelemenné, Kelemenné, siessünk a körútra! Lehet sorbaállni!

– Mit osztanak?

– Tankönyvet.

– Már jövök!

Kelemenné és Barabásné lesiettek a könyvesbolt elé, ahol már sokan ácsorogtak négyes sorokban.

Kelemenné felfedezte egyik ismerősét, aki most szállt le a villamosról. Rákiabált:

– Fogtam magának helyet, jöjjön sorbaállni. Tankönyvet osztanak.

Közben nőtt a sor és a könyvesbolt vezetője kétségbeesetten szólt ki az ajtóból:

– Kérem, van elég tankönyv, tessék holnap, vagy holnapután jönni, akkor nem kell várakozni. Elsős olvasó és számtan, és harmadikos természetrajz csak 27-én lesz, tehát ezekért teljesen céltalan ma sorbaállni!

– Jól adja! – súgta egy sorbaálló a szomszédjának –, most elküld bennünket, azután eladja a protekciósoknak az elsős olvasókönyvet és mi hoppon maradunk.

És a sorbanállók serege tovább nőtt . . . A város minden könyvesboltjának vezetője pedig tízpercenként rimánkodott a vevőkhöz:

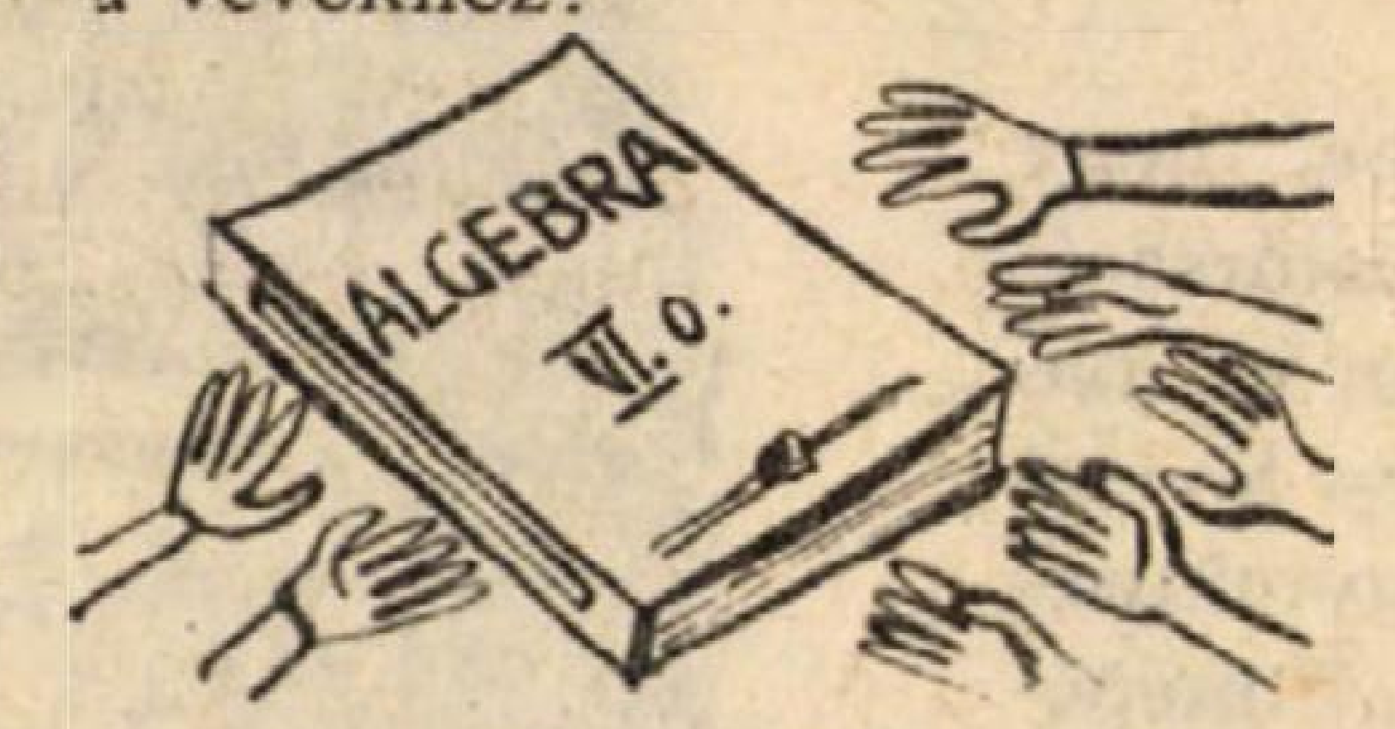

– Tessék máskor jönni! Van elég tankönyv, nem kell mindjárt első nap venni, hiszen csak másodikán kezdődik a tanítás!

A sok fohásznak meg is lett az eredménye. Az is sorbaállt, akinek eredetileg esze ágában sem volt tankönyvet vásárolni.

Este azután, amikor Kelemen hazajött az üzemből és a vacsorát kérte, az asszony csak zsíros kenyeret adott neki.

– Ma nincs meleg vacsora, de vettem egy remek hatodikos algebrát . . .

(palásti)

Állagmegóvási munkák a Szigeten

Sándor Károly rajza

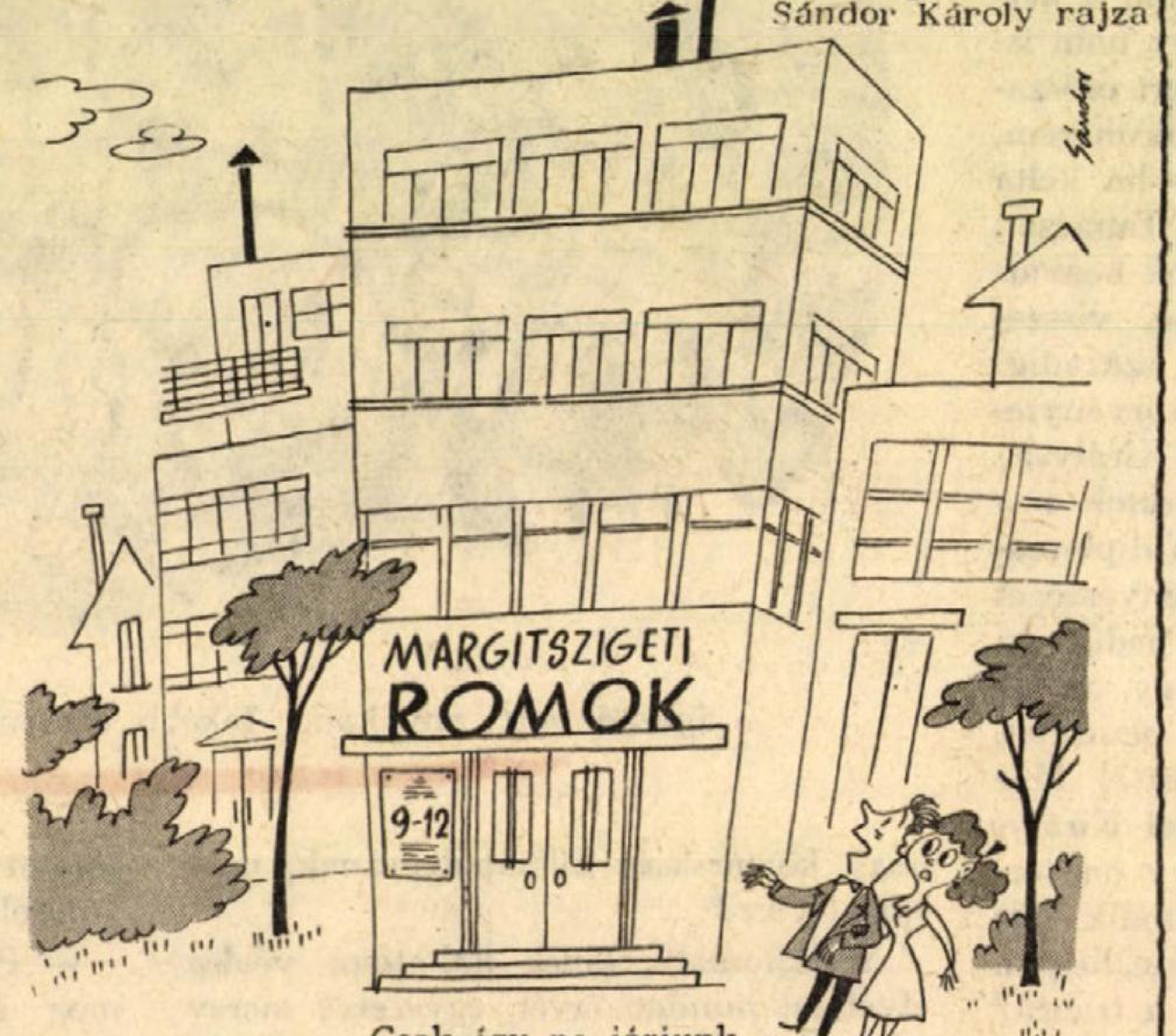

Csak így ne járjunk . . .

Vegyi levegő

Van a Finom Vegyszert Készítő KTSZ-nek a Futó utca 52-ben egy nagyméretű és rossz szagú telepe, ahol évek óta finomítják a vegyszert és vegyszeresítik a környék levegőjét. Ezt az utóbbit olyan jól csinálja ez a lakóházak közé spékelt telep, hogy a házak kilincsei elfeketednek tőle, a virágféleségeket pedig egyenesen megöli a finomítóból kiillanó bűz-gáz.

A telep bűzkörében vergődő lakók évek óta kérik különböző fórumoknál, hogy telepítsék ki ezt a KTSZ-t a városon kívüli, nem lakott területre. Igaz ugyan, hogy a hatóságok időközönként kiküldenek egy-egy vegyes bizottságot a tett színhelyére és azok mindig meg is állapítják, hogy valami tényleg bűzlik a Futó utcában, de más nemigen történik. Legfeljebb az, hogy amennyiben történetesen nagyon bűzlik, illetve éppen akkor illatozik nagyon, amikor a bizottság ott jár, büntetést szabnak ki a KTSZ-re. A KTSZ fizet, a bizottság elmegy, a büntetett előéletű bűz pedig egy bizonyos idő múlva újra visszatér . . .

(b)

A Palatinus strandot,

hétfőn reggel nyitás után mikor az első fürdőzők megérkeznek, almacsutka, ételhulladék, papírfecnik, zacskók, tejespoharak és lepedőújságokból álló szemétkupacok lepik el. Talán egy kisebbfajta népvándorlás hagy maga után ennyi hulladékot . . .

A Palatinust reggel 7 órakor nyitják, de a takarítást csak egy órával előbb 6 órakor kezdik. A vasárnapi, de még egy hétköznapi szeméttömeget sem lehet egy óra alatt eltávolitani.

A közegészségügy érdekében javasoljuk:

1. Vagy kezdjék korábban a takarítást, vagy több emberrel, gyorsabban végeztessék el.

2. Helyezzenek el több szemétgyűjtő kosarat a strand területén.

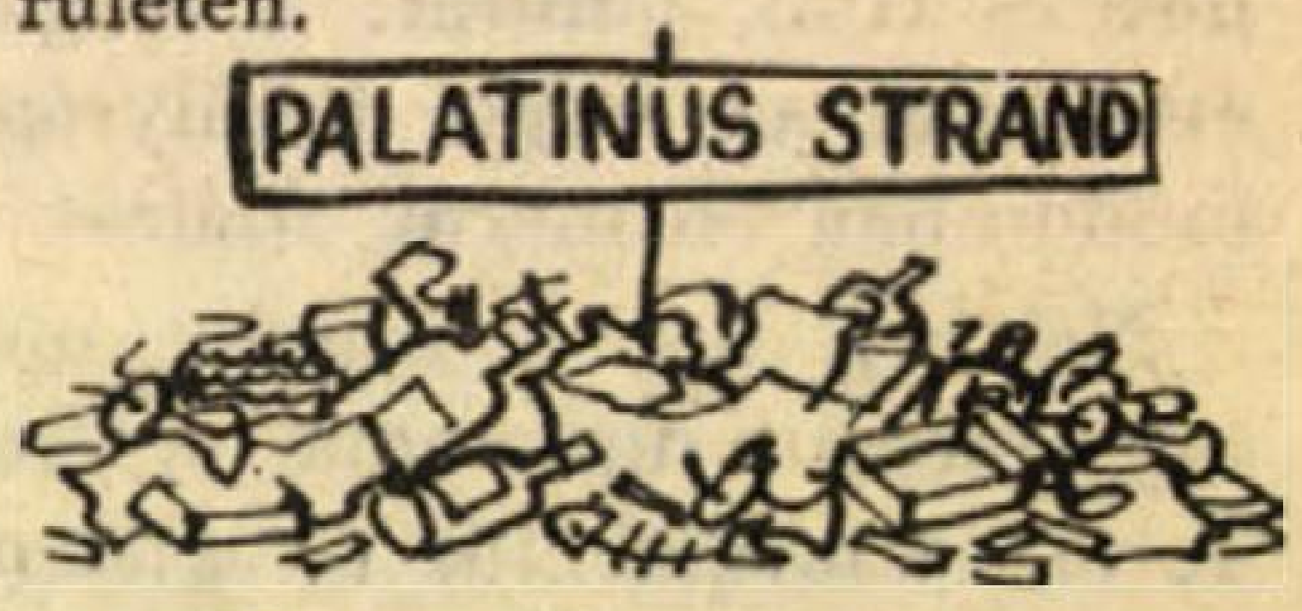

3. Büntessék meg a szemetelőket.

Bárhogy oldják is meg: ne fordulhasson elő, hogy reggel korán érkező fürdőzőket az előző napi szemét és hulladék fogadja a Palatinuson.

E–t.

A Siófoki Járási Tanács

válaszolt „Lemondott műsorok és egyebek Földváron" című cikkünkre. Közölték, hogy a hirdetett műsorok lemondása miatt ők is szót emeltek. Intézkedtek, hogy sorbaállás nélkül mozijegyhez jussanak a nyaralók. A csatornajavítás gyorsítása ügyében is fontos lépés történt: a Vízműépítő Vállalat ezentúl két műszakban dolgozik.

Ludas Matyi elintézte

A telefon pontos időszolgálatával kapcsolatos közlemény ügyében közöljük, hogy az 1949 óta egyfolytában üzemben levő berendezés meglehetősen elhasználódott. A berendezés teljes felújítása és ezzel a hiba megszüntetése a közeljövőben várható.

Budapesti Távbeszélő Igazgatósága

A „Villámriporton az I. kerületben" című riport kapcsán felajánljuk, hogy – amennyiben üzlethelyiséget kapunk – készséggel létesítünk fióküzletet.

Népműv. és Háziip. KSZV

A Corvin mozi telefonja ügyében közölt panasz helytálló. Utasítottuk filmszínházainkat, hogy pénztárnyitástól–zárásig állandó telefonügyeletet tartsanak.

GRIESZ JÓZSEF
főoszt. vez. (FŐMO)

Az „Érdekfeszítő detektívregény" című közlemény megjelenése után 500 forintos járandóságomat a Földművelésügyi Minisztériumtól megkaptam. Köszönöm.

SEBŐK LÁSZLÓ
Sándorfalva

VADNYUGATI történet

Esteledett. A préri felől tikkadt marhacsordák önfeledt bőgését sodorta a farmok felé a szél. Lassan felkelt a hold és lefeküdtek a cowboyok. Csupán a sheriff coltja dörgött éberen az éjszakában jelezvén, hogy vigyázó szemek őrködnek a békés farmok és barmok álmai felett…

Az egyik farm ablakából azonban tompa fény derengett. Öreg, hetvenév körüli, vén farmer. ült a gyalulatlan asztal mellett és visszeres lábáról körülményesen fejtette le az út porától megfeketedett fáslit. Mikor befejezte a műveletet botjára támaszkodva felállt és a tükör elé vánszorgott. Tűnődve nézte lábait, melyek, mint egy ledér nő szemei; karikásak voltak a sok lovaglástól… Aztán a varrógépasztalhoz csoszogott, kopott centimétert húzott elő a fiókból és megmérte vele bokája szélességét, talpa hosszúságát és lábszára átmérőjét. Végül a számjegyeket reszkető kézzel feljegyezte egy szelet toalettpapírra, mert más papír nem volt a közelben…

Így kezdődött! A többit megtudhatjuk a Hétfői Hírek augusztus 18-i számából:

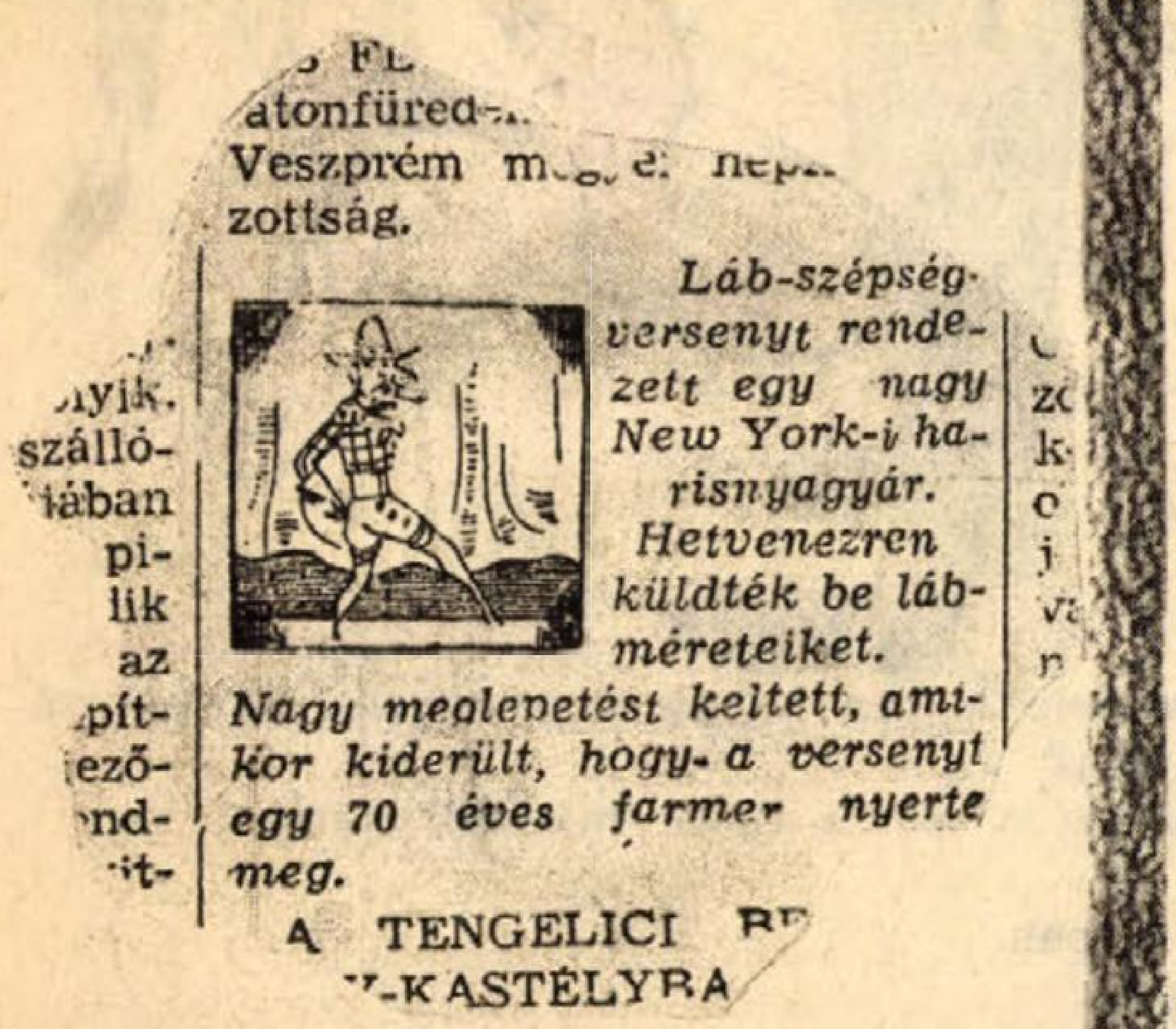

FE
atonfüred
Veszprém m e. nép
zottság.

nyik. szálló- ában pi- lik az pít- ező- nd- it-

Láb-szépségversenyt rendezett egy nagy New York-i harisnyagyár. Hetvenezren küldték be lábméreteiket. Nagy meglepetést keltett, amikor kiderült, hogy a versenyt egy 70 éves farmer nyerte meg.

A TENGELICI R
-KASTÉLYBA

A zsüri szakértelmében és a Hétfői Hírek jólértesültségében nem merek kételkedni. Úgy látszik én nem vagyok normális…

Szilágyi György

◆

Apró versek

Arckép

Nézd milyen gyáva:
Küzdeni nem mer
S az ilyen ember
Élete mit ér?
Ifjú korában
Félt az élettől,
Meglett korában
A haláltól fél.

Engedékenységről

„Okos enged” — vallják sokan.
Szörnyű buta ez a nézet.
Mi lenne itt a világból,
Ha engednénk a hülyéknek.

Hegedüs L. István

Ötletpályázatunk anyagából

Ötletpályázatunk beküldési határideje augusztus 15-én lejárt. A 15-e után érkező ötleteket tehát már nem vehetjük figyelembe. Jövő számunkban hirdetjük ki a pályázat augusztusi, egyben utolsó részeredményét.

Dilemma

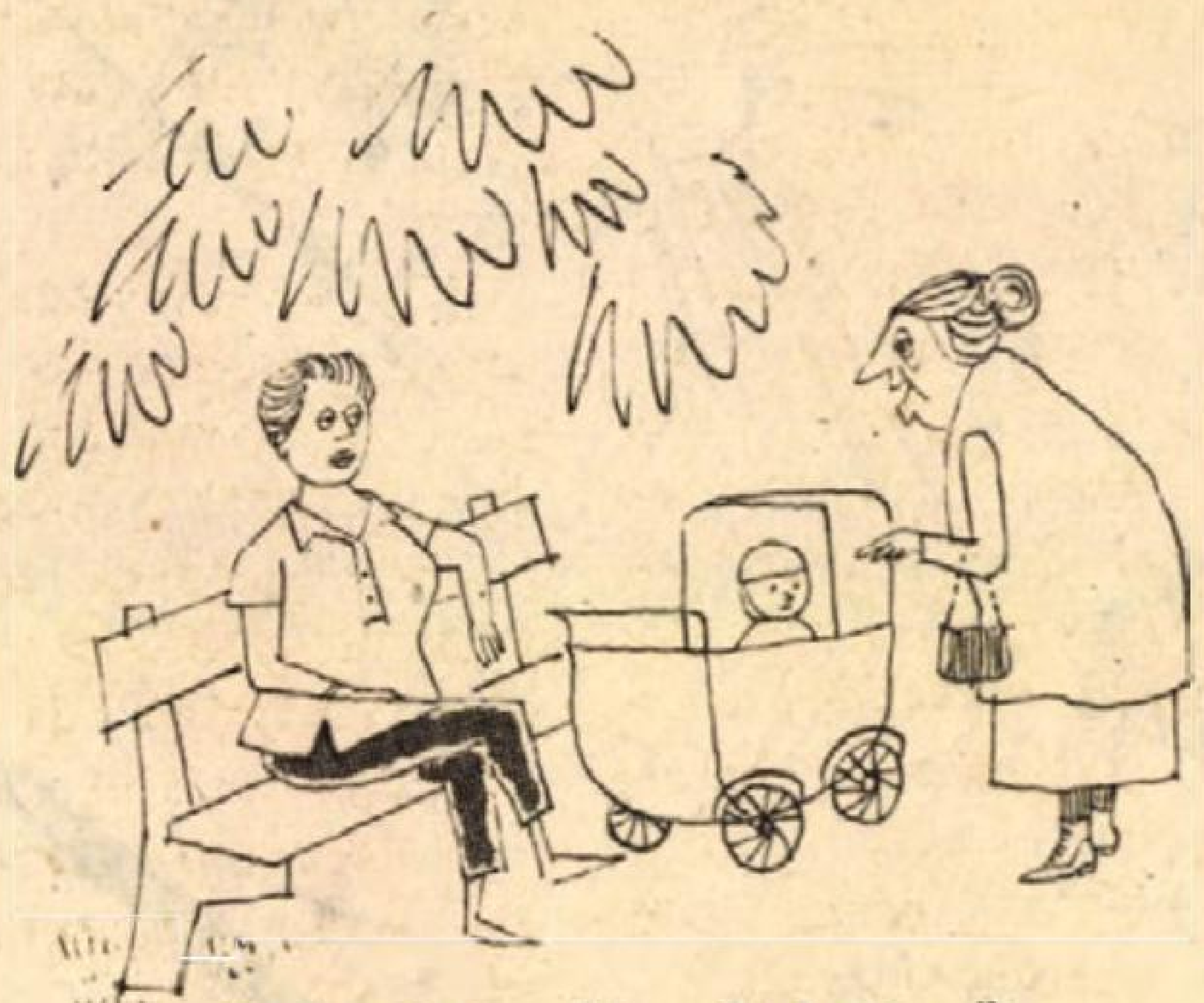

– Gyönyörű kis baba! Ön az anyja, vagy az apja?

Varga László
Nagykőrös, Szolnoki út 27.

◆

Bátrak sportja

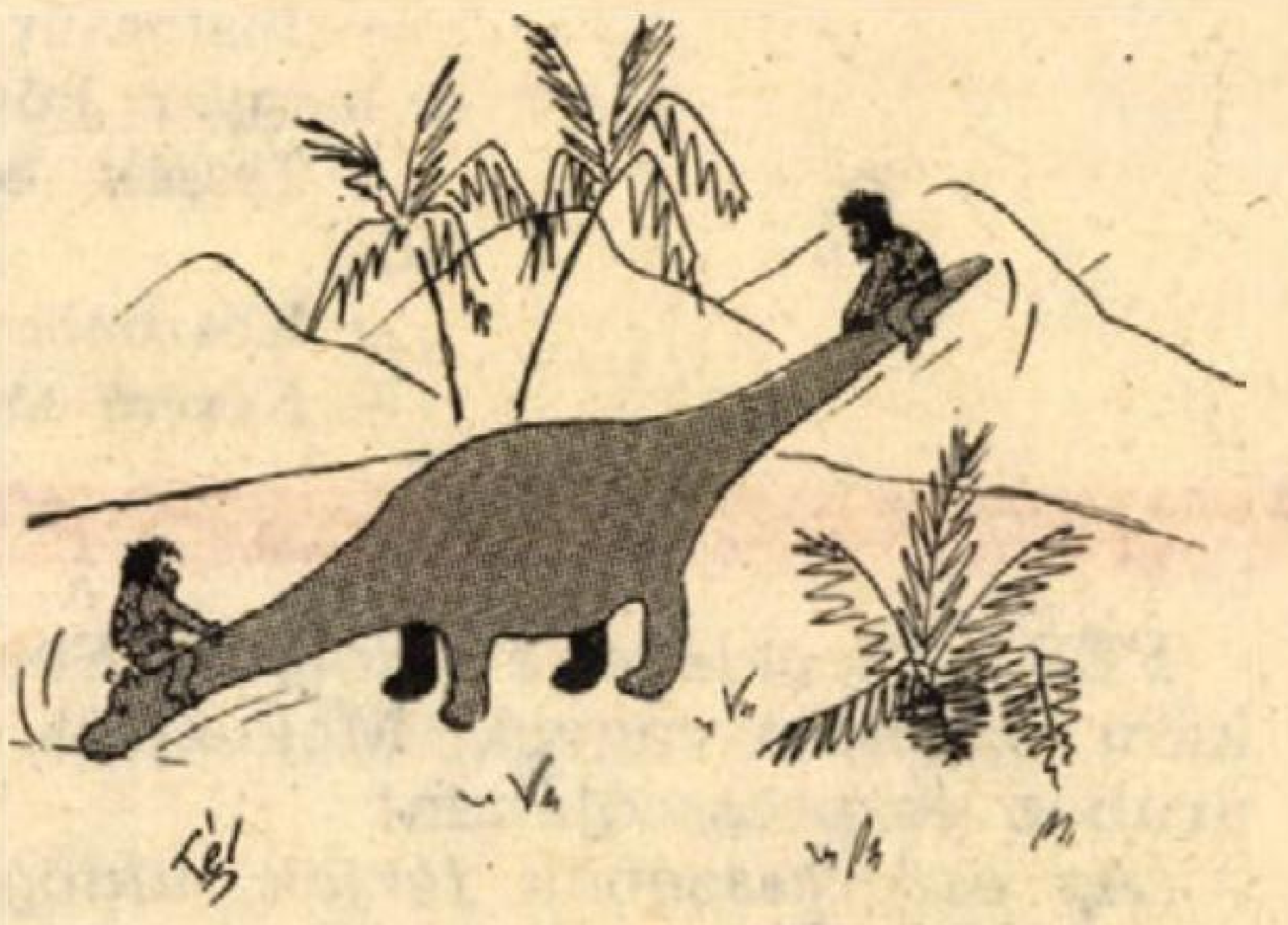

– Hinta… palinta…

Török Lajos rajza
Baja, Dózsa György út 46.

◆

A jó kereskedő

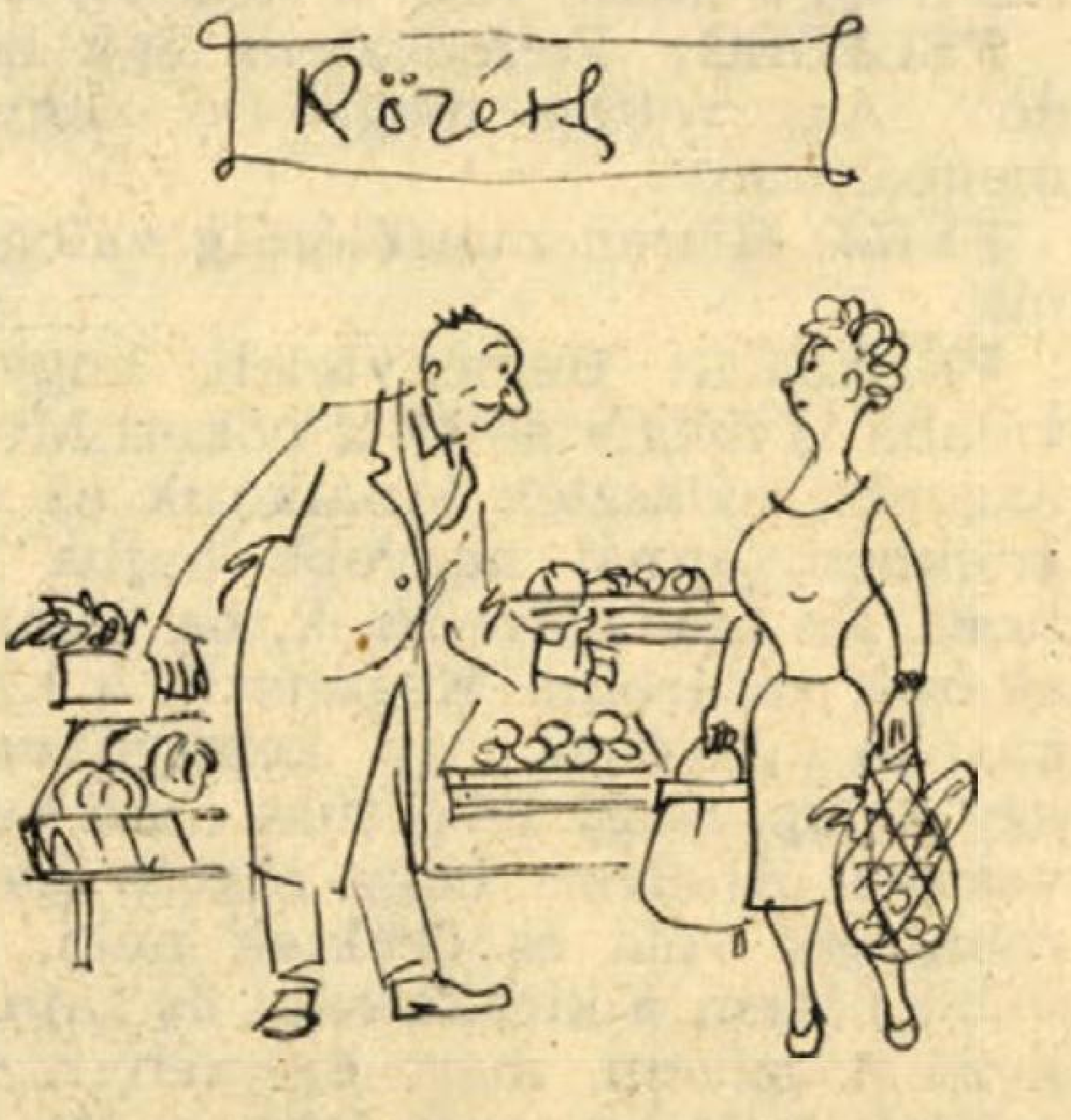

– Miért hozzák ilyen későn a zöldséget?

– Későn? Ez már a holnapi, kezitcsókolom…

Kiss Tibor rajza
Bpest, I., Attila utca 24.

A peches ember

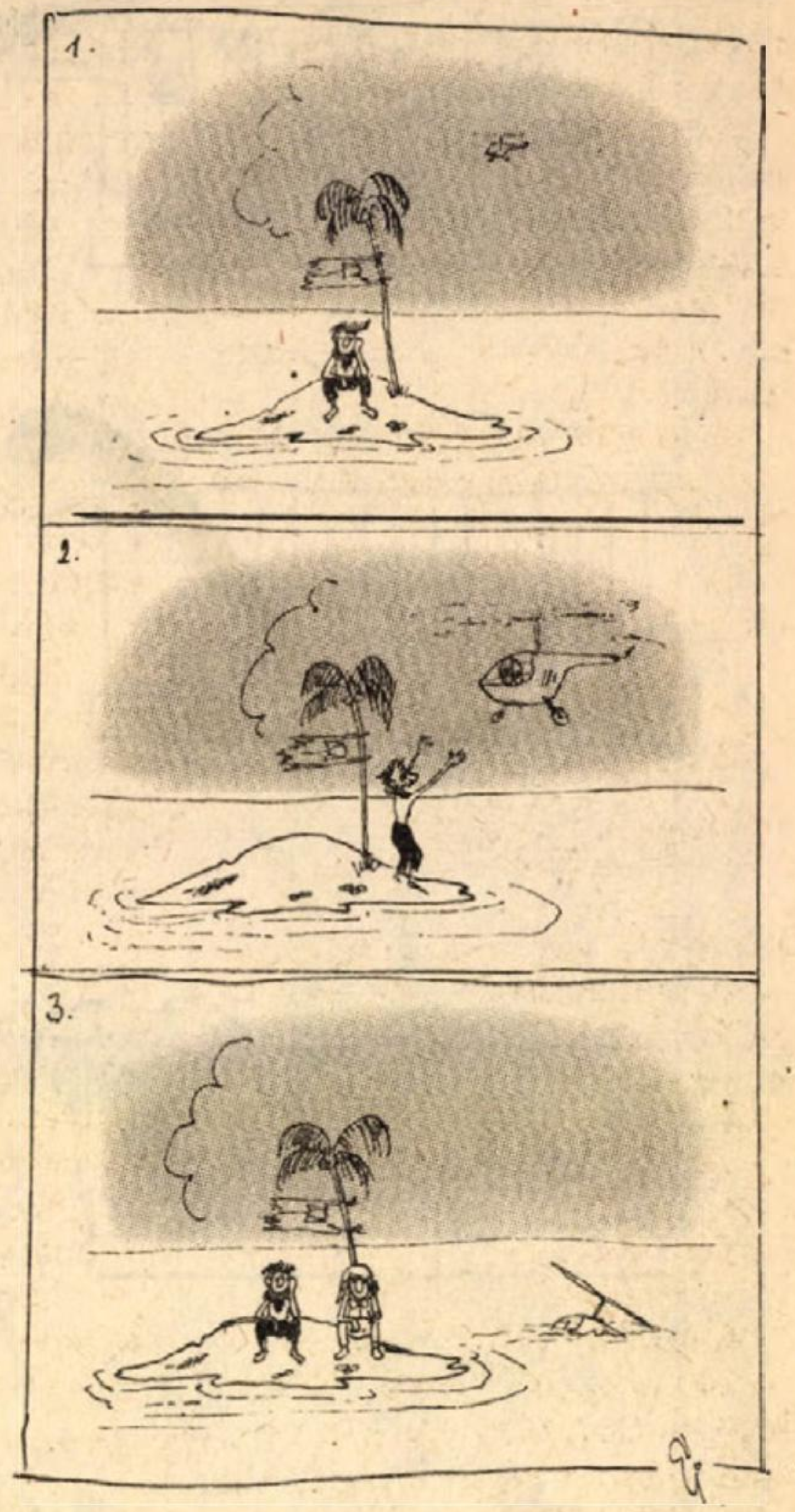

Erb János rajza
Pécs, Vas Gereben utca 21.

◆

Optikai csalódás

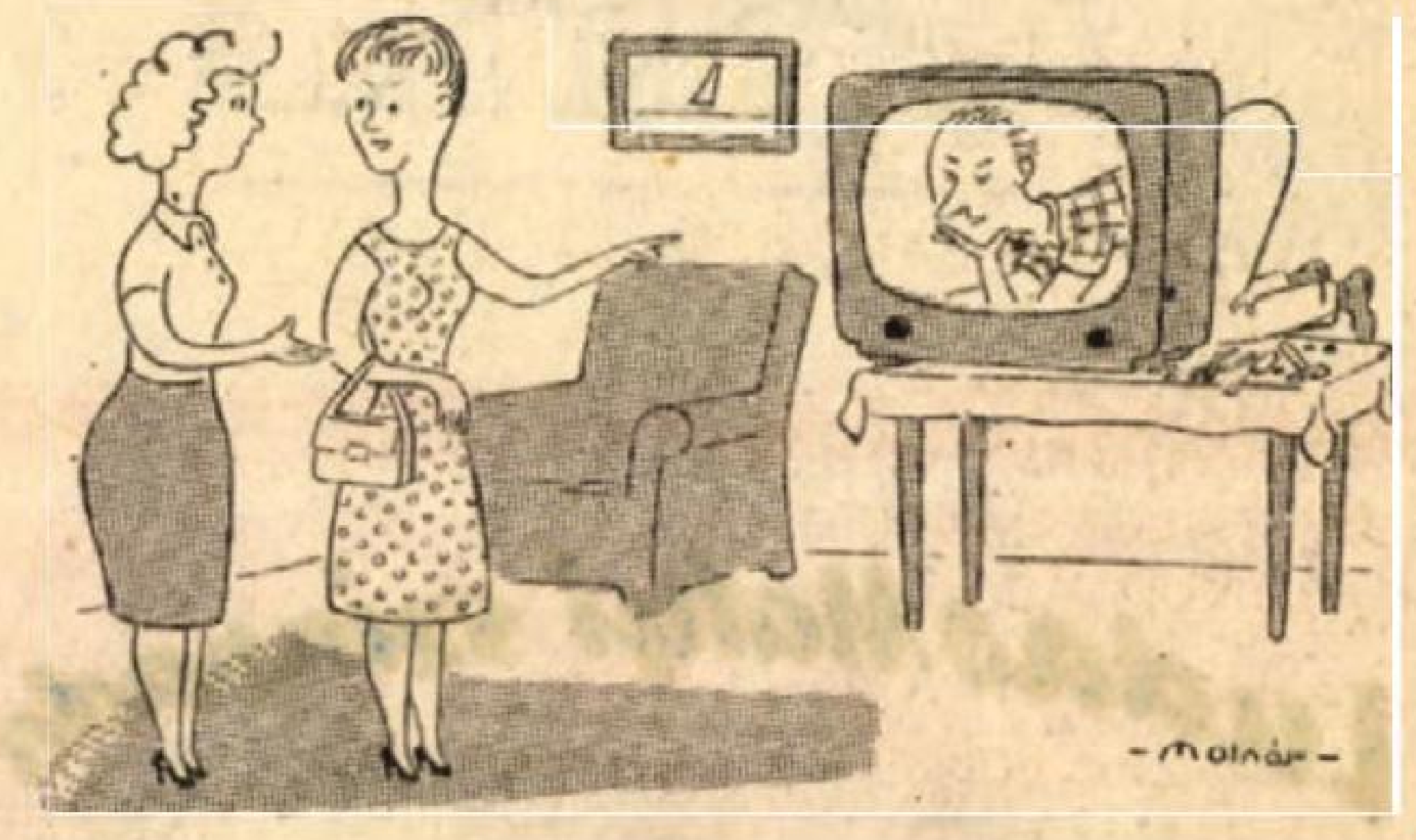

– Mindig ilyen unalmas a televízió műsora?

– De hiszen ez a férjem… Javítja a készüléket!…

Molnár Isván rajza
Szentes, Berekhát 11.

◆

Kacag a Pentagon

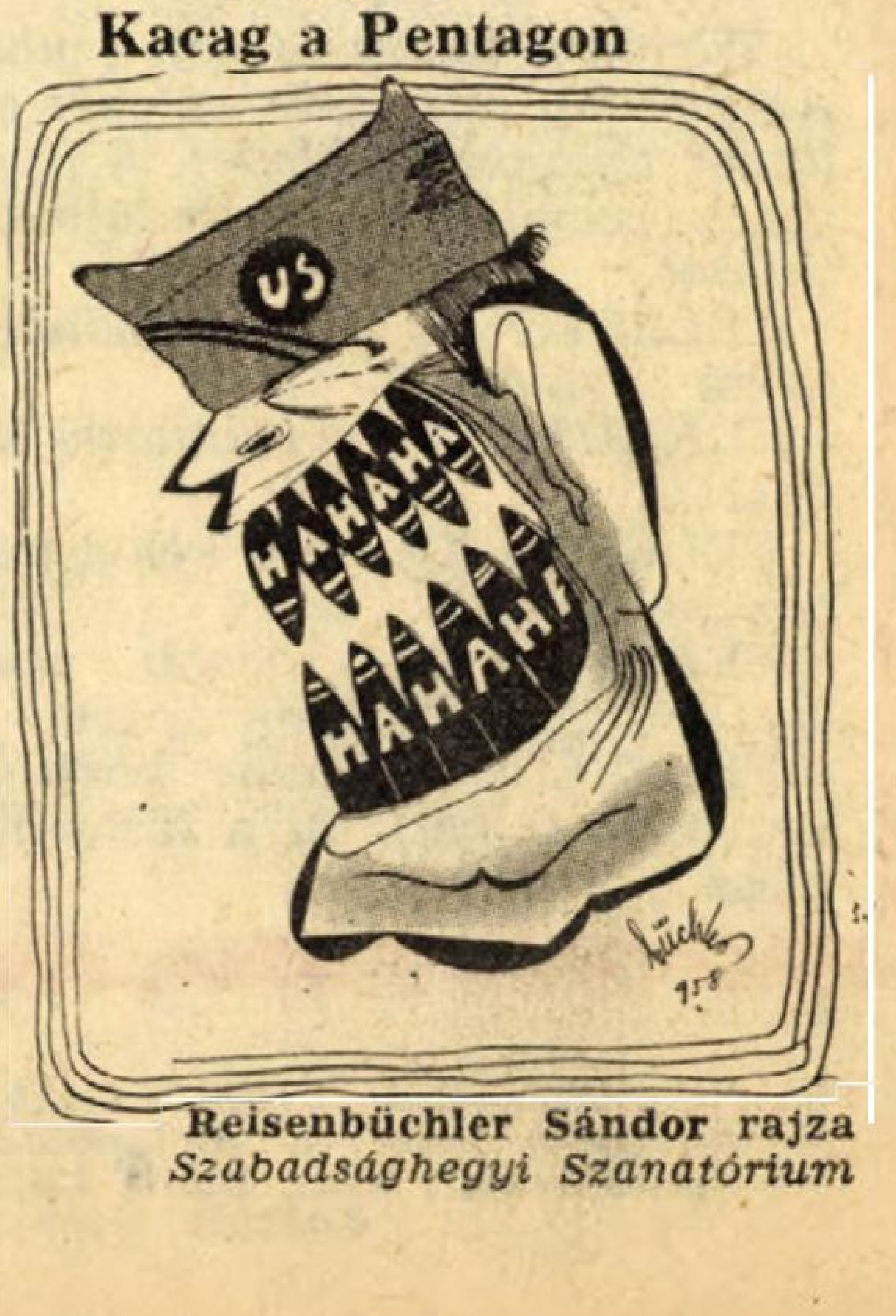

Reisenbüchler Sándor rajza
Szabadsághegyi Szanatórium

Zsuzsánna az erkélyen

Szűr-Szabó József rajza

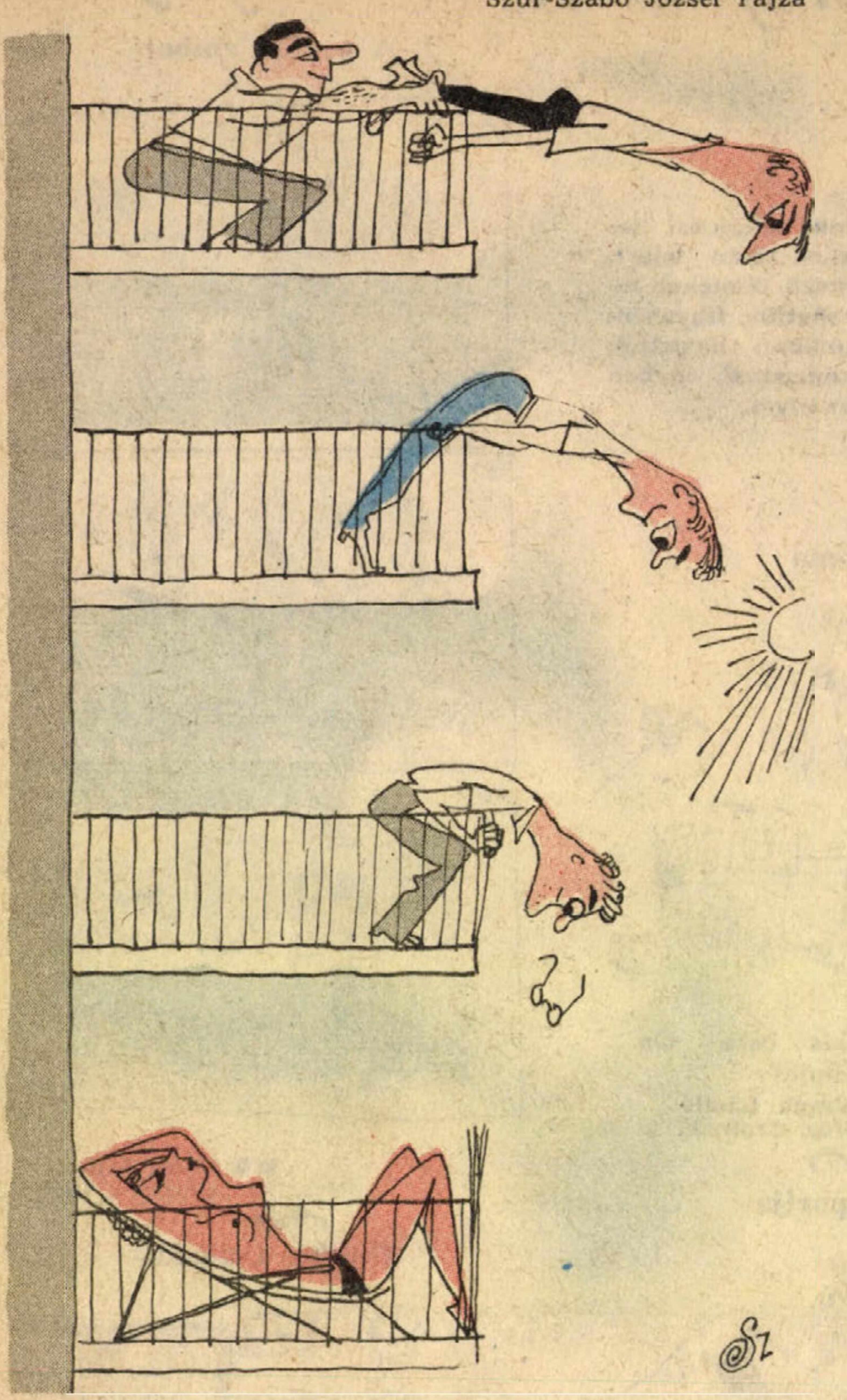

Magyar disszidensek a berni utcán

Gerő Sándor rajza

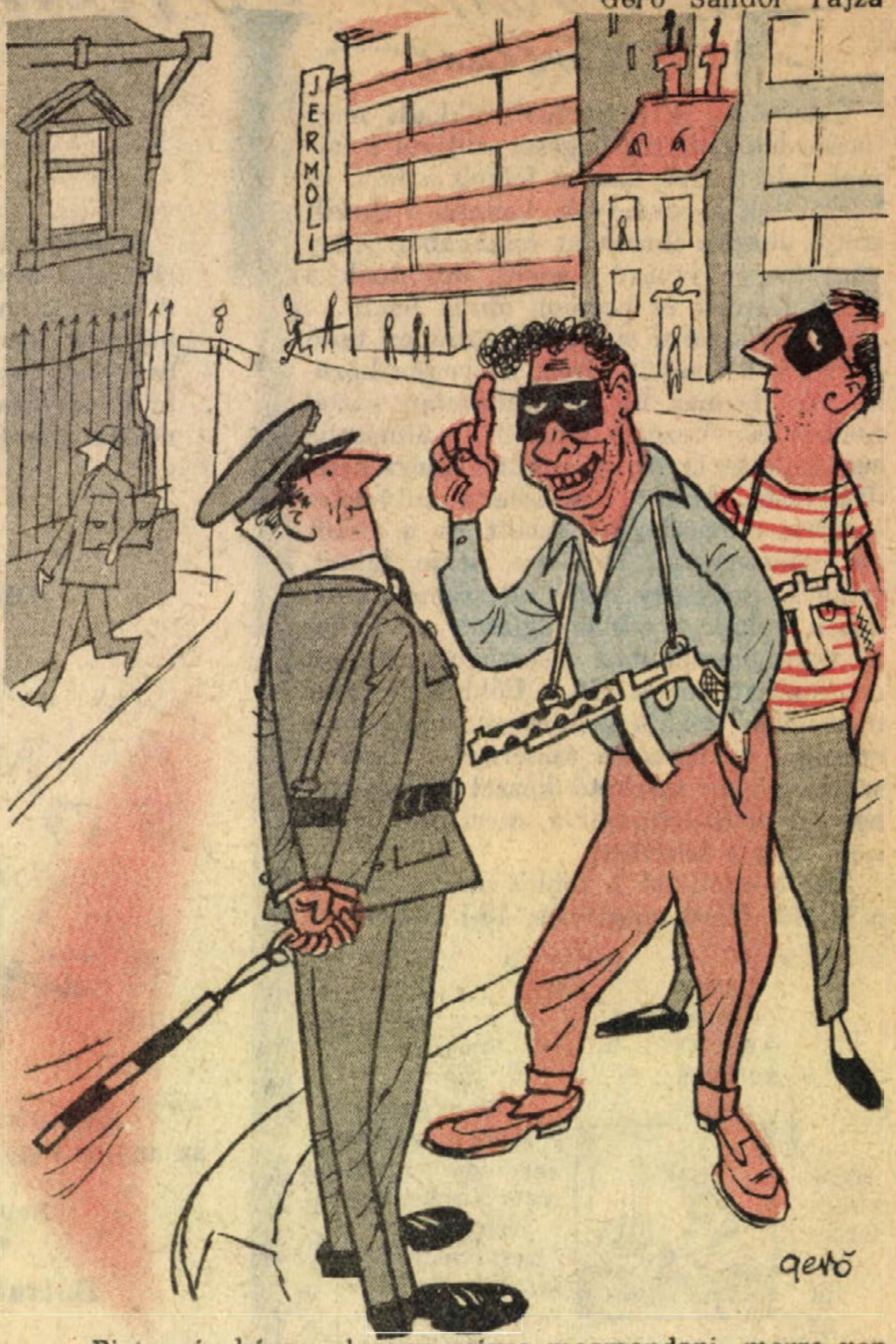

– Biztos úr kérem, legyen szíves megmondani, merre van a magyar követség?

– Tessék egyenesen menni és a második sarkon befordulni.

– Köszönöm szépen.

– Kérem szépen.

Ludas Matyi színpada

Melyiket szeresse?

(Történik egy budapesti áruházban. Az asszony tétovázva válogat a leheletnyi nylonsálak között. A férje idegesen szemléli a hosszadalmas műveletet.)

FELESÉG *(az elárusítónőhöz):* Vegyem a zöldet?

ELÁRUSÍTÓNŐ *(unottan):* Nagyon ápárt.

FELESÉG: De ezt a kéket mindenhez hordhatom.

ELÁRUSÍTÓNŐ *(jobb nem jut eszébe):* Ez is nagyon ápárt.

FELESÉG *(turkálás közben kiás egy harmadikat):* Ez a füstszínű sem rossz...

FÉRJ *(megelégelte a dolgot):* Fiacskám, szomjas vagyok. Megvárlak az áruház eszpresszójában!

(Az eszpresszóban férjek üldögélnek. Hősünk csatlakozik sorstársaihoz, megissza a kávét, kiolvassa a délutáni lapot és türelmesen várakozik. Végre megjelenik az asszony.)

FÉRJ *(udvariasan):* Melyiket vetted meg, a kéket vagy a füstszínűt?

FELESÉG: Felfedeztem egy bordót. Azt vettem meg. De nagyon megbántam.

FÉRJ: Hiszen másfélóráig válogattál!

FELESÉG: Reménytelen, hogy ti valaha is megértsétek a nőket! Minél nagyobb választék kínálkozik az üzletekben, annál nagyobb bajba jutunk. Én már előre félek, ha valamit akarok vásárolni. Megtetszik a kirakatban egy cipő, egy kesztyű vagy egy kalap. Nagy lelki tusa után megveszem. Ahelyett hogy rögtön hazarohannék vele és örülnék neki, tovább nézem a kirakatokat és sajogni kezd a szívem, mert egészen biztos találok valamit, ami jobban tetszik, mint amit vásároltam. Most például, hogy itt pihen a táskámban ez a bordósál, rettenetesen vágyódom a füstszínű után.

FÉRJ *(nevetve):* Ismered a régi anekdotát. Bemegy a férj az üzletbe és azt mondja: „Kérek valami születésnapi ajándékot a feleségemnek?" „Mi legyen az?" kérdi az eladó. Mire a férj: „Teljesen mindegy, a feleségem úgyis kicseréli." Eredj vissza és cseréld ki a füstszínűre.

FELESÉG *(legyint):* Reménytelen. Akkor meg a bordó után fogok sóvárogni.

FÉRJ *(meghatva az őszinte vágyakozástól):* Jól van drágám, itt a pénz, eredj és vedd meg a füstszínűt is.

FELESÉG *(röptében megcsókolja és elrohan. Kisvártatva visszaérkezik új csomagocskával.)*

FÉRJ: Megvetted?

FELESÉG *(bűnbánóan):* A kéket. A füstszínű után annyira áhítozom, hogy azt előbb-utóbb úgyis meg fogod nekem vásárolni .

Stella Adorján

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.